GÜNEBAKAN

Aydın Fen Lisesi Öğrenci Dergisi | 2015 | Sayı: 25

KAOS

AYDIN FEN LİSESİ

Kültürel Öğrenci Dergisi

SAHİBİ

Sahibi: Aydın Fen Lisesi adına Okul Müdürü
Şenol ARSLAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Emine ALTINSOY
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
eminealtinsoy@hotmail.com

EDİTÖR

Dilşan ÖZCANOĞLU & Almira ŞAHİN

DANIŞMA KURULU

Fatih ANIL & Ahmet AKAN & Emine TİRİÇ

KAPAK TASARIMI

Cennet KAYA

Dergimizde çok büyük emekleri olan mezunlarımız Aylin UĞURLUOĞLU'ya ve Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK'e çok teşekkür ediyoruz.

YAZIŞMA ADRESİ

Aydın Fen Lisesi
Kültürel Öğrenci Dergisi Günebakan Girne
Mah.2203 Sk. No:4 09100 AYDIN
Tel: 0.256 219 14 98 Fax: 0.256 219 23 66
www.aydınfenlisesi.k12.tr

Tamamen Aydın Fen Lisesi öğrencilerinin özgün eserleri ve bakış açılarıyla hazırlanan Günebakan, Milli Eğitim Bakanlığı Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği'ne uygun olarak Kültür, Edebiyat, Yayın ve İletişim Kulübü tarafından yayına sunulmaktadır. Dergi içindeki yazı, çizim vb. tüm eserlerin sorumlulukları eser sahiplerine aittir. Ücretsiz olarak dağıtımı yapılan bu dergi üzerinden hiçbir maddi kazanç elde edilmemektedir.

EDİTÖRLER'DEN

Ve perdeeee!!

Okula geldiğimiz andan itibaren hayalimiz olan dergi editörlüğünü layıkıyla yapmış olduğumuz için çok mutluyuz. Aslında bu süreç çok yorucu olmasına rağmen uğraşımızın meyvesini almak bu yorgunluğa değdi. Hem de Günebakan editörlüğü sayesinde bireysellikten çıkıp bir şeyleri topluma mal edebilme güdüsünü yavaş yavaş sahiplendik.

Ufak tefek engeller kartopu gibi büyüdükçe büyüdü ve ne yazık ki dergimizin *maske* konulu yirmi beşinci sayısı zamanında çıkamadı. Başlangıcında bulunmadığımız maske konulu dergiyi mi devam ettirmeliydik yoksa yeni bir temayı mı sahiplenmeliydik? Bu fikir kargaşasının içindeyken kargaşanın zaten her şeyi içinde barındırdığını fark ettik. Böylece bu temayla iki dergiyi de kapsayabilecektik! Aslında her şeye sıfırdan başlayabilirdik; kendi konumuzla, kendi yazılarımızla... Fakat yazılan her yazının, verilen her emeğin karşılığı olması gerektiğini düşünüyoruz. Bu yüzden iki konuyu beraber işlemeye karar verdik. Bu süreçte hem çok eğlendik hem de Günebakan'ın AFL tarihi boyunca süregelen yegâne varlığı olduğunu fark ettik. Umuyoruz ki bizden sonraki arkadaşlarımız da Günebakanın bir okul değeri olduğunu anlayan ve her koşulda emeğe sahip çıkmaya çalışan bireyler olurlar!

Çalışmadan, yorulmadan, öğrenmeden, rahat yaşama yollarını aramayı ihtiyat haline getirmiş milletler, evvela haysiyetlerini, hürriyetlerini ve daha sonra istiklallerini kaybetmeye mahkumdurlar.

M. Ö. Atatürk

AYDIN FEN LİSESİ

1941

Şenol ARSLAN Okul Müdürü

Gelecekte gelişmiş medeni ülkeler arasında yer alabilmemiz ve dünya refahından istediğimiz oranda pay alabilmemiz için eğitim sistemimizi yeniden gözden geçirip insanımızı, belirli kalıplar içerisine sıkıştırılmış vatandaşlar olarak değil, potansiyellerini optimum düzeyde geliştirmiş bilgili, üretken, ülkesini seven, toplumuyla ve toplumsal değerleriyle barışık, fikri, irfanı ve vicdanı hür tam gelişmiş iyi insanlar olarak yetiştirmeliyiz. Öğrencilere; ne düşüneceklerinden çok, nasıl düşüneceklerini öğreten; bilgi ezberletmekten çok, bilgiye giden yolları gösteren; cevap vermekten çok, soru sorma yetisi kazandırmayı amaçlayan ve onları çok yönlü ve çok boyutlu olarak geliştiren bir eğitimi hedeflenmeliyiz.

Bir milleti millet yapan, tarihi, dili, dini ve diğer değerleridir, millet olma vasfını sürdüren ve bu vasıfları geriden gelen kuşaklara aktaran ise eğitim sistemleridir. Bu yüzden, yetişen çocuklarımızın ve gençlerimizin, millet olarak bizi biz yapan değerleri tanıması, anlaması, özümsemesi, sahip çıkması ve kendilerinden sonra gelecek kuşaklara aktarma bilinciyle yetişmeleri de önemlidir. Bu anlamda, eğitim; bizi biz yapan değerlerimizin sonraki kuşaklara aktarılmasına aracılık da etmelidir.

Öğrencilerimizin toplumsal hayatımızın gerçekleri ile bütünleşerek, Atatürk İlke ve İnkılapları ışığında yöneticilerimiz ve öğretmenlerimizden aldıkları eğitimle yüce milletimizin refah ve mutluluğuna katkıda bulunacaklarına yürekten inanıyorum.

Bu amaca hizmet etmesi temennisiyle Aydın Fen Lisesi öğretmen ve öğrencilerinin katkılarıyla çıkarılan Günebakan dergisinin 25. Sayısının çıkarılmasında emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimi kutluyor kendilerine teşekkür ediyorum.

EL EMEĞİ GÖZ NURU DERGİMİZİ HAZIRLARKEN...

***3512 saat 17 dakika 52 saniye harcadık.**

***52 tane 0.7 uç kırıp 342 tanesini bitirdik.**

***Telefonlarımızın şarjı 941 kez bitti.**

*** USB lerimize 11 kez MusaLLaT virüsü bulaştı.**

*** Vedat Aksoy bu virüsleri 8 kez temizledi.**
(Geri kalanı Selman Sadi Çıtak yardımıyla temizlendi.)

***Vedat Aksoy 7,5 kez çay ısmarladı.(Birini ortak içtik.)**

***4 kez çöpe atılan kağıtlarımızı çıkardık.**

***1,5 tane silgiyi kaybetmeden bitirdik.**

***Altınsoy 51286357 kez yazıları kaybetti. (Az önce 51286358 oldu.)**

***Özkan Özkoç'un 27 tane karikatürü kuruldan geçmedi.**

*** Sadece 1 kez dergi toplantısı yapıldı.**

***Ve 1235587432457863454245845 kez püskürerek güldük.**

Geleneksel bahar şenliğimizin bu seneki kazananları gelenekselliği bozdular. Dokuzların çoğu oyundaki üstünbaşarısı AFL ailesini şaşkınlığa uğrattı. Halat çekmede finalistlerin 9. Sınıf olması AFL tarihinde bir ilk yaşattı. Şaşkınlıktan oyunlara konsantre olamayan üst sınıflar sonradan toparlasalar da şampiyonluğu 9'lara kaptırdılar. Ayrıca bu yıl sunulan video kayıtları sayesinde skor tablosu daha objektif işledi. Birinci olan sınıfımız 9 A'yı kutluyor, şampiyonluk ünvanlarını korumalarını temenni ediyoruz.

İsmail ÜNGÖR, Sezai KÜÇÜK, Emine TİRİÇ, Hülya OLGUN aracılığı ile Dalyan'a gezi düzenleyen 10. Sınıflar fotoğraflarıyla instagramı şenlendirdiler !!!! #instagood #instamood #bff #instacool #sea #cute #girls #boys #dudes

Sınıf öğretmenlerinin Gül ARPA ve Nilgün ÖZ olmasından dolayı zaten şanslı olan dokuzuncu sınıflar ilk yıldan Antalya'ya gezi düzenlediler. Duyduğumuza göre hem kaynaşıp hem de çok eğlenmişler.

AFL tarihinin ilk üçlü sınıfımızı da mezun ettik. Kızların güzellikleriyle erkeklerin şıklıklarıyla göz doldurduğu gecede fonda çalan Game Of Thrones ve Star Wars müzikleri geceye renk kattı.

Her sene düzenlenen İstanbul-Ankara üniversite gezileri ne yazık ki bu sene çeşitli nedenlerden dolayı gerçekleşemedi. Bu durum okulun son haftalarında KARGAŞAya neden oldu, 11. sınıflarımız hüzünlüydü.

Bu seneki ilkler listemize Alakaya Sarımsak adlı absürt tiyatro oyunumuz da dahil oldu. Arkadaşlarımızın dans koreografilerinden senaryosuna kadar kendilerinin düzenledikleri modern dans- tiyatro gösterisi büyük beğeni topladı. Hasan CENGİZ'in şefliğindeki 11/B kız korosu da gösteriye farklı bir hava kattı.

Bu toprağın türküsünü anlatmaya hevesli bu kadar çok gencin olması gözlerimizi yaşarttı...Üç yıldır salt halk oyunu danslarıyla sahnelenen gösteriye uzun aradan sonra türkülerimizin hikayesi temalı dinleti de eklendi. Bir kez daha alkışlara doyduk...

Şubat tatilinde gezilerin vazgeçilmezi Emine Tiriç ve Nilgün Öz eşliğinde 9, 10 ve 11. sınıflardan oluşan bir grup arkadaşımız Trier, Paris, Avallon, Cenevre ve Zurih şehirlerine turla gittiler. Gezileri oldukça eğlenceli geçmiş, Paris metrosunun da kurdu olmuşlar. Gözü yükseklerde olan AFL'liler Eiffel Kulesine çıkmayı da es geçmemişler. AFL gezisi bu, talihsizlikler de yaşamışlar. Yanlış trene binip son anda fark edenler de olmuş. Anlayacağınız heyecan, eğlence, telaş, macera dolu bir gezi daha düzenlendi. Seneyeki geziyi kaçırmamanızı öneririz!

Elif Dilgemiz doğdu!! Serkan öğretmenimizin güzeller güzeli kızı sağ salim dünyaya geldi.ALLAH ANALI BABALI BÜYÜMESİNİ NASİP ETSİN...

Aydın İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün düzenlediği 24 Kasım Öğretmenler günü kompozisyon yarışmasında il üçüncülüğünü kazanan Dilşan Özcanoğlu'nu tebrik ediyoruz.

Geçen seneki halk oyunu ekibimiz öyle çok beğenildi ki üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ sahnede onları aradılar. Gerek forumda Kariyer Günlerinde gerek 24 Kasım'da Hidayet Sayın'da gerek 23 Nisan'da Meydanda olsun ilk günkü heyecanla danslarını sundular. Bu iki senenin sonunda ödül maiyetinde iskenderlerini afiyetle yediler.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesinin düzenlediği ulusal çapta Sivas, Çanakkale ve Aydın'ın katıldığı Mustafa Kemal'i Anlamak konulu eser yarışmasında ön elemeyi geçen arkadaşlarımız Dilşan Özcanoğlu, Nazlı Yağmur Hasret, Ceren İçöz ve Ezgi Derin arkadaşlarımız İstanbul'a çağrıldılar. Ezgi Derin'in 1.lik, Nazlı Yağmur Hasret'in 3. Lük, Dilşan Özcanoğlu ve Ceren İçöz'ün de mansiyon ödülü aldığı organizasyonda arkadaşlarımıza İstanbul'un kültürel değerlerinin gezildiği bir gezisi de düzenlendi. Arkadaşlarımızı ve danışman öğretmenleri Emine Altınsoy ve Ahmet Akan'ı tebrik ediyoruz. Okulumuzda Atatürk'ü anlayabilen aynı zamanda da anlatabilen gençlerin olması bizi mutlu ediyor.

Kitap kurdu AFL'liler her sene olduğu gibi bu sene de TÜYAP kitap fuarına büyük ilgi gösterdiler. Artık kitap fuarıyla bütünleşen Şirince'de kahvaltılarını yaptıktan sonra yola koyuldular. Kimisi dört saat boyunca yazarları bekledi, kimisi tüm kitap stantlarının altını üstüne getirdi, kimisi de heyecanla lunaparka atıldı. Ellerinde poşet poşet kitaplarla, kafalarında papatya taçlarıyla ayrılan AFL'liler seneyeki kitap fuarı gezisini sabırsızlıkla bekliyorlar!

14-Aydın Gençlik Merkezi'nin düzenlediği Türk Halk Müziği yarışmasında Özkan Özkoç 2. , Serhat Potukoğlu 3. Bilge Küçük Soku 4. Olarak okulumuzu gururlandırdı.

12-16 Mayıs "Engelliler Haftası" kapsamında edebiyat öğretmeni Emine ALTINSOY, müzik öğretmeni Hasan CENGİZ ve bir gurup öğrenci ile Atatürk Özel Eğitim Mesleki Eğitim Merkezi Okulu´na ziyarete gidildi.Arkadaşlarımız Sosyal Sorumluluk Projesi kapsamında engelli öğrencilerle tanışıp onların eğitim öğretim ortamlarını yakından tanıyarak onlarla kaynaşma fırsatı yakaladılar. Okul öğrencilerinin sıcak tavırları misafirperverlikleri ve doğallıkları arkadaşlarımızı mutlu etti

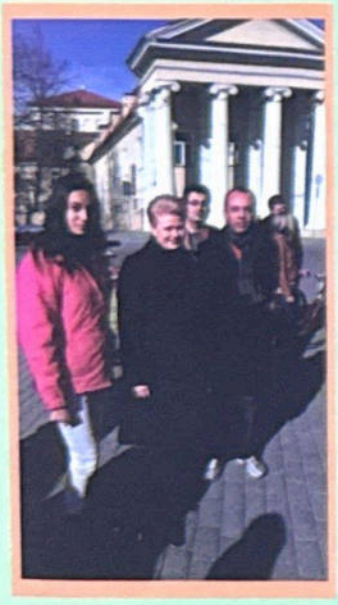
Aydın Gençlik Hizmetleri ve Spor İl Müdürlüğünün "Mehmet Akif ERSOY" şiirlerini okuma yarışmasında Caner GÖLLÜ birinci, İrem TUTCU üçüncü olmuştur. Arkadaşlarımızı tebrik ediyoruz.

AFL'de kitap kardeşliği... Aydın'ın Germencik ilçesine bağlı Bozköy İlk-Orta Okulunu kardeş okul seçti. Arkadaşlarımızın yaptığı yardımla kitaplık ve bilgisayar masası alınıp Kitap Kardeşliği sosyal sorumluluk projesi adı altında toplanan kitaplarla birlikte bir kütüphane kurulmuş oldu. Kütüphaneyi kurmaya giden öğrencilerimiz kardeş öğrencilerle hem gelecekleri hakkında konuştular hem de oyunlar oynayıp eğlenceli vakitler geçirdiler. Onların gözlerindeki mutluluğu görmek öğrencilerimizi daha fazla sosyal sorumluluk projesi gerçekleştirmeye teşvik etti.

Arkadaşlarımız Deniz Fırat Öztürk ve Batuhan Taş´ın hazırladığı **"Deniz Kabukları Kullanılarak Evsel Atık Sularının Arıtılması "** konulu projesi DOESEF Proje Yarışmasında 3. oldu.Arkadaşlarımızı ve proje ekibini tebrik ediyoruz, okuldaki diğer arkadaşlarımızın da proje konusunda onları örnek almalarını diliyoruz.

19-Bir Avrupa Birliği projesi olan Comenius karşılıklı yapılan projeler ile ulkelerin birbirini tanımasını sağlıyor. Ceren Yıldız, Sertay Işık, Ali Levent Çınar, İrem Tutçu arkadaşlarımız Serkan Tiren eşliginde Comenius ile gidilen Litvanya ve İspanya'ya ek olarak; İtalya, Fransa ve Letonya'ya da gitmişler. Litvanya'nın soğuğu, Madrid'in yağmuru demeden bol bol gezmişler. Yeni tanıştıkları insanlarla çok güzel dostluklar kuran şanslı arkadaşlarımız bir sonrakini dört gözle bekliyorlar.

Adapazarı Özel Enka Anadolu Lisesi tarafından bu yıl yedincisi düzenlenen YAZADURMAK adlı öykü ve şiir yarışmasında finale kalıp kitap seçkisine girmeye hak kazanan Nazlı Yağmur Hasret ve Mehmet Emin Kısa'yı son sınıfta olmalarına rağmen böylesine güzel ödülü kazandıkları için ayrıca tebrik ediyoruz.

9. Ve 10. Sınıflarımız Tubitak İzmir proje sergisine gittiler ve İzmir'i gezdiler. Onlardan da oradaki gibi güzel projeler bekliyoruz.

Arkadaşımız Tuğçe Kuzucuoğlu Darüşşafaka Lisesi tarafından düzenlenen Hişt Hişt Genç Sait Faik Öykü Yarışması sonucunda hazırlanan kitap seçkisine girmeye hak kazandı.

Sınıflar arası düzenlenen voleybol turnuvasında şampiyon olan **11-B** sınıfını ve basketbol turnuvasında şampiyon olan **11-A** sınıfını tebrik ediyoruz. 11lerin sonunda yüzü güldü; şimdi sıra YGS-LYS'de

Tubitak Bilim Fuarı

Tubitak Bilim Fuarı

GÜNCEL ZİRVE BEŞLİSİ

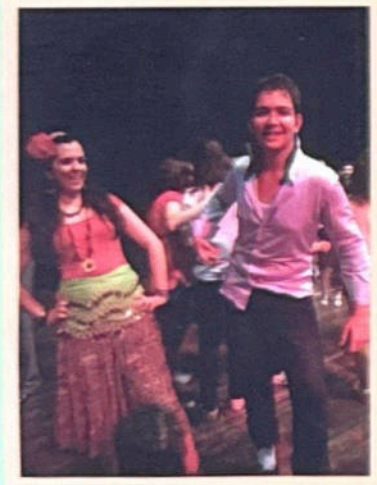
Dide Almira Şahin-Dilşan Özcanoğlu

"Editör yazımızda da belirttiğimiz gibi dergimiz iki yıllık emeğin derlemesi. Çeşitli aksilikler nedeniyle çıkartılamayan 2012-2013 Günebakan için yazılar derleyen, yazılar veren arkadaşlarımızın emeklerini de yok sayamazdık; dolayısıyla bu yıl karşınıza iki güncel sayfasıyla çıkıyoruz".

Okulumuz her yıl olduğu gibi 12-13 döneminde de pek bir olaylı, aktif ve sosyaldi. Biz de bu kadar çok olay varken bir zirve beşlisi yapalım dedik. Okulumuzda tesadüfi örneklem yöntemi ile yaptığımız anket sonucunda ilk beşi belirledik, diğerlerinin de hakkını yemedik.

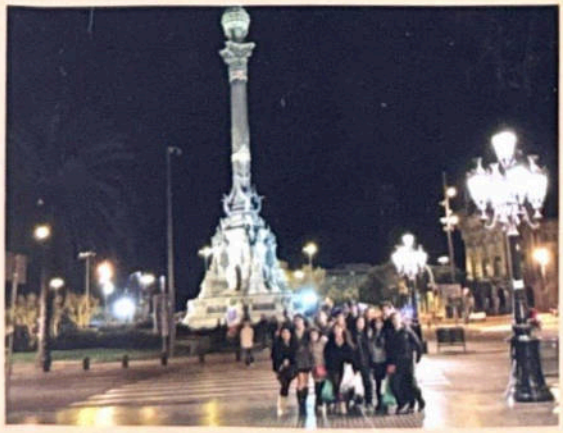

Birinci sıramızda tabiî ki de bütün bir yıl boyunca çalışılmasına devam edilen , emek verilen ve hakkını vermemiz gereken" Keşanlı Ali Destanı ve Rengahenk"Halk Oyunu Gösterisi var.Arkadaşlarımız yemediler içmediler, yeri geldi çok zor şartlarda ders çalıştılar ama bu iki güzel işin altından layığıyla da kalktılar.(Tabiî ki öğretmenlerimizin emeğini es geçemeyiz.) Oyun bittiğinde mutluluğun altında bir hüzün barınıyordu yüzlerde; ekibin dağılacak olması olsun, bir maceranın daha sonuna gelmiş olmamız olsun... Başarılı iki perde olsa da sancılı bir sondu. Onların aldığı sayısız tebrike birini daha ekliyoruz ve seneye – daha güzeli varsa- daha güzelini bekliyoruz.

İki numaralı etkinliğimiz olması gerektiği gibi BÜYÜK İSPANYA GEZİSİ. "Olması gerektiği gibi" diyoruz çünkü bu sefer gezimiz dört dörtlük bir gruptan oluşmakla beraber dört dörtlük olaylarıyla ünlendi. Bu yıl gezi amacımız gezmekten çok adrenalin yaşamaktı. Kaybolanlar mı dersiniz, bir şeyler unutanlar mı, dikenli ağaca girenler mi, denize düşenler mi , valizi yanlış uçağa binenler mi, zıvanadan çıkanlar mı ? Bu geziden anlaşılan bir şey varsa o da gerek Emine TİRİÇ, gerek Ayşegül METİN ve gerekse Gül ARPA öğretmenimiz olsun ; onların birer ADRENALİN tutkunu olduğu...

Not: Rehber de sanıyoruz ki kronik bir AFL üyesi zira öyle tipler ancak bizim okulumuzdan çıkar.

GÜNCEL ZİRVE BEŞLİSİ

Üçüncü sıramızda bahar şenliği ve akabindeki mezuniyet töreni bulunmakta. Emre GEZER'in yaratıcısı olduğu o birkaç hafta, bir klasik olarak yazılılarımızın arasında ilaç gibi gelmekte. Bahar şenliği gurur tablomuz ise şöyleydi:

*Genel olarak en becerikli sınıf: 11-B
*Bilgi yarışması pirleri: 11-C
*Ortancalık tahtına kurulan sınıf: 11-A
*Centilmenlik ödülüne layık görülen sınıf: 9-B

Birkaç not düşecek olursak, halat çekişmeleri gelmiş geçmiş en iddialı fotoğrafları çıkartan çekişmelerdi.
Diğer bir ilginç durum ise, 10-B sınıfının" 4.lük laneti". Bir sınıf bir kategoride 4. Olur, ikide olur, üçte olur lakin 5 kategoride de 4. Olmaz herhalde diyemiyoruz çünkü 10-B bunu gerçekleştirdi

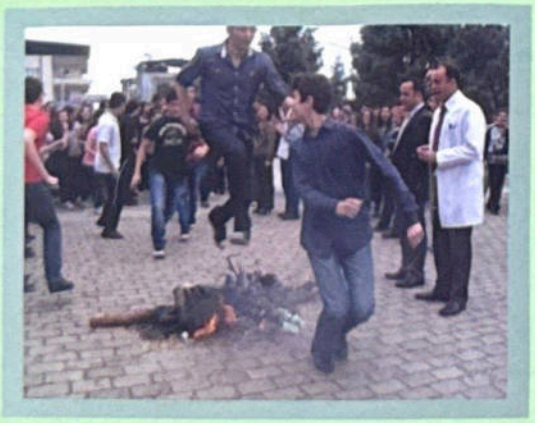

Dördüncülük tahtına konan faaliyetimiz ise her yıl 10. Sınıfların üstlendiği 24 Kasım kutlaması. Böylelikle 2011 girişli AFL üyeleri ne kadar becerikli olduklarını kanıtladılar. Cici kızlarımız, Neredesin Firuze ekibimiz, Nostalji grubumuz, tiyatro ekibimiz ve çeşitli kliplerimiz öğretmenlerimizi ve izleyenlere görülmeye değer anlar yaşattı.
(Damgayı vuran iste Onur Ege Tarı, onun gömleği ve dansıydı.)

Bu yıl ilk kez ateşli çekiçli kutladığımız nevruz kutlamamız listeye girmese olmazdı. Öncelikli olarak bahsedilmesi gereken bir oratoryomuz vardı. Dans etmeyi sadece yaprak gibi sallanmak olarak anlayanlar, izleyenlere "Bugün nevruz biliyor musunuz?" diyerek çiçek dağıtanlar, gri saç-sakal çıkaranlar olarak oratoryomuz tüm AFL etkinlikleri gibi oldukça sıra dışıydı. Ateşten atlayan grubumuzdan bahsetmesek olmaz. Takım elbiseliler mi dersiniz, etekliler mi, ayağı kırık alçılılar mı? Söylememiz gerek ki o zamanlar okulumuzda bir alçı furyası vardı ve bazı arkadaşlarımız ateş mateş dinlemeden çatlaklıklarının ayaklarında mı yoksa kafalarında mı olduğu sorularıyla akıllarda kaldılar.

Listeye Girmeyi Son Anda Kaçıranlar

İlk beşe giremese de Tahir arkadaşımızın maceraperestliğinden bahsetmemiz gerek. Gerek çakısı olsun gerek haritası olsun bütün hazırlıklarını tamamlayıp bir gün Tire'ye yaya gitmeye karar verdi. Ama büyüklerimiz her zamanki gibi gençlerimizin önünü kesti. Yolu yarılamışken geri dönmek zorunda kalan arkadaşımız yine de öğretmenlerimizin ve öğrencilerin takdirini kazandı. Bu yaratıcı fikri için tebriklerimizi iletiyoruz ve vazgeçmemesini tembihliyoruz.
(Olay sonunda çıkan dedikodu: Nihat AFŞİN'in Çine anılarını ballandırarak anlatamasıyla Tahir Can'ı aklını çeldiği)

Bu yıl okulumuzda 2012 girişlilerimiz haricinde hepimizi derinden etkileyen bir değişiklik vardı: Akıllı Tahtalar. Gönlümüze taht kurdular, kutlamalara konu oldular, teneffüslerimizi renklendirdiler, refah seviyemizi hem yükselttiler hem alçalttılar. Esaretin Bedeli'ni de izlesek, Ankara'nın Bağlarını da dinlesek tek bir ortak yargı var: Yatılı öğrenciye ilaç oldular.

YENİ NEFESLERİMİZ

Okulumuza yeni gelen, gelir gelmez etkinliklerin vazgeçilmez bir parçası olan müzik öğretmenimiz; Hasan Cengiz! Mırıldandığı şarkılarla, bağlamasını dillendirmesiyle ve güler yüzüyle biz onu çok sevdik. Derslerde yaptırdığı diyafram egzersizleriyle AFL öğrencilerine fazla oksijenin etkilerini gösterdi. AFL ailesine hoş geldiniz notaların efendisi.Okulumuzun ilk bilgisayar öğretmeni, yurdumuzun bir parçası, akıllı tahtaların vazgeçilmezi, AngryBirds'ün ustası, Ultrasurf'lerin baş düşmanı, DeepFreeze'inkankası veAFL'ninSupermen'i Vedat Aksoy... Hoş geldiniz!

Emre Gezer bu kafasına koydu mu yapar, ille de tutturdu.. kurumsal kimliğimiz için bir yemek gerekiyor. Mezunlarımız buna grupta çok sahip çıktı. Yerler tutuldu, heyecanlanıldı e ne de olsa ilk mezunlar da gelecekti, kimi evlenmiş çoluk çocuğa karışmış kiminin saçları dökülmüş kimi koca koca şirketlerin başına geçmiş neyse sayımız ilk yemek için çok fazla olmasa da en vefalı grup ilk mezunlar başta olmak üzere gelen diğer bütün mezunlarımıza çooook teşekkür ediyor ve etkinliklerin devamını bekliyoruz.

Sınıf öğrencilerimiz üniversiteleri tanımak ve streslerini atmak için İstanbul'a bir gezi düzenledi. Koç, Boğaziçi ve İTÜ'ye gidildi. Öğrencilerimiz Eminönü'nde balık ekmek yedikten sonra Boğaz turuna çıktılar. İstanbul'un tarihi yerlerini gezip geziyi Büyükada'da sonlandırdılar. Ve geziden memnun kalan AFL'liler üniversite konusunda da bilgilendiler. *Ankara – Eskişehir Gezisi

ODTÜ ve İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesini de merak eden 11.sınıflar Ankara'ya gitmeye karar verdi. Önce ODTÜ gezildi ardından Anıtkabir ziyaret edildi. ODTÜ'nün misafirhanesinde bir gece kaldıktan sonra Bilkent Üniversitesine gidildi. Bilkent'in kütüphanesine hayran kalan öğrencilerimiz Ankara'dan Eskişehir'e geçti.

İstanbul-Ankara Gezisi

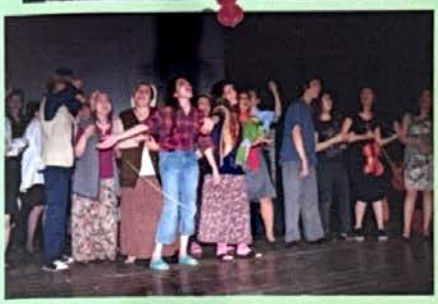

FEN LİSE

Rubia

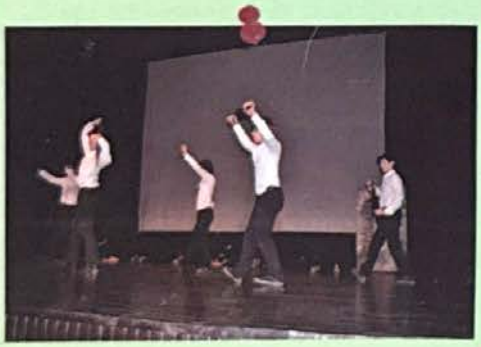

Hayat Denen Karmaşa

Osman ÖZMEN

Hayat durmak bilmeyen
Sen ise bir jokey üstünde
Kontrol edemezsen bu anı
Seni de düşürür hayatındakileri de

Hayat bir kargaşadan ibaret
Çözülmeyi bekleyen gemici düğümü gibi
Ne kadar karmaşık olsa da
Çözülmeli, çözülmeli

Hem karışık hem hızlı geçip gidiyor zaman
Eksilen her anında bakıyorsun arkana
Geçip giden zamanın bir faydası yok sana
Sen de anlayacaksın yapacak bir şeyin olmadığında

Hep Yalnızız

Gülşah ALİKOÇ

Dünya güzeldir
Hayat güzeldir
Mutluysan,
Yalnız değilsen güzeldir her şey
Mesela bir bank
Güzeldir birlikte oturuluyorsa
Ya da bir bardak su
Dünyanın en tatlı içkisidir
Paylaşılınca
Ama yalnızsan eğer
Ya da yalnızsak
Kayboluruz bu 'güzel' dünyada
Küçülürüz
Yok oluruz
Dünya çekilmez bir yer olur
Ya da zaten hep öyledir de
Biz fark etmemişizdir
Ve fark etmemek en iyisidir
Belki de
Belki de fark etmemek gerekir
Kaybolmamak gerekir bu kargaşada
Kaybolunca geri dönmek zordur çünkü
Kaybolunca hep yalnızızdır çünkü...

Tekilin Şahsiyetsiz Zamiri

Mehmet Emin KISA

Dolmuş durağı
Dört teker istife hasret
Kavuşup da yitirdiği
Bense şahsın en şahsiyetsiz zamiri
ben bekleyeduran
Zaman ve mekanın kesiştiği bir kubbe altı bahçesinde
İki kalp ne ki?
Sade-ce beklerim seni

Ayna

Nazlı Yağmur HASRET

Aman da aman, susamış mı benim güzellerim. Renk renk mi olmuşlar, mis gibi mi kokmuşlar. Güneşle beraber mi uyanmışlar. Ay, ben onları çok mu seviyormuşum. Her gün mü suluyormuşum. Aman aman...

Balkondaki çiçeklerini yapraklarını okşaya okşaya suluyordu yaşlı kadın. Kendi gibi yaşlı bu mütevazı evinde beyaz koltukları, beyaz perdeleri ve sehpalara özenle koyduğu beyaz dantelleriyle yaşıyordu. Bir ara sürahiyi yere bıraktı, elini beline koydu. "Of, of, of..." dedi yorgun sesiyle. Sırtındaki kırmızı şalı düzeltti. Tam sürahiyi alıp mutfağa gidiyordu ki caddeden geçen kol kola girmiş iki kadının "Yazık, yazık. Çok yazık." dediğini duydu. Evi birinci katta olduğu için caddenin bütün gürültüsü evdeydi. Balkona çıktığı zaman caddede konuşulan her şeyi duyabiliyordu. Fakat şimdilerde duyduğu tek şey buydu: Yazık, zavallı, düzelir inşallah. "Hayret, mahallede de herkes iyi, sağlıklı. Bunlar kimden bahsediyor böyle?"

Mutfağa girdi. Sürahiyi bir kenara bıraktı. Kendine de bol köpüklü bir kahve yaptı. Başını mutfak kapısından uzatarak içeriye seslendi: Çocuklar kahve istemediğinizden emin misiniz? Üstünde dumanı tüten kahvesini aldı. Salona gitti. En köşedeki tek kişilik koltuğuna oturdu.

Ay, ellerime sağlık. Ne de güzel yapmışım kahveyi. Böyle köpüklü köpüklü. Dikkat edeyim de dökülmesin beyaz koltuklarıma. Bu koltuklar da pek rahat, iyi ki almışız bey. Eee kızım, falıma bakarsın artık, değil mi? Canım kızım benim. Büyüdükçe güzelleşiyor maşallah. Annesinin prensesi, annesinin gülü... Bak bak, nasıl da yan yan bakıyor oradan. Seni de seviyorum canım oğlum benim, annesinin kuzusu. Küçük prensim, yakışıklım. Ay ben doğurdum bunları, ben doğurdum. Çocuklar ne iyi ettiniz de geldiniz, beni ne kadar mutlu ettiniz bir bilseniz. Yataklarınız hazır. Bu gece burada kalırsınız. Değil mi bey? Ama nasıl da hazırladım yataklarınızı. Geleceğiniz içime doğmuş bak. Ana yüreği işte. Dur ben fotoğraf albümünü getireyim de biraz eski günleri yâd edelim. Neredeydi bu albüm? Nereye kaldırdık biz onu bey? Hangi çekmeceye koydum, dedin? O çekmeceye mi koydun? Yahu oraya konur mu? Albümün yeri orası mı? İlahi bey. Yaşlılık işte. Taa nereye kaldırmış. Neyse... Canım bak, bu senin küçüklüğün. Saçlara bak örgülü örgülü, ne tatlı çıkmışsın. Bak bu da senin küçüklüğün. Dedenin aldığı bayramlığı giymiştin, poz veriyordun. Bize bak bey. Ne kadar genciz. Gerçi ben hâlâ gencim sen kendine bak ihtiyar. Yaşımı belli etmem ben. Bak bu da saçların dökülmeye başlamadan önce çektirdiğimiz son fotoğraf. Darılma canım. Şaka şaka.Hem insanlar sevdikleriyle uğraşırmış. Ay! Siz esniyorsunuz çocuklar. Durun sizi yatırayım.

Evdeki herkes derin bir uykuya daldı. Yaşlı kadın da yatağına girdi fakat bir türlü uyuyamadı. Gözünü kapattığı anda kâbuslar görüyordu. Gördüğü her kâbusta sevdiklerinden biri ölüyordu. Biri trafik kazasından, diğeri kalpten, öbürü başka bir felaketten işte... Düşünmek bile istemiyordu. Olacak iş mi şimdi?

Derken sabah oldu. Bir güzel kahvaltı hazırladı salondaki yemek masasına. Haşlanmış yumurtalar, siyah zeytinler, beyaz peynirler, kırmızı domatesler... Son olarak yeni demlenmiş sıcacık bir çay ve kızarmış ekmeğin kokusu da kahvaltıya misafir oldu. Çocukları daha uyanmamıştı.

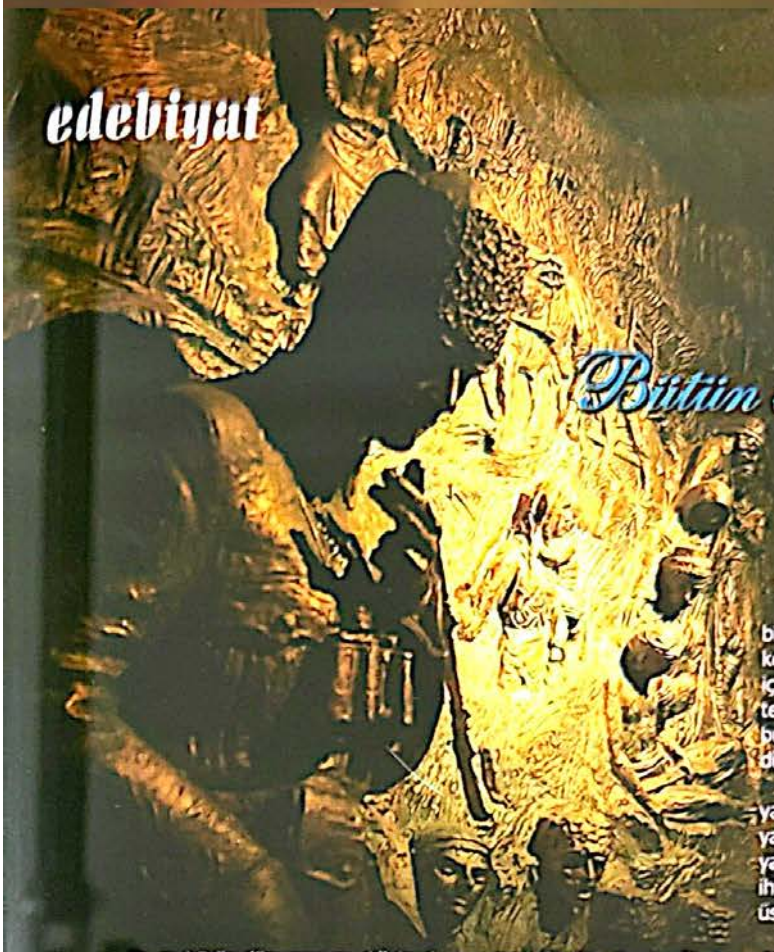
Bak şu çilek reçelini ben yaptım. Bak bir tadına. Nasıl olmuş? Beğeneceğini biliyordum. Senin için yaptım zaten hayatım. Çayını tazeleyeyim mi? Getir bardağını. Kahvaltıları güzel yapmamız lazım canım. Doktorun ne dedi, kahvaltıyı ihmal etmek yok. Ama maşallah sen akşam yemeklerini de hiç ihmal etmiyorsun. Hayır, yeme demiyorum ama sen çok abartıyorsun. Akşamları ipin ucunu kaçırıyorsun. Yedin yedin göbek yaptın. Ne o, yüzün asıldı. Hay Allah. Tamam, asma yüzünü. Biliyorsun ben senin bu halini de seviyorum. Her halini seviyorum ama senin iyiliğin için konuşuyorum. Konuşunca da "dırdırcı" oluyorum yani. Yalan mı? Kolesterol yüksek, damarlar tıkalı. Dikkat et kendine biraz.

Bir rüzgâr esti, masa örtüsü havalandı, bir ayna çatladı. Durduğu yerde tuzla buz oldu her şey. Anı kırıkları etrafa saçıldı. Her biri kadının canını yaktı.

Yalnızlığının kırıklarını topladı örtüsüne, silkmeye kıyamadı, biliyordu yarın hepsi kendi kendine birleşecekti yine. Şimdilik şu yastığın altında dursun da. Ah bir de her biri batmasa kalbine. Olsun bugün de konuşmadınız.

Yaşlı kadın yatağına yattı. Dizlerini karnına çekti. Gözleri doldu, ama ağlamak istemiyordu. Sımsıkı kapadı gözlerini o yüzden. Kendini daha fazla güçsüz, daha fazla aciz hissetmek istemiyordu. Bir yer, dedi. Kalbimin derinliklerinde, derinlerde, en derinde bir yerlerde bir şeyler, dedi. Sustu. Bağırmak istedi, yapamadı. Nefesiyle haykırdı: Acıyor, canım yanıyor...

O günden sonra elini yastığın altına koyarak uyudu hep.

Olmasaydın Olmazdık...

1881 - 193∞

Bütün dünya anladı...

bir de biz anlasak.

Nazlı Yağmur HASRET

Norveççede bir deyim: Mustafa Kemal gibi düşünmek. Herhangi bir problem karşısında, çözümü imkânsız olduğu düşüncesiyle hemen kestirmeden teslim olma eğiliminde olan, ne yapıp edip bir çözüm üretmek için yaratıcılığını zorlama zahmetine katlanmak istemeyen ruhi ve zihin tembeli kişilere söylenir bu söz. Bu tip insanlara derhal "Hayır, yanılıyorsun bu problemin mutlaka bir çözümü olmalı. Biraz da Mustafa Kemal gibi düşün." derler.

"Biri yapabiliyorsa ben de yapabilirim, kimse yapamıyorsa ben yapmalıyım." mantığıyla hareket eden ülkelerden ziyade "Biri yapabiliyorsa ben neden yapayım, kimse yapamıyorsa ben nasıl yapayım?" düşüncesinin hâkim olduğu güzel ülkemin güzel insanlarının ihtiyacı var aslında bu söze. Deyimde adı geçen lider bizim liderimizken üstelik.

Başta bütün dünyanın saydığı başkumandanla birlikte demir ağlarla ördük anayurdu dört baştan. Az zamanda çok ve büyük işler yaptık şüphesiz. Sporcunun zeki çevik ve ahlaklısını sevdik, herkes her şeyi olabilir ama kimse öyle kolay kolay sanatçı olamaz dedik, sağlığımızı hekimlerimize geleceğimizi öğretmenlerimize emanet ettik. Kendimizle "övün"meyi, çok "çalış"mayı ve kendimize "güven"meyi öğrendik. Ve tüm bunları O'nun sayesinde gerçekleştirdik. Çünkü O sadece kendi halkına değil söylediğleriyle, fikirleriyle, yaptıklarıyla tüm dünyaya örnek olacak kadar büyük bir devlet adamıydı. "Atatürk gibi insanlar bir nesil için doğmadıkları gibi belli bir devre için de doğmazlar. Onlar önderlikleriyle yüzyıllarca milletlerin tarihinde hüküm sürecek insanlardır." der Tahran Gazetesi. Bundan daha çok sevdiğim bir söz varsa o da Profesör Walter'in. "O kişisel kazanç ve ün peşinde koşan basit bir diktatör değil, gelecek kuşaklar için sağlam temeller atmaya uğraşan bir kahramandı." Ama bundan daha da çok sevdiğim bir söz var, ClaudeFerrer'e ait. "O yüce bir dağa benzer. Eteğinde yaşayanlar bu yüceliği fark edemezler. Bu dağın azametini kavrayabilmek için O'na çok uzaklardan bakmak gerekir." Sahi? Bizler eteklerinde yaşadığımız için mi dağın yüceliğini göremiyoruz? O'nu gerçekten anlayabiliyor muyuz?

Siz beni hâlâ anlamadınız
Ve anlayamayacaksınız çağlarca da
Hep tutturmuş "Yıl 1919 Mayıs'ın 19'u" diyorsunuz
Ve eskimiş sözlerle beni övüyor övünüyorsunuz
Mustafa Kemal'i anlamak bu değil
Mustafa Kemal ülküsü sadece söz değil

Halim Yağcıoğlu'nun "Atatürk'ten Son Mektup" adlı şiirinin ilk kıtası bu. Beni hep üzmüştür bu şiirin ilk iki dizesi. "Siz beni anlamadınız / Ve anlayamayacaksınız çağlarca da" Atatürk gerçekten de böyle mi düşünüyordur acaba bizim hakkımızda?

Arayı kapatmanızı istiyorum uygar uluslarla
Bilime sanata varılmaz rezil dalkavuklarla
Bu vatan bu canım vatan sizden çalışmak ister
Paydos övünmeye paydos avunmaya yeter yeter
Mustafa Kemal'i anlamak aldatmak değil
Mustafa Kemal ülküsü sadece söz değil

Bu da şiirin son kıtası. Evet, Mustafa Kemal ülküsü sadece söz değil sevgili Türkiye'm ve izin verirsen dost acı söyler diyerek ben de birkaç kelam etmek isterim. "Ben zamanında şöyle aslandım böyle kaplandım." diyen yaşlı emekli dedeler gibisin Türkiye. Şanlı tarihin mazide kaldı, yeni zaferler yaz Türkiye.

Bir anı: Atatürk seyahati sırasında bir erkek çocuk hatıra defterini uzatır ve bir şeyler yazmasını rica eder. Çocuğun adı Kemalettin'dir. Atatürk'ün o sırada hatıra defterine yazdıkları: Oğlum Kemalettin. Hatırat defterini başkalarının yazılarıyla doldurmaya heves etmektense hayat defterini kendi faaliyet ve fazilet eserlerinle doldurmaya bak. Gazi Mustafa Kemal.

İşte sadece bizlere değil tüm dünyaya yazılmış evrensel bir reçete, yediden yetmişe herkesin özümsemesi gereken bir yaşam felsefesi. "Hayat defterini doldurmaya bak."

Everest'e tırmanan ilk Türk dağcı Nasuh Mahruki'nin kitabının adı: Kendi Everestinize Tırmanın. Hayallerinizi hedefleriniz yapın ve koşun ona var gücünüzle. Düşe kalka koşun, ayakkabılarınız yırtılana kadar koşun, kan ter içinde koşun. "Gençliğin parlak lügatindeimkansız diye bir sözcük yoktur." Bunu unutmadan koşun.

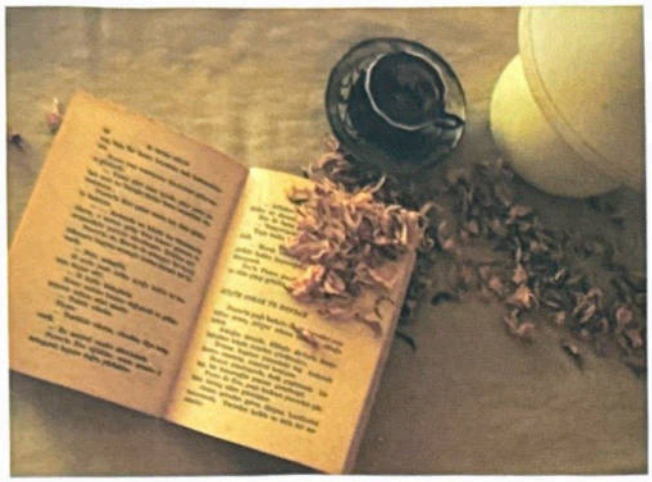
"Yüzyılımızda olmayacak hiçbir şey yoktur şeklindeki tarihi gerçeği ispatlayan ilk adam olmuştur." der Macaristan Atatürk için. Temennimiz son olmasın. NoellRoper Gazetesi de "Atatürk'ün yurt kurtarıcısı olduğunu milletlerin en vefalısı olan Türkler asla unutmayacaklardır." der. Elbette ki unutmayacağız ama vefa borcu sadece unutmamakla ödenmiyor. Onu anlamakla, anlatmakla, onun izinden gitmekle, miraslarına sahip çıkmakla ödenir o vefa borcu ancak. Ve en önemlisi miraslarına miraslar eklemekle. Elinizden geleni yapın. Bir şeyler yapın. Hemen. Şimdi. Şu anda. "Vazifeye abılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin." Kurtarıcı beklemeyeceksin. Kurtarıcı aramayacaksın. Gerekirse kurtarıcı sen olacaksın.

Bir hızla kötülüğü geriliği boğarız. Karanlığın üstüne güneş gibi doğarız. Muhtaç olduğumuz kudret damarlarımızdaki asil kanda da mevcut zaten. Başta bütün ümidim dediği biz gençler olmak üzere hepimiz Mustafa Kemal gibi düşünmesini bilelim yeter.

Bunca sözden çıkarsız emekten sonra hâlâ önemini kavrayamadıysanız millet olmanın ve hâlâ anlayamadıysanız Atatürk'ü, yıkın diktiğiniz heykellerini. Rahat bırakın onu. Rahat bırakın artık.

KİTAPLAR DA ÖLÜR

Ceyda Şentürk

Ben de korktum Rıfat,
Düşünmekten.
Hatırlarım insanlar vardı, eski kokan kitaplar gibi.
Ararsak, hiç olmadık sayfalarda dahi
Kurumuş çiçeklerini bulurduk.
Bulamadık Rıfat.
Ne çok kitap yaktılar.
Onlara sorarsan yasaklı sözcükler bulurlardı.
Akıllardan sayfalara, sayfalardan akıllara düşüp duran
Hangi sözcük katil olabilirdi ki kardeşim?
Sözcüklerden korkan hangi insan, fikirlere karşı
durabilirdi?
Bak kitaplar yanıyor, yanıyor da yine
Çiçeklerin hesabını kimden soracağız?

KARGAŞAYA İNAT GÜLÜMSE

Elif Naz ÖZTÜRKOĞLU

Ellerim ceplerimde, cebimdeki birkaç bozuk paranın çıkardığı sese bayılarak, gökyüzünün o maviliğine hayran, kuş cıvıltılarının her gün duyup da belki farkına bile varmadığınız doğayla dans eder gibi uyumlu o harikalığını hissederek yürüyorum deniz esintisiyle kol kola yine bir bahar sabahı elimde simidimle. Tabii düşlerimle, düşüncelerim ile...

Yanımdan farklı dünyalara sahip onlarca, yüzlerce insan geçiyor. Gözlerim onları görüyor belki ama hiçbir zaman hayatlarını bilmiyor. Şu karşıdan karşıya geçen bastonlu tahminimce elli beş belki altmış yaşındaki amca... Belki küçücük bir torunu var çok özlediği. Masadaki resmine gülümseyip, yanında olduğu sayılı günleri unutmamak için tekrar tekrar düşlediği bir torunu. Yalnız... Karısını yıllar önce kaybetmiş ama onunla yaşar gibi hayatı hiçbir şey değişmemiş çünkü hatıralarla dolu evi, kendisi. Çocuklarına hafif kırgın belki yalnızlığı için ama asla söyleyemez bunu onlara çünkü bilir ki onların üzülmesi kendisini üzmek demek. Renkli elbiseli hamile bayan ise karnına gülümseyerek bakarken ne kadar umitli hayata karşı belki yıllardır beklediği umut, mutluluk bir iki ay önce çalmış kapısını bir leylek ile. İşte en sevdiğim görüntü. Elinde pamuk şekeriyle gelen pembe eteği açılmasın diye de bir eliyle onu tutmaya çalışan gözleri ile etrafa gülücükler saçan minik kız... Kim bilir ne hayaller kuruyor. Baloncu amca balonların hepsini gökyüzüne salıverse de hepsi en özgür balonlar olsa diyor belki. Akşam babasının dünkü gibi onunla oyun oynamasını istiyor ya da dönme dolabın en üstünde olmanın ne kadar huzurlu olabileceğini düşünüyor. Takım elbiseli, lüks arabasıyla işine giden adam... Acaba hayatı da bu elbisesi kadar düzgün mü? Belki güçlü görünüyor her şeyiyle ama kalbi, kalbi de bu kadar güçlü mü? Belki her gün bir aile özlemiyle yatıyor yatağına, kâbuslarından yalnızlığıyla uyanıyor, korkuları onu sarıp sarmalamıyor belki. O lüks olan her şeyi bir anne, bir eş, bir dost etmiyor. Şu bebek arabasındaki mavi gözlü bebek... Anlamsızca bakıyor gibi belki ama hayattaki en anlamlı şeyleri yaşayanımız, en saf en doğal düşünceleri barındıran hiç kötü düşüncesi olmayanımız, en anlamlı olanımız, tüm duyguların en güzelini yaşayanımız belki de.

Etrafımızda farklı farklı yaşantılar, sıkıntılar, sevinçler, üzüntüler var. Fark etmiyor, düşünmüyor, önemsemiyoruz, belki de istemiyoruz hiç birini. Belki de izin vermiyor hayat kargaşası. Ben yine ellerim ceplerimde kafamı kaldırıp koca dünyaya gülümsüyorum farklı bir dünya beni görür de hayat kargaşasının içinde kaybolup gittiğini anlar belki diye.

KABUS

FULYA DURMUŞ

Saatin sekizinde baş ucunda amansızca çalan saatin sesiyle yatağından sıçradı. Hiç tanımadığı bu yere gecenin ikisinde gelmiş ve birkaç saatlik verimsiz uyku geçirmişti. Ama ilk kez geldiği bu şehirde geçirebileceği tek boş günü vardı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydi. Lila bunları düşünürken hazırlanmaya başladı, aynaya baktığında ise çok korkunç göründüğünü fark etti. Gözleri şişmiş, saçları dağılmıştı. Ama vakit kaybetmemek için bunları önemsemeden dışarı çıktı. Sokak tenhaydı, birkaç kişi vardı sadece. Bir gariplik fark etti ama çok üstünde durmadan yola devam etti. Ancak yürüdükçe karşısına çıkan tüm insanlarda aynı gariplik vardı. Hepsi yüzlerine çeşitli şekil ve renklerde maske takmışlardı. Açık bir dükkan gördü ve içeri girip maskeli adama "Günaydın "dedi. Adam başını eğerek karşılık verdi Lila'ya. Adamın yüz ifadesini görmediğinden konuşmaya devam etti. Ancak adam dinlemiyormuş gibi hiçbir tepki vermiyordu. Kendini tekrar sokağa attı Lila. Sokaktaki insanların sayısı artmıştı. Yürüyüşünü hızlandırmaya hatta koşmaya başladı. Maskeli insanlar çoğalıyor ve maskeler gittikçe çirkinleşiyordu. Zaman geçtikçe ifadesiz maskeler artık yanından geçip gitmiyor, üstüne üstüne geliyorlardı. Bir anda durdu, çıkmaz sokağa girmişti, maskeliler etrafını sardı. Tam korkuyla çığlık atacakken, küçük kızının yumuşak dokunuşuyla sıçradı. Küçük kız kocaman gözleriyle ona bakıyordu. "Kabusmuş " dedi kendi kendine. Kucağına aldı küçük kızını "Çok gerçekçiydi"diye mırıldandı tekrar ,"Belki de gerçekti. "İnsanların çirkin maskeleriyle dolduğu bu dünyada küçük bir dokunuşa ihtiyacınız olur bazen, o kabustan çekip çıkartacak, içinizi güvenle dolduracak dokunuş. . .

KAOS

Dilara KARAASLAN

Bu zekâya, bu zihin yapısına,
Ve bu kelimelere hapsolmuşuz
Bu toprağa,
Üstüne, altına
Eşsiz sandığımız,
Büyülendiğimiz, ilham aldığımız doğaya
İnsan dilimli zamanla
Sınırlı ömür müebbettin arasına
Çekilmez bazen demirden parmaklık ya da
Her gözde görebilirsin esareti.

Gelinen yer bilinmediği gibi
Gidilecek muamma
Ya da her şey sadece göründüğü kadar.
Hayal ürünü masallar bize kalan,
Ya da hepsi gerçek ama
Tek insan hikâye,
Tek insan palavra, yalan
En akıllımız bir deli mi
Ya da en delimiz bir dahi
Biz ki gökte gezen,
ayağı yere basan
Asil varlılarız der
Hem deli, hem dâhi

Mustafa Kemal'i Anlamak

Dilşan ÖZCANOĞLU

Karanlıktı dört bir yan. Öyle ki insanlar ne önlerini görebiliyorlardı ne sağlarını ne de sollarını. Yalnızca kapana kısıldıklarını biliyorlardı. O dört duvarın içinde yan yana duruyorlardı, el ele tutuşmuşlardı. Karanlıktan kurtulmaktı tek arzuları. Kimisi ışığı başkalarına kul köle olmakta aradı, kimisi yalnızca sinip duvar dibine Allah'a yalvarmakta, kimisi de girdikleri kapıyı bulmaya çalışıp; geriye, en geriye gitmekte aradı, yalnızca kendileri için aradı. Kimileri de vardı ki onlar ışığı her biri için istediler, elleri birbirilerine kenetli çıkmak istediler aydınlığa. Fakat bu zamana kadar güvendikleri o adamlar; kapıyı aramamalarını, karanlıkta kalmalarını ve sessiz olmalarını emrettiler onlara. İnsanlar şaşkındı, korkmuştu, ne yapacaklarını bilmez haldelerdi. Bebekler annelerinin kucaklarında ağlıyorlar, ayakta durmaya dermanı kalmamışların dizleri titriyordu. Derken insanlar yavaş yavaş onları duvarların ardına kimlerin hapsettiğini düşünmeye başladılar. İnsanlar "düşünmeye" başladılar. Düşünceydi çünkü her şeyden önce gelen, insanların gözlerinin açılmasını sağlayan. Yeterince büyüdükten sonra gözleri, Mustafa Kemal'in elindeki gaz lambasını gördüler. Mustafa Kemal'in gözlerini gördüler; gökyüzünü özlediler, özgürlüğü özlediler. Mustafa Kemal elinde gaz lambasıyla dar, uzun, karanlık koridorlarda yürümeye başladı, halkı için yürümeye başladı. Halk çoğalarak yürüdü, Mustafa Kemal için yürüdü, kendisi için yürüdü. Bazen öyle ısındı ki cam etrafındakiler korktular, daha önce bu kadar ışık görmeyen bazıları kaçıştılar; geri adım attılar. Kimileri ise bu yola başlarken aydınlık için gerekirse bu uğurda yanmayı çoktan göze almışlardı.

Koridordan giderken koca bir millet, çoluk çocuk onun ayak izlerinden yürüdüler. Onun yere bastığı yerlerden bastılar. Arkadan gelecek olanlar için duvarlara kazıdılar bir tarihin başlangıcını. Amaçlarının bağımsızlık olduğunu, istediklerinin yurtta ve cihanda 'sulh' olduğunu yazdılar; bu yola neden girdiklerini, aydınlığa muhtaçlıklarını yazdılar. Kimlerin onlara engel olmaya çalıştığını, iktidara sahip olanların gaflet ve hatta hıyanet içinde bulunduğunu, bulunacağını yazdılar, asıl düşmanın kim olduğunu yazdılar. Bilimi yazdılar, akıl ve mantığı yazdılar, özgürlük yazdılar, eşitlik yazdılar, adalet yazdılar. Aslında Mustafa Kemal'i anladılar, Mustafa Kemal'i yazdılar. Karanlıktı, kirliydi koridor ama ellerinde gaz lambaları vardı ve uçsuz bucaksızdı Mustafa Kemal'i yazacakları duvarlar.

Lambalarının başına sinekler üşüştü fakat küçücüktüler, güçsüzdüler. Engelleyemediler ışığı. Yine de koridorda yürümek kolay değildi. Yaralandılar, düştüler; birbirilerinin kollarından tutup, kalktılar. Nice anneler yitirdi evlatlarını. Kimileri kayboldu, kimileri ise feda etti kendini. Geriden gelenler duvarları takip ederek yetişti medeniyete. Yavaş yavaş vardıklarını hissettiler kapıya. Son demlerindelerdi artık, yürüyemeyecek kadar güçleri olmayanları sırtlarında taşıyanlar vardı. Durdular, derin bir nefes aldılar. Artık yürümenin sırası değildi. Makûs talihlerini yenmek için var güçleriyle koştular. Koştular, koştular...

Tarihi duvarlara kazıyanlardan hiçbiri nerden geldiğini, nasıl başladığını unutmadı kapıya vardıklarında. Mustafa Kemal lambayı kapının kenarına yavaşça bıraktı, çünkü önlerinde onları bekleyen asla sönmeyecek olan bir güneş olduğunu biliyordu. Her biri bir ucundan tuttu kapının, o büyük görkemli kapının. İlk başta gözleri kamaştı güneşten, ama bir kez alışınca her biri ellerini kaldırıp "Ben de buradayım" diyebilmeye, çalışmaya, alın teriyle kazanmaya; aslında o güneşe bir kez alışınca kapatmadılar gözlerini bir daha hiç.

Bir sürü Mustafa Kemal vardı şimdi, onun lambayı nasıl tuttuğunu anlayan, aynı acıyı çeken, zulme sessiz kalmayan, boyun eğmeyen, direnen, onun fikirlerini zihninin en ücra köşesine dahi yerleştiren, damarlarındaki asil kanı fark eden, gözlerinde özgürlük olan bir sürü Mustafa Kemal...

Şimdi duvardaki yazılarda ellerimi gezdiriyorum da, her ne kadar zaten güneşin altında olduğumuzu düşünsek de Mustafa Kemal'in geçtiği o koridordan geçenlerin inancıyla onun aydınlığına varmaya çalışmamızın, onun ilkelerini, düşüncelerinin aslını kavramanın ve kavratmanın tam vaktidir. Yarın bazen çok geç olabilir.

Dokuz Piyon

Tuğçe KUZUCUOĞLU

Piyon E3'e...

Ah işte yine başlıyoruz. Önümüzde saatler sürecek bir sessizlik var. Ama bu kez son. Oyun bitince gideceğini biliyorum. Her hamleden önce uzun uzun düşünmeni seviyorum. Yüzündeki ifadesizliği seviyorum.

Piyon H4'e...

Tüm dikkatin oyunda. Gözlerini tahtadan ayırmıyorsun. Kolundaki serum seni engelliyor,görüyorum. Ama sen umursamıyorsun. Sadece hamleleri değerlendiriyorsun, bütün olasılıkları...

At A3'e...

Küçücük bir çocuktum bana satrancı öğrettiğinde. İlk defa oynadığımızda çoban matıyla yenmiştin beni. Gülümsemiştin, gülmüştüm. Yenilmeyi seviyorum çünkü gülümsemeni seviyorum.

Piyon E4'e...

Hemşire serumuna ilaç veriyor. Rahatsız oluyorsun. Dikkatin dağılıyor. İçimden hemşireye kızıyorum. Ne olurdu ilacı daha sonra versen? Ama senin buna ihtiyacın var, biliyorsun. Ona kızamayız. Haklısın, süresiz bir oyun için sınırlı bir hayat hiç de adil değil. Sanki oyunu baştan kaybetmek gerekiyormuş gibi... sen de farkındasın ki önemli olan kazanmak ya da kaybetmek değil, mücadele edebilmek. Hatırlasana sen öğrettin bunu bana.

Kale H4'e...

Vaktimizin çoğu bu tahtanın başında geçti. Etrafımızdakiler şikayetçiydi hep 'aynı oyun'u oynamamızdan. Onlar bilmiyorlar mıydı her seferinde farklı bir maceraya yelken açtığımızı? Seninle farklı bir dünya inşa etmeyi ama en çok da seni izlemeyi sevdiğimi göremiyorlar mıydı? Evet seni izlemeyi seviyorum. Ciddiyetine şaşırıyorum.

"İlk önce kararlı olmayı öğrenmelisin. Pes etmemeyi ve her tehlikeden başarıyla sıyrılmayı... Telaşlanmamayı öğrenmelisin. Kendini zayıf gösterme. Çok yanlış bir hamle yapsan bile kendinden emin görün. Bu rakibini şüpheye düşürür ve hataya sürükler. Unutma büyük ustalar bile hata yapar. Bu yüzden en son hata yapan kişi yenilir."

Piyon B3'e...

Eğer bu oyunu uzatırsam daha geç gider misin? Fakat oyun kendiliğinden akıp giderken bu gidişatın yönünü değiştirmek öyle zor ki... İstersen berabere bitsin bu maç ve sonsuza kadar burada kalalım. Ne sen git ne de ben gideyim. Sürekli yeni bir oyuna başlayalım ama hiçbirini bitirmeyelim. Kurallar hep aynı olmak zorunda mı? Bu kez bizim istediğimiz gibi olsun. Olmaz mı? Olmaz, biliyorum. Ama bu oyunu bitirmek istemiyorum.

"Bu taşların hepsinin oyunda bir görevi ve amacı var. Bazısı tahtaya erken veda ederken, bazısı rütbesini yükseltip devam ediyor oyuna, gidebildiği yere kadar. Ama sen aldanma rütbelere. Şah olmayı değil, piyon olmayı öğrenmelisin. Hiç kimse piyon kadar cesur değildir. O bir adım attığında artık bunun dönüşü yoktur. Bu yüzden hep düşünerek hareket eder. Cesurdur çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yoktur. Hiçbir şey onu yolundan alıkoymaz."

At F3'e...

Yüzündeki çizgiler derinleşti yine. Titreyen ellerin taşları zor kavrıyor artık. Omuzların düşük. Ama gözlerin hala aynı şevkle ışıldıyor. Çocukluğumda olduğu gibi yalnız satranca kilitlisin. Ve zihnin zırhlarla çevrili, kimseyi içeriye almıyorsun. Düşüncelerini okumaya çalışmayı ve bunu başaramamayı seviyorum.

Fil B5'e... Şah!

Bunu yapmayı ne kadar istemesem de ilk kez seni yeniyorum. Yorgun gözlerinle bana bakıyorsun ve gülümsüyorsun yine. "Artık bana ihtiyacın kalmamış" diyorsun. Mat.

Şimdi dönüp bakıyorum da oyun bahanesiyle hayatı öğrettin bana. Aslında hayatın da bir oyun olduğunu... Hayata karşı hep aynam oldum. Hayatın tüm gerçeğini otuz iki taşa yükledin. Benim aynam hep sendin, hala sensin. Sana bakınca kendimi, aynaya bakınca seni görüyorum. Ve sen gittin. Gülümsemen kaldı benimle ve altmış dört karelik siyah beyaz anılar... Zihnimde ağlıyorum usulca. 'Kale' kadar sağlam durmalıyım, biliyorum. Ama işte bir damla yaş süzülüyor yanağımdan. Ne yapayım, seni seviyorum.

Kıvılcım , Ateş ve Ben

Ezgi DERİN

Bir mektup mu bu? Ya da bir haykırış? Bir ağıt, bir çığlık? Bir ses, bir renk? Bir gurur mu, bir hayranlık mı sana duyduğum? Soluğu yarım kalmış biri gibi nefessiz mi yazacağım, yoksa kitabın sonunu bilen biri gibi mi? Kalemimden mürekkep mi akacak, ılık bir ezgi mi derinden gelen? Kabul edecek mi kalem, böyle bir yükü? Sığacak mı yüreğimdekiler, sözcüklere? Bir fil mi daha büyük, bir kedi mi? Bir yürek mi büyük, bir çift söz mü? Resmine bakan biri kadar sallayabilir mi dünyayı, en şiddetli deprem? Seni özleyen biri kadar özleyebilir mi bir başkası? Satırlar dayanıklı mı senin kadar? Şikâyetten kararıp siyaha mı, gözlerinden "şiir"e mi boyanacak mektubumun rengi? Aklım cevabını verebilecek mi bakışlarının? Seni anlatabilecek miyim? Varsın anlatamayayım, ya bir de anlayamasaydım

Aldım kalemi elime; fısıldadığımı sanarak haykırıyorum, "şiir" rengi mürekkebe. "Mustafa Kemal" dedim. Tekrar söyledim, ve tekrar... Kalem tekrar etti içinden. Sonra o da kâğıda fısıldadı. Kulaktan kulağa oynadık; kalem kağıt ve ben. Umarım sen kazanırsın... Oyunumuz sonucu boynu bükük bir yazı çıktı ortaya. Eskimeyen bir ölüm haberi gibi eğik, bugün'e duyulan kaygı gibi karışık. Ve umut dolu, daha dizi hiç kanamamış bir çocuk gibi... Cümlelerim uzun; geçmişten geleceğe gidiyor. Bugünün önünden geçiyor, selam bile vermeden. Cümlelerim biraz umutsuz, pek belli etmese de. Kuş gibi cümlelerim. Hür, inanç dolu... Cümlelerim seninle taşıyor, her satıra seni yerleştiriyorum

Aklıma sorar bir bakış atıyorum. Kıvırıyor kaldığı fikrin köşesini. Gözümün en derinine bakıyor. Ben ona soruyorum fısıldar gibi, o yüreğime. Kulaktan kulağa oynuyoruz. Aklım, yüreğim ve ben. Umarım sen kazanırsın... Birkaç cümle daha çıkarıyorum yüreğimin ön gözünden. Birini kalbim, birini aklım giyiyor. Beynim takıyor gözlüğünü, okuyor gözlerini. Bir volkandan, bir paragraf ödünç alıyorum. Konuk oluyor anıları mektubuma**Sadi Irmak'ın İstanbul Üniversitesi'nde öğrenci olduğu sıralar, okul duvarına bir ilan asılı: "Avrupa'ya talebe gönderilecektir." Ülke yıkık dökük. Lozan yeni imzalanmış, bu durumda Avrupa'ya gitmek kayan bir yıldızı tutmak gibi. Yine de deniyor şansını. 150 kişi içinden 11 öğrenci seçiliyor. Sadi Irmak'ın isminin yanında "Berlin'e gönderilecektir" yazmış Atatürk.**

Vakit gelmiş. Sadi Irmak Sirkeci Garında. Kafası karışık. "Gitsem mi, kalsam mı? Beni unuturlar mı? Para gönderirler mi?" bin bir soru volta atıyor aklında. Tam vazgeçecekken, bir postacının sesi duyuluyor. "Mahmut Sadi! Mahmut Sadi! Telgrafınız var!" Sadi açıyor telgrafı. Şunlar yazılı kağıtta: "Sizleri bir kıvıclım olarak gönderiyorum. Alev olarak dönmelisiniz. İmza Mustafa Kemal"

Utanıyor Sadi, "Şimdi gel de gitme. Git de çalışma. Dön de bu ülke için canını verme." Diye düşünüyor kendi kendine. Bu olaydan yıllar sonra, Ord. Prof. Sadi Irmak kendini şöyle tanımlıyor: "Ben kim miyim? Ben sadece iki satırlık telgrafın yarattığı bir bilim adamıyım."

Kıvılcımdan volkanlar yaratan Atatürk,

Ben de bir kıvılcımım. Volkan olmak isterim yüreğine. Anlatmak isterim gözlerinden anladıklarımı. Bir Sadi Irmak olmak isterim mesela. Söylemek isterim söylediklerini. Düşünmek isterim. Suladığın çiçekleri sulamak isterim okuyabilsinler diye. Yakan top oynuyoruz; kıvılcım, alev ve ben. Umarım güneşin yakar yüreğimizi...

Hürriyetim,

Selamı var ismini heceleyen çiçeklerin. Bestesi var bir müzisyenin. Mısrası var bir şairin. Bir çift sözü var halkın. Bir özür borcu var 10 Kasımın. İyiyiz öğretmenim. İyiyiz. Biraz karanlığız sadece. Ve kuralsız bazı oyunlar. Fakat dediğin gibi olacağız. Ödevimizdir sözlerin. Seveceğiz, okuyacağız, düşüneceğiz. Öğreneceğiz geçmişi, öngöreceğiz geleceği. Öğreteceğiz bugüne; bugün olmayı. Hürriyetim... Kahramanım, öğretmenim... Yanacağız. Alev alev düşeceğiz hürriyetin katillerine.

Bir çift satırla hayat inşaa eden adam,

Binlerce Sadi Irmak olacak ülkemizde. Satırlar çok yakında serbest olacak elbet. Dediğin gibi korkmayacağız; ne sonradan, ne şimdiden. Ne insandan ne doğrudan. Ne yanmaktan ne yanlıştan... Yürüyeceğiz. Elbet ulaşacağız bir gün göğe. Fidanlarımız ağaç olacak fikirleri derine ulaşan. Yüzündeki çizgiler olacak oyunumuzun kuralı. Hep hürriyet kazanacak.

Yüreğime düşen alev,

Öğretmenim, hürriyetim... Güneşim, umudum... Sensin tüm oyunların galibi. Al senin olsun, bir satırla alev almaya hazır yüreğim. Söz veriyorum, kalemim yanacak fikirlerinle. Şiir'e boyayacak çocuklarını anneler. Sulayacak fidanlarını her gün öğretmenler. Söz veriyorum, ikna edeceğiz güneşi aydınlatmaya. Açacağız umudumuzun ucunu. Yürüyeceğiz yüreğine, dost olacağız bugünle. Söz veriyorum, bir gün geleceğiz gözlerini ziyarete...

(DOS'un ulusal çapta düzenlediği Mustafa Kemal'i Anlamak konulu yarışmada 1.lik

edebiyat

GECE GÜLÜ

Beyza Nur UYSAL

Perlaeline ışık geçirmeyen eldivenlerini takarken, yerinderinliğine inen, ustaca şekillendirilmiş toprak merdivenden yukarı çıkıyordu. Havadaki nem gözlerine çarptı. Bulutsuz bir gündü, güneşin yakıcı ışığını maskesinin altından bile hissedebiliyordu. Aldırmadan lateritlermiş gibi görünen toprağı hızlı adımlarla ezerek ilerledi. Dersinin başlamasına az kalmıştı.

"Günaydın." dedi en yakın arkadaşı Venüs'e. Lacivert zarif gümüş maskesinin ardından gözleriyle gülümsedi Venüs ona. "Günaydın." Venüs, gecenin kızıydı. Karanlığın kör edici ıssızlığında, yağmurun deli gibi yağıp oluşturduğu gölde, yıldızların aksi çıktığında doğmuştu. Elbette ki güneş onu Perla'dan daha fazla acıtıyordu. Keyifsiz olmasını buna yorarken ders başladı.

"Bugün doğanın üzerimizdeki hâkimiyetini ne kadar azaltabileceğimizi işleyeceğiz." Ses uzaktan, boğuk duyuluyor gibiydi. "Doğanın hangi parçasından doğduğunu kesin bilen var mı?" Perla iç geçirdi. Herkes o kadar şanslı olamıyordu. Zaten gündüz doğmuş olsaydı, mutlaka gören olurdu. Sınıfın yarısından biraz fazlası elini kaldırdı. Hoca gülümsedi. Gündüz dünyaya gelmiş olmanın gururuyla, "İşte bugün "gececi"lere yardımcı olmaya çalışacağız. "dediğinde sınıfta mırıltılar başladı. "Gönüllü varmı?"Hoca arka sıralardan düz siyah maskeli Ares'i seçti

"Gece hangi saatlerde en huzurlu oluyorsun"derken bir yandan tahtaya kavaram haritasına benzer bir şey çiziyordu. "Şafak sökmeden önceki zamanlar."dedi Ares.Maskeye ihtiyaç duymayan Hoca'ya imrenerek baktığını gördü Perla. "Hmm,en soğuk anlardan biri.Su seni rahatsız ediyor mu?"

Sorular uzayıp gidiyordu.Perla,Venüs'ün canının yandığını sıklaşan nefes alışından sezerek,onadöndü."İyi misin?" diye sormasına gerek kalmadan, Venüs, telaşlı hareketlerle eldivenini çıkardı.Manzara hiç iç açıcı değildi.Beyaz teni hızla kızarıyor,derisi eriyordu.Titreyen elleriyle maskesini açmaya koyuldu,Perla korktu.

Dur,n'apıyorsun, iyice yanacaksın!" dedi Venüs'ü engellemeye çalışarak.Hoca, Perla'ya Venüs'ün yanından ayrılıp onu yalnız bırakmasını söyledi.Gözlerindeki ciddi ifade üzüntüyle "Öldüğünü biliyorsun, bırak rahat ölsün..." diyordu kıza. Gececiler çok yaşamıyordu, evet, ama şimdi olmamalıydı bu...Venüs'ün hıçkırıkları sınıftakilerin kulaklarını doldurmuştu.

Herkes çaresizce geri çekilmişti geri çekilmişti.Perla, aceleyle maskesini çıkararak yerde kıvranan Venüs'e taktı, belki işe yarar umuduyla.Bu sefer kendi yüzü yanıyordu, inanılmaz bir acıyla.Yere çöktü, bronz uzun bukleleri omuzlarına dökülerek yüzünü açığa çıkardı.Yanmadan önceki o kusursuz beyaz yüz herkesin aklına kazınmıştı.Perla güneş ışığında parlayarak, havada yayılırken geldiği yere geri dönmüştü.Venüs yerde halsiz yatarken gözlerinde yaşlar tomurcuklandı."Gece gülü..." dedi fısıltıyla.Yüzünü okşayan meltemle Gece Gülü'nün ışıklı polen tozları yayılıyordu etrafa.

PİS

Zeynep Gülsüm DİLEK

Sokaklar siyah beyaz
Sokaklar lağım kokulu
Gözler gözleri
görmezken
Karga çığlıkları ve
lağım suları
Birbirine karışır
Düşünceyi izlemek
imkânsızdır
Eski yeni öfkeler
etrafta
İnsanlar
Renkleri ve sesleri
Birbirine karışır
Azıcık yağmur yağsa
belki
Temizlenirdi dünya
Gürültü yerden fışkırarak çıkınca
Herkes sessizlikten sağırdır artık
Hayatların çizgileri
Birbirine dolaşır
Hiç yağmur yağmamıştır

KÜÇÜK BİR İNSANSIN

Seray TEZCAN

Bir savaş karesi
Ruhsuz bedenler, siperlerde askerler
Ağıt yakan anneler
Yardım bekleyen gaziler
Olduğu yere gömülecek olan şehitler
Ve ağlamaktan yorgun düşmüş küçük bedenler

Yanan bir evin portresi
Alevler odalarda dolaşıyor
Su attıkça artıyor
İtfaiyeci bir canın peşinde
Aile evinin
Küçük kızsa bez bebeğinin

Hortum uyarısı veren bir radyo kanalı
Dışarısıysa tam bir fırtına alanı
Yağmur damlaları gök taşına dönüşmüş
Sel sürüklüyor birçok insanı, anıyı
Bir aile kurtarılmayı bekliyor
Birçok kişiyse dua ediyor
Hayata yeniden başlayabilmek için

Hepsi birer kargaşa ortamı
Hepsinde canı yanan insanlar
Yıkıma uğrayan ruhlar
Yeşermek için bir neden bekleyen umutlar
Herkesin kafasında bir karmaşa
Hayatlarında bir karışıklık

Bir kargaşanın içindesin
Belli belirsiz akan zamanın
Akrep ve yelkovanı arasında sıkışan
Küçük bir insansın

DENİZ VE MÜZİK ÜZERİNE

Koşarak bir kahveye girdi. Dışarıda yağmur vardı. Baştan aşağı sırılsıklam olmuştu. Hiç adeti değildi koşmak. Islanmayı da severdi ya bugün faklıydı. Uzun zaman sonra tıraş olmuştu. Hem de bunun için Berber Rüstem'e uğramış, gereksiz sorularla boğuşmuştu. Hay aksi, kuruması gerekiyordu fakat vakti yoktu. Onu bekletemezdi de. Ne yapsa bilemedi. Çırağın sesiyle kendine geldi:

-Abi çay vereyim mi?

Hemen dışarı çıktı. Hâlâ yağıyordu. Olsun, yağmur ona güç veriyor, hislerini besliyordu. Koşmaya başladı yeniden. Durağa yöneldi. İşte, orada bir otobüs vardı. Hızlandı. Nefesi kesiliyordu. Alışık değildi ki bu kadarına. Lanet olsun! Kaçırmıştı işte onu. Biliyordu, ona giden ikinci bi' otobüs yoktu. Bu sefer gerçekten bulduğuna inanmıştı. Yakalamıştı onu. Ama ne olduysa kaçırmıştı işte. Her zamankinden farklı olarak tanımadan yitirmişti onu. Adını bile bilmiyordu henüz. Bir plakçıda görmüştü onu. Bugün de oraya gidecekti.

Bu sefer diğerlerinden farklı olarak tek odalı evine kapattı kendini. Fotoğraf makinesini de kaldırdı dolabına. Eline bir kâğıt ve kalemini alıp çizmeye başladı. Onu çizecekti. Kafasındaki tüm detaylarıyla . Saatler geçmişti. Güneş çoktan batmış, evin içi buz tutmuştu. Tek bir şeyi hatırlayamıyordu: nereye baktığını. Ona bakmıyorlardı evet, ama nereye bakıyorlardı? Hayır başka türlü olamaz deyip paltosunu kaptığı gibi kendini dışarı attı. Yolu ezberlemişçesine başladı yürümeye. Önce pembe boyalı, tek katlı yıkık dökük evlerin önünden geçti.- Bu evler 15 sene önce yapılmıştı. O zamanlar bu semtteki nalbur pembeden başka renk boya satmazdı. Takıntısı vardı. Bir kızı sevmişti delice.. Ama mahalleli pek sevmezdi kızı. Şöyle böyle derlerdi de bizim nalbur inanmazdı bir türlü. Kız hep pembe giyer, pembe sever diye doldurmuştu dükkânı pembe boyalarla.- Sonra bir yokuştan indi. Her tarafı çamur içinde kalmıştı. Aldırmadan koşmaya başladı. Yol ayrımına geldiğinde durdu. Soluk soluğaydı. Bu sefer her şeyin farklı olduğunu biliyordu. Hiçbirinde arkasından gitmemişti. Aramamıştı. Hep gelmesini beklemişti. Ve hiçbirinde bu kadar cesur değildi. Derin bir nefes aldı. Köşkün olduğu sokağa saptı. Her çaresiz kaldığında buradan geçerdi ama hiç köşke girmemişti. Bu kez geceyi burada geçirecekti. Terk edilmişti burası. Her tarafında örümcek ağları, camları kırılmış pencereler, ahşap kokusu ve eski eşyalar... Sanki ona hep seslenirlerdi de aldırmazdı. Bu sefer onları çok iyi duyuyordu ve hayır diyememişti. En üst kata çıkıp eski bir kanepeye uzandı. Onu nerede bulacağını biliyordu ya ne zaman gideceğini kestiremiyordu.

Sabaha kadar bekledi. Diğerleri gibi hep onu düşünmedi. Bazen acıktığını, bazen işemesi gerektiğini bazen de fotoğraf makinesini düşündü. Nihayet sabah olmuştu. Doğruldu, etrafına bakındı. Henüz iskele görünmüyordu. Aceleyle yola çıktı. Önüne çıkan ilk bakkaldan bisküvi alıp yoluna devam etti. Adımları daha da hızlandı. Bugün hiçbir şeyi görmüyordu gözü. Ne köşe başlarında bekleyen dilencileri ne de çöp karıştıran kuyruğu kesik köpekleri... Kedilere, kuşlara da selam vermiyordu. Bilerek yapmamıştı bunu. Kafasında yalnızca birisi vardı. Fark etse o anda vazgeçer, evine geri dönerdi.

Güneş yükseldikçe daha da aceleci olmaya başladı. Tam bir taksiye atlıyordu ki son anda vazgeçti. Ona yürüyerek gitmeliyim diye geçirdi aklından. Yürüdü. Koştu. Artık tek katlı, göçmeye meyilli pembe evler yerine büyük, sağlam apartmanlar vardı. Canı sıkılmıştı burada. Onu da alıp götürecekti zaten. İtiraz etmeyecekti, biliyordu ki o da sıkılıyor buralarda.

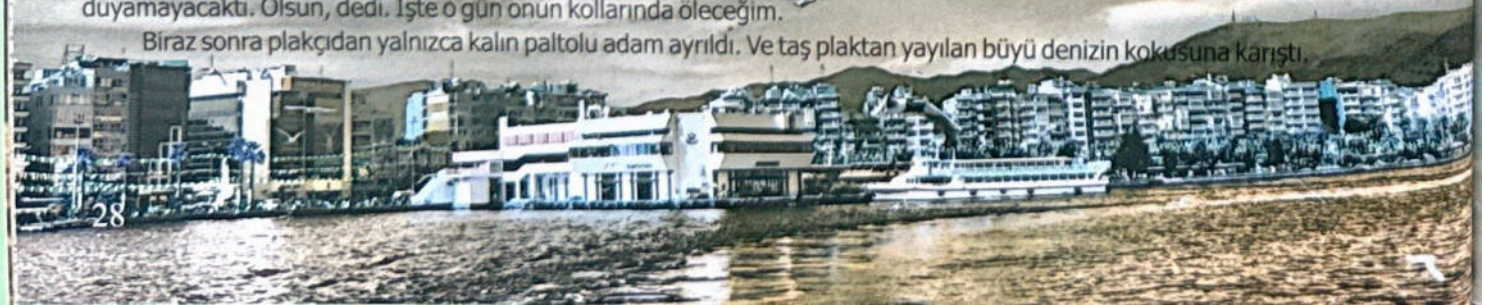
Sonunda varabilmişti iskeleye. Ah şu deniz kokusu... Bir de bunu çok seviyordu. Seviyordu ya buna rağmen şehrin denizden en uzak semtine yerleşti. Özlemeliydi onu. Bu, sevgisini besliyordu.

Biraz daha ilerlediğinde plakçıya varacak, camın önünden onu seyredecekti. İşte gelmişti. Durdu. Kapı açıktı. Onu görebiliyor, sesini duyabiliyordu. İçeride biri daha vardı. Üstünde kalın bir palto başında bir şapka vardı. Bu haliyle zengin, bir şeye yaramayan bir insanı andırıyordu bu adam. Belki de öyleydi sahiden. Tekrar kıza baktığında hatırladı. Evet! O gün de bu adama bakıyordu. O gün de mutsuzdu tıpkı bugün olduğu gibi.

Adamın sesi tüm büyüyü bozuyordu sanki. Kadına iki bilet uzatmıştı. Az sonra plakçıyı kapatıp çıkmaları gerektiğini söylemişti. Burayı da gittikleri ülkeden satarlar ya da kiraya verirlerdi. Hiç dert değildi. Orada daha mutlu olacaklarını söyleyip duruyordu sürekli. En sonunda sustu ve karşısındakinin cevabını beklemeye başladı.

Dışarıdaki, kadının cevabını bekleyemezdi artık. Biliyordu onun da ötekilerden farksız olmadığını. Hayatında hiç bu kadar emin olmamıştı. Koştu. Artık bir tek sevgilisi vardı onu bekleyen. Önüne çıkan ilk tekneye atladı. İşte, işte ona kavuşmuştu. Geride hiçbir dayanağı kalmamıştı ya önünde uçsuz bucaksız sevgiler vardı. Bir gün denize de alışacaktı, kokusunu hiç duyamayacaktı. Olsun, dedi. İşte o gün onun kollarında öleceğim.

Biraz sonra plakçıdan yalnızca kalın paltolu adam ayrıldı. Ve taş plaktan yayılan büyü denizin kokusuna karıştı.

Edebiyat

MASKELİ BELEDİYE

Berk KONCALIOĞLU

Her zamanki gibi bir gündü. Her yerde veba salgınının izleri vardı. Öksüren insanlar, yerlerde insan leşleri, yardım bekleyen insanlar. Belediyenin bu konuda yaptığı tek şey herkese hastalığın yayılmasını önlemek için maske dağıtmaktı. Bu maskeleri takmak zorundaydık, yapılan açıklamalarda eğer maskeyi çıkarırsak öleceğimiz ve sonuçlarının çok ağır olabileceği söylenmişti.

Ben, Mert arkadaşım, Yakup çok sıkılmıştık. Ayrılmaz bir bütün haline geldiğimiz maskelerimizle birlikte dışarı çıktık. Etraftaki herkes birbirine benziyordu artık. Bir yıldır sürekli aynı tip insanları görmekten bıkmıştık. İnsanlar da bu durumu kanıksamıştı. Hiç kimse bitmek bilmeyen bu salgını merak etmiyordu. Ölüm korkusu herhalde bazı şeyleri engelliyordu. Bu arada herkes birbirine benzediği için hırsızlık, cinayet vakaları artmış, çok sayıda kişi bu durumdan zarar görmüştü. Belediye de bu duruma maskeyi öne sürerek hiçbir şey yapamayacaklarını ifade ediyordu. Bu durumdan çok sıkılmıştım, maskemi çıkaracaktım. Ertesi sabah arkadaşıma çıkarmak istediğimi söyledim, o da kesinlikle çıkarmamamı öleceğimi söylemişti. Tüm insanların beyni bu şekilde yıkanmıştı bence. Bir yıldır geçmeyen salgın beni çileden çıkartıyordu. Sonunda cesaretimi toplayıp maskeyi çıkardım...

İlk yaptığım şey dışarı çıkıp havayı hissederek içime çekmek oldu. Havanın yüzümde yarattığı serinlik beni o kadar rahatlatmıştı ki adeta kendimden geçmiştim. Daha sonra aynanın karşısına geçtim ve yüzüme baktım. Eskimiş, kırışmış bakılmaz bir hale gelmişti. Dışarıda bir sürü eşyaları alınmış, fakir kalmış, aç insan vardı. Hiçbirinin de suçu yoktu. Hepsi zorunluluktan taktığı maske yüzünden mağdur duruma düşmüştü.

Biraz daha ilerledim. Belediye binasının önüne geldiğimde hiçbir sorun yoktu orada sanki hiç kimse maske takmıyor, herkes mutlu mutlu hayatına devam ediyordu. Ben de onlardanmış gibi içeri girdim ve fark ettim ki maskeyi çıkardım hala bir problem yaşamamıştım. Biraz daha ilerledim ve bir muhabbete tanık oldum ve o an anladım ki maskeler belediyenin bir oyunuymuş ve tüm hırsızlıkları belediye yaptırıyormuş. Şoke oldum ve ülkenin diğer mercilerine haber verdim. Kimsenin bu durumdan haberi yoktu. Durum anlaşılınca belediyeye gereken yapıldı ve şehirdeki tüm insanlar özgürlüğüne kavuştu...

GÖRÜNMEYENİ GÖRMEK

Yağmur Ege SUV

Odası kapkaranlıktı. Pencerenin hemen yanında çok büyük bir ayna vardı. Aynaya doğru yavaş yavaş yürüdü. Tam aynanın karşısında durduğunda yüzüne ay ışığı vurdu. Yansımasına baktı uzun süre. Yüzü çok, çok güzeldi. Aynaya yaklaştı ve yansımasına dokundu. Yüzü ifadesizdi. Ama korktuğu ellerinin titremesinden anlaşılabilirdi.Yavaşça yan taraftaki masaya uzandı ve o korkunç maskeyi taktı. Ellerinin titremesi durmuştu. Yeni haliyle tekrar baktı aynaya. Bu korkunç, çoğu insanın kabusu olan yüz tam karşısındaydı. Gözlerini aynadan ayırmadan eldivenlerini taktı ve ceketini giydi. Ağır adımlarla evden çıktı. Saate baktı: 03:15. Sokağa çıktı. Simsiyah kıyafetler içindeki bu adam, o korkunç maske olmasaydı gecenin karanlığında gözükmezdi. Yürüdü, yürüdü. Önceden gelmeye karar verdiği eve vardı. Cebinden anahtarı çıkardı. Eve girdikten sonra sessizce yatak odasına doğru ilerledi. Kız oradaydı, uyuyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Gülümseyerek uyuyanlardan nefret ederdi. Cebinden çıkardığı bantı kızın dudaklarına yapıştırdı. Kızın gözleri yavaş açıldı. Onu görünce kız çırpınmaya çalıştı ama o buna engel oldu. Bu maskeyi herkes bilirdi. Kız da onu tanımıştı ve yaşadığı dehşet her halinden belli oluyordu. Cebinden uzun bıçağını çıkardı. Metalin parıltısını gören kız daha fazla çırpınmaya çalıştı ama çok zayıftı.

İşini yapmaya başladı. Kızın gözlerindeki acıyı görmek istiyordu. Bitirince geriye hiç bakmadan çıktı evden. Merdivenlerden inerken birden karnında bir acı hissetti. Arkasına baktı. Bir ayna vardı. Merdivenlerden çıkarken bu aynayı görmemişti. Aynaya iyice baktı.Siyahlar içindeki bir adam ve yüzünde korkunç bir maske var. Sonra bıçağı gördü. Az önce biri onu arkasından bıçaklayıp kaçmıştı. Aynaya bir daha bakınca bıçağın önden saplanmış olduğunu fark etti. Acı dayanılmazdı. Çığlık atarak yere çöktü. Daha önce yüzlerce cinayet işlemiş, halk arasında dilden dile dolaşan bu maskeli adam acı çekemezdi. Alt kattan sesler duydu. Sesler giderek yaklaşıyordu: -789'daki hasta.Geçen ay şizofreni teşhisiyle hastanemize yatırılmıştı. -Şu elinde maskesiyle dolaşan mı? Yavaş yavaş ölüyordu. Maskesini çıkarsa yine eski haline dönecekti. Kafasını yavaşça kaldırdı. Aynaya baktı tekrar. Odasındaki aynaya ne kadar da benziyordu. Bütün gücünü toplayıp maskeyi çıkarmaya çalıştı. Zorlanarak çıkardı. Tekrar odasındaydı. Aynadaki yansımasına baktı. Yüzüne ay ışığı vuruyordu. Sonra dehşetle fark etti kendisini bıçakladığını. Maskeyi takmamak için kaç kere söz vermişti kendine. Sözünü tutamamıştı ve ölüyordu. Gözleri yavaşça kapandı, acı azalıyordu.

MEVSİM BAHAR

Selimcan BERK

Hava açık, mevsim bahar
Seninle olacaktık mitral
Tam sinerjist olacakken
Antagonist olduk, bu ne hal?

Retinamda gördüm seni,
Oksipital lopta algıladım seni,
BOS'um aktı gitti,
Temporal lobum kül oldu bitti.

Limit sonsuza giderken,
Benim devreler yandı,
Tam organik derken
Işıkta girişim kaldı.

Uzay muzay boş işler,
Seninle olmak varken
Sen olmayınca yanımda
Kaos oluyor bu dünya.

BİR PEYNİR

Ahmet Can SOLAK

Her yırtışı mızrağın eti
Getirir mi bir çığlık sesi
Sen, katleden kardeşini
Alır mıydın bu nefesi
Almazdın, alamazdın
Ve ne olurdun biliyor musun?
Bir peynir anca
Bir başka kanlı sofrada
Bir başka savaşta
Bir başka tecavüzde

Ademoğlu'nun yarısı aç açıkta
Ve sen ancak bir peynir olurdun
Sıcak çikolataya bandırılmış,
Erimiş, kendinden geçmiş, yumuşak,
Herhangi bir kanlı sofrada,
Çıkmazdın kalıbından
Çıkamazdın aydınlığa
Paçandan çekenlerden çok
Kafana basanlar mazi olurdu
Ve sen ancak bir peynir olurdun
Kalakalırdın, gene , yalnızca.

Yanlızlığın Ritmi

Nazlı Yağmur HASRET

Dışarıda akordeon sesi. Köşede mandalina ağacı. Yanıp sönen sokak lambası.

Bugün havada cesaret var. Ama ben yine korkuyu soluyorum. Nefes alıyorum umut, nefes veriyorum çaresizlik. Duygular. Neden göğüs kafesimde biriktiniz hepiniz? Çığlık çığlığa nefes alıyorum hıçkırır gibi. Ama ağlamıyorum. Kirpiklerimin ıslanmasını istemiyorum artık.

Gittikçe artan ayak sesleri beni hep tedirgin etmiştir. Birilerinin bana yaklaştığını hissetmek. Kim geliyor? Neden geliyor? Dur! Yaklaşma. İnsanlara alışamadım daha.

Pencereyi açmalıyım. Sokakta ayak sesleri. Oh! Bir çocukmuş. Hayatı ayakkabısının yırtığından sızan bir çocuk. Akordeon çalıyor. Ne hoş. Mandalina ağacının yanına geldi şimdi. Ne hoş. Ağacın tepesinde sokak lambası, bir yanıp bir sönüyor. Ne hoş. Mandalina kokusu sokağı sarmış. Çocuğu da sarmış mıdır? Mandalina kokusu çocuğa sinmiş midir? Çocuğun kokusu mandalinalara sinmiş midir? Çocuk otursun. Dinlensin. Hiçbir şey yapmasın. Dünyaya alışmaya çalışmasın. Dünya ona alışsın. Dünya onun için dönsün. Dünya ona hizmet etsin. Ve dünya utansın, çocuk değil. Akordeon çocuğu çalıyor. Ne hoş. Mandalina ağacı çocuğun yanına geldi şimdi. Ne hoş. Ağacın tepesindeki sokak lambası çocuğu bin yakıp bir söndürüyor. Ne hoş. Ne hoş. Çocuk dünyayı sarmış. Dünya da çocuğu sarmış mıdır?

Pencereyi kapatmalıyım. Üşüdüm. Ev ne kadar sessiz. Masanın gıcırtısı. Televizyonun cızırtısı. Saatin tıkırtısı. Ev ne kadar sessiz. Ne kadar sessiz. Eşyaların gölgesi uzayıp gidiyor. Gölgeler geceye karışıyor. Yok oluyor. İnce uzun sigaramdan dumanlar yükseliyor etrafa. İnce uzun. Kahvemin dumanına karışıyor. Yok oluyor. Kahvemin üzerinde dalgalar, git gide büyüyor. Gece, git gide büyüyor. Beni de beraberinde sürüklüyor. Büyütüyor.

Kendimi anlayamıyorum. Ben olmak bana tuhaf geliyor. Zihnim ne kadar dağınık. Saçlarım dağınık. El yazım dağınık. Okuyamıyorum. Ama bunu seviyorum. Dağınıklığı. Keskin şeyleri de seviyorum. Önceden çiçek kokusunu severdim, şimdi küf kokusunu seviyorum. Önceden kaşığı severdim. Şimdi ise çatalı seviyorum. Çift sayılar daha sevimliydi önceden. Artık gözüm tek sayılardan başkasını görmüyor. Üç mesela. Çok sinirli. Kaşları hep çatık. Acaba hangisi daha güzel, daha iyi? Kelimeler mi, sayılar mı? Sesler mi, renkler mi? Sevinçle hüznü toplayabilir misin? Çarşıya gittim, özgürlük kadar mutluluk aldım diyebilir misin? Kırmızı bir şarkı söyleyebilir misin? Beni do notasıyla çizebilir misin? Kararsızlığı da seviyorum.

Pencereyi kapatalı uzun zaman oldu. Ama hala titriyorum. Terliyorum. Üşüyorum. Avuçlarım tüm sıcaklığını yanaklarıma vermiş. Midem bulanıyor. Kusmak istiyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Sıkıyorum. Neye yarar? Neyi çiğnemeye çalışıyorum? Diş sıkarak öğütülmüyor hayat. Etraf sessiz. Peki ama ben neden bu kadar çok ses duyuyorum? Nefesimi kesecek kadar çok. Sessizlik olunca sesler çoğalıyor. Belki de zıtlıklar aslında aynı anlamı taşıyor. Aslında onlar hep oradaydı. Fark edilmeleri uzun zaman aldı. Peki gerçeğimizin nerede olduğunun ne zaman farkına varacağız?

Evet. Ne kadar çok olsalar da temelde iki ses var yalnızca. İçimizde iki farklı ses her gün bizimle konuşur. Hep kalbimizin sesini dinlememizi söylerler. Sorun şu ki bazen hangisinin kalbimize hangisinin beynimize ait olduğunu bilemeyiz. Karışırlar birbirlerine. Ve yine hiç kimse bilmiyor ki kalbim avuçlarımda olsa tüm gücümle tırnaklarımı geçirirdim. Yazının işte tamda burasında baylar ve bayanlar, gözlerinizi kısıp "tırnaklarım" kelimesine daha dikkatli bakarsanız onları çoktan yemiş olduğumu görebilirsiniz. Ben söylemeden önce dikkat etmediğinizi, görmediğinizi biliyorum. İnsanlar kimsenin acısını görmüyor. Kendi acılarından başka.

İnsanlar. Bir aradalar ama hep ayrılar. Aslında farklılar ama hep aynılar. Aynı anda uyuyup aynı anda uyanırlar. Buna mecbur değiller. Toplum böyle istiyor. Ah bu "Teşekkür ederim."ler, "Rica ederim."ler, "İyiyim, siz nasılsınız?"lar da olmasaydı ben ne yapardım? Başka hangi cümlenin arkasına saklanırdım deliliğimi gizlemek için toplumdan ve hangi cümleler beni bunlar kadar korurdu insanlardan? İyi ki varsınız "İyiyim siz nasılsınız?".

Bugün kafayı yemek için güzel bir gün. Her şey hazır. Arka fondaki saat sesi tuz biber. Hemen sofrayı kurmalıyım. Saatler. İnsanları hipnotize etmiş, kendine köle yapmış, iktidar düşkünü saatler. Saati parçalayasım var. Zamanı boğasım var. Ne olursa olsun hiç bakmıyorum saate. Ona bakmadığımda zaman benim istediğim gibi akıyor sanki. Yelkovanla akrep benim istediğim yerde duruyor. Zaman göreceli bir kavram, ben bakmadığımda daha da göreceli oluyor. Saatler kara deliğe yaklaştıkça yavaş işlermiş. Sona yaklaşırken zamanın neden acelesi olsun ki? Kara deliğe varıldığında saatler dururmuş. Sona ulaşınca zamanı kim ne yapsın ki? Hmmm... Adını fazla kullansak zaman çabuk tükenir mi? Saat. Saat. Saat. Saat. Saat. Böyle de zamanı değil anlamını tüketiyor yalnızca.

Saat. Saat. Saat. Dışarısı kalabalık olduğu için içim bu kadar yalnızdı. Şimdi dışarısı yalnız, içim kalabalık. Of Tanrım! Çok fazla ses var. Dayanamıyorum. İnsan içindeki kalabalığın gürültüsünden kulağını tıkayarak kurtulabilir mi? İnsan zihninin zindanında hapsolmuşken anahtarla kilidi açabilir mi? İnsan bir bilse doğduğunda başına neler geleceğini, yine de doğmak ister mi?

Ellerim gözlerime baktı. Gözlerim ellerimi tuttu. Ağzımla kulaklarım arasındaki mesafe gittikçe arttı. Fakat aşk engel tanımazdı. Öpüştüler. Dizlerim burnuma sürttü. Burnum havayı sömürdü. Hava ağırdı. Ağırdı. Ne yaparsın, ona muhtaçtım. Ödünç aldığım her nefeste ciğerlerim yandı. Hava yakıcıydı. Yakıcıydı. Yeni doğan bir bebektim. Ağladım. Çok ağladım. Bir bebektim yalnızca. Ey büyüklerim! Ben size ne yaptım? Ne yaptım da beni buraya getirdiniz? Gelir gelmez ağlıyorsak, acı çekmeye hemen başlıyorsak, yakıyor yakılıyor ve baştan ayağa yanık kokuyorsak, yaşamak buysa eğer... Bilmiyorum. Kararsızım. "Kalsın, ben almayayım." ile "Tamam, ben hazırım."ın arasındayım.

Sesler, sesler... Belli aralıklarla çıkan sesler. Rutine binen her şey can sıkar. Ama işte, insan bazen delirmek için yer arıyor. Sesler seni çıldırtıyor. Işık seni çıldırtıyor. Etrafı bulanık görmek, sesleri yarım yamalak duymak istiyorsun. Hatta ne görmek ne de duymak istiyorsun. Yaşamak dahi istemiyorsun.

Bazen intiharın yüce ruhlara ait olduğunu düşünüyorum. Eğer ileride birine zararımın dokunacağını bilsem, kötü biri olduğumu ve benim yüzümden dünyada işlerin ters gideceğini bilsem hemen oracıkta son veririm hayatıma. Fakat ya ben öldüm diye yapılmayı bekleyen iyiliklerin çoğu yapılamazsa. İyilik zincirindeki bir halkaysam ve ben koptum diye... Yani ben artık yokum diye o iyilikler tamamlanamazsa. İşte o zamanda intihar ettiğim için çok suçlu hissederim. Asla affetmem kendimi.

Uzanayım biraz. Belki rahatlarım. Yatayım. Dinleneyim. Tavana bakayım. Bir sürü ses, bir sürü görüntü geçiyor. Tavana bakmak da rahatlatmıyor beni. Bu gibi durumlarda toz zerresinin bile tonlarca ağırlığı olur. Havanın altında ezilirsin. Ve kaçacak bir yeri olmadığında her insan aynı yere sığınır. Masallara, rüyalara, uykuya...

Yanıp sönen sokak lambası. Köşede mandalina ağacı. Dışarıda akordeon sesi.

Başımı yana yatırsam dünyaya olan bakış açım değişir mi?

Of. Ne diyorum ben ya?..

MASKELER DÜŞTÜĞÜNDE

Göksu GÖKÇEN

Orta Çağ'da dünyanın en mükemmel insanlarının yaşadığı en mükemmel ülke olarak anılan İspanya'da "Geleneksel Mutluluk Balosu"nun zamanı gelmişti. Isabell bunu düşündükçe heyecanlanıyordu çünkü on sekizini yeni bitirmiş ve baloya gitmeye hak kazanmıştı. Orta halli bir ailenin kızı olmasına rağmen azimle çalışmış , eğitim fakültesini bitirerek sosyal bir statu elde etmişti.Bunu başarırken aklında sadece Mutluluk Balosu'na gidebilmek vardı.Çünkü bu baloya İspanya'nın zenginleri ve sosyal statü kazanmış kişiler gidebiliyordu.

Maskebrata, maskelerin üretildiği ve dağıtıldığı Ispanya'nın en büyük kuruluşuydu. Isabell on sekizini bitirdiği güne Maskebrata'dan davet almış ve büyük bir heyecanla üretim tesisinin devasa kapısının önüne gelmişti. Kapıyı beyaz ifadesiz maskesi olan görevliler açmıştı. Isabell çok korkmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu. Uzun koridorun iki yanındaki masalarda insanlı maskeler duruyordu. Isabell bunları incelerken büyülenmiş ve korktuğunu unutmuştu. Koridorun sonunda Büyük Yönetici'nin yanına varmışlardı. Çok gösterişli ama ifadesiz bir maske takmıştı. Büyük Yönetici'nin önünde küçük bir masa vardı ve bu masanın üstünde üç adet maske vardı. Bunlar Isabell'in seçebileceği maskelerdi. Diğerleri kadar gösterişli olmasa da hiç yoktan iyidir diye düşündü Isabell. Sedeften yapılmış açık yeşil süslemeleri ve baş kısmında yaldızları olan maskeyi seçti. Beyaz maskeli ürkütücü adamlar maskeyi paketledi. Çünkü halk bu maskeleri yalnızca baloda takabiliyordu.

Isabell eve dönerken yanında bir servet taşıyormuş gibi hissediyordu. Eve varınca maske paketini güvenli bir yere kaldırdı, annesinin yanına koştu. Annesi bir terziydi ve Isabell'in elbisesini o dikiyordu. Dantel küpürleri olan açık yeşil bir elbiseydi bu. Mağazalarda satılanlar kadar gösterişli olmasa da zarif bir elbiseydi. Isabell yatağına yattı ve üç gün sonra düzenlenecek baloyu hayal etmeye başladı.

Balo günü gelip çatmıştı. Isabell elbisesini giymiş, maskesini takmış ve salona doğru yola çıkmıştı. Balo salonunun altın yaldızlı kapısı açıldığında gözlerine inanamamıştı. Mükemmel zerafette kadınlar ve gösterişli kıyafetli erkekler altın ve elmastan oluşan avizelerin altında dans ediyorlardı. Salonun bir ucundan bir ucuna masa vardı ve bu masanın üstünde yüzlerce çeşit yiyecek bulunuyordu. Alkollerin su gibi aktığı gecede herkes çok mutluydu. Isabell bu gösterişli ortama kendini kaptırmıştı ve o da çok mutluydu.

Balonun 22.10'da bitmesi gerekiyordu. Büyük yönetici öyle emretmişti. Ama bu yıl düzenlenen balo diğer yıllarda düzenlenen balodan çok daha gösterişli olduğu için davetliler kendinden geçmişti. Kimse vaktin dolduğunu fark etmedi. Büyük saat 22.10'da zile vurduğunda bir anda tüm maskeler kayboldu. Tüm insanlar kendilerine gelmiş ve çığlık çığlığa kaçışmaya başlamışlardı. Isabell gözlerine inanamıyordu. Az önce beraber dans ettiği gösterişli insanlar bir anda gerçekte oldukları hale dönüşmüşlerdi. Ağzından kanlar akan diktatörler, ürkütücü hayat kadınları, gözlerinden alev saçan gardiyanlar, çirkin suratlı yaşlı kadınlar duruyordu güzel Isabell'in etrafında. Korkup büyük masanın altına saklandı. Şimdiye kadar hep bu gösterişli insanların arasına girmeye çalışmıştı. Onların kusursuz, iyi kalpli olduklarını hayal etmişti. Ancak o an bu düşüncenin doğru olmadığını anladı. Önemli olan maskeler takılıyken görünen güzellik değil, maskelerin düşmesiyle ortaya çıkan kimlikleriydi.

TOPRAĞIN MASKELERİ

Büşranur TİRE

Hayatında ilk kez üşüyordu. -Hayatı demek ne kadar doğru olur bilinmez.- Sanki gözlerine bir perde inmişti. O sıcacık evinde oturmuş çayını içiyordu. Bir yandan Say'dan Kara Toprak ' ı dinliyor bir yandan da derin derin düşünüyordu. Ne çok özlemişti onu! Sahi kaç yıl oldu diye düşünmeye başladı. Hatırlayamıyordu. Hâlbuki hiç unutmazdı. Günü gününe sayardı. Bu sefer olmuyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı sanki.

Bu saatlerde yalnız kalırdı ve bunu evdeki herkes de bilirdi. Ama bu kez niye girmişlerdi içeri. Hem de hepsi telaş içindeydi. Ne oluyor diye soruyor, cevap alamıyordu. Ayşe ağlamaya başlamıştı. Bu eve 15 yıl önceki ilk gelişindeki gibi. Karşı komşunun kızıydı. Anne babasından başka kimsesi yoktu. Ne bir kardeş ne de bir hala dayı. Bir gece evlerine giren hırsız annesini de babasını da öldürüp kaçmıştı. . O zamanlar daha 11 yaşındaydı. Ali Bey de dayanamayıp eve almıştı kızı. Ali Bey çok severdi onu. En az kendi çocukları kadar. Ayşe'nin yanındaki kara bıyıklı adam ise evin bahçıvanıydı. Ali Bey'in de dostu. Ali Bey ona değer verirdi. O da ağlamaya başlamıştı. İlk defa görüyordu ağladığını. "Hey gidi Osman!" dedi, sen de yaşlanıyorsun. Osman bu lafa pek alınırdı. Fakat bu sefer duymamıştı sanki. Hiç tepki göstermiyordu.

Ne olduğunu hâlâ çözememişti. Müzik devam ediyor çaydan mıs gibi bergamot kokuları geliyordu. Konuşuyordu da. Ama kimse anlamıyordu sanki onu. Kalktı, evin diğer odalarını gezdi. Herkes telaşla onun odasına koşuyordu. Ne vardı sanki orada? Kalabalık olsun istemezdi odası. Yalnızlığı yaşayabildiği tek yer orasıydı da ondan. Yürümeye devam ediyordu. Bahçeye indiğinde müziği hâlâ duyabiliyordu. İşte burası en heyecanlı yeriydi. Piyanist başka bir âleme geçmiş oradan çalıyordu sanki bu kısmı. Durdu. Son defaymış gibi dinledi. Ve müzik yavaşladığında görüntüler de silikleşmeye başladı. Göz kapaklarına inen perde ağırlaşıyordu sanki. Ve işte o zaman anladı. Artık buluşma vakti gelmişti. Zaten çevresindeki her şey onu itekliyordu. Birkaç gündür güllerin başları eğikti. Ve tesadüfmüşçesine Osman da ondan bahsediyordu. Şu sıralar verimsizleştiğini, bir şeye ihtiyaç olduğunu söylüyordu. Dinlediği müzikten de son günlerde aldığı kadar zevk almamıştı hiçbir zaman. Evet, toprağa dönme vaktiydi. Zaten onda kendine ait pek çok şey vardı. Ya da o buraya aitti. Bilemedi. Bu koku... Bergamot değil, gül de değil. Bu onun kokusu. Annesinin... Babasının... 10 sene önce verdiği eşi Gülsüm Hanım'ın... Ve 4 yıl önce verdiği oğlu Onur'un... Sesler de kesilmemişti. Piyano yoktu ama daha farklı bir ezgi vardı burada. Onu daha da çekiyordu içine. Hem burası sandığından daha da canlıydı. O hep durgun hayal etmişti burasını. Yalnızlığımın keyfini çıkaracağım sonunda derdi. Ama asıl hayat buradaydı. Toprakta. Aslında hayat buradan filizlenmişti. O kadar ağaç, kuş, böcek, insan ve daha pek çok şey... Hepsi toprağın farklı maskeler altındaki yüzleriydiler.

Keşke bunu daha önce fark edebilseydim diye geçirdi içinden. Artık konuşamıyordu. Burada konuşma sırası toprağındı. Kendisine ne söyleyeceğini merak ediyordu. Sabırsızlanıyordu da. Buna gerek yoktu elbet. Daha milyonlarca yıl kalacaktı onun bağrında. Hayır, hayır o zaten hep oradaydı. Ona aitti. Sadece bunu fark edememişti, o kadar. Tek bir şey istiyordu bu sefer: Son bir kez hoşça kal demek. Fakat gerek yoktu buna. Nasıl olsa hepsi bir gün gelecek ve ona "Merhaba" diyecekti. Tıpkı onun şimdi eşine, oğluna, annesine ve hepsine dediği gibi. Merhaba!

ihtimal

Gül Yıldız YÜKSEL

Adı Onur'du. Doğmadan daha aylar önce dedesi istemişti böyle olmasını. "Adı gibi onurlu, şerefli bir evlat olsun. Vatana millete hayırlı bir delikanlı olsun." Demişti. Doğumu göremeden vefat edince, çocukları vasiyetine uydular. Adı Onur oldu.

Gemlik doğumluydu Onur. 7 Aralık 1984. Annesiyle babasının ilk göz ağrısı, aynı zamanda tek evladı olacaktı. Dokuz buçuk aylıkken yürümüş, okula başlamadan alfabeyi öğrenmişti. İlkokulda, ortaokulda sınıf birincisiydi. Hayali mühendis olmaktı.

Orta üçteyken babasını kaybetti. Annesiyle bir başa kaldı. Artık babası olmadığından geçim sıkıntısı baş göstermişti. -Tek güçlü akrabası amcasıydı ve Yalova'da yaşıyordu. Onur, arada sırada onu ziyarete gider, kuzenlerini görür, orada vakit geçirirdi.- Onur'un artık bir işte çalışması gerekiyordu. Fakat annesi, "Sen beni düşünme, önce okulunu bitir, biliyorum ileride büyük adam olacaksın." Deyince Onur derslerine asıldı. Yalova'ya yakın bir yerde bir yatılı liseyi kazandı. Artık orada kendini yetiştirecek, annesinin dediği gibi, "büyük adam" olacaktı.

Liseyi başarıyla bitirdi. İstanbul'da Teknik Üniversite'yi kazandı. Artık hayaline ulaşmasına çok az kalmıştı. Üniversite zamanlarında bir kızla tanıştı. Kız Onur'dan bir yaş küçüktü, başka bir okulda resim öğretmenliği okuyordu. Siyah saçlı, yeşil gözlüydü. Onur kıza âşık olmuştu. Açılması iki yıl aldı ama sonunda kız da onu sevdi. Onur üniversiteyi bitirdiğinde, kız da son senesindeydi. Daha mezun olduğu gün, kıza evlenme teklif etti Onur. Böylece nişanlandılar. O yıl Onur askere gidecekti ve geri dönünce evlenmeyi planlıyorlardı.

Gemlik'te annesi oğluna hasret kalmıştı. İstanbul'a giden dönmez derler ya, üniversiteye başladığından beri daha da az gelir olmuştu evine Onur. Döndüğünde müjdeyi alınca, hemen hazırlıklara başladı annesi. Fakat daha askerlik vardı.

Acemiliğini Eskişehir'de yaptı Onur. Sonra kuralar çekildi ve Sinop çıktı kaderine. Kısa dönem asteğmen olarak yaptı askerliğini. Tezkereyi aldı. Askerlikten birkaç ay sonra düğünü yaptılar. Kız, Çanakkaleliydi. Bursa'dan, Gemlik'ten, Çanakkale'den bütün akrabalar çağrıldı "Mühendis Onur Bey" ile "Öğretmen Hanım"ın bu gününe.

Üç çocukları oldu: İki erkek, bir kız. Zeynep, Fatih ve Cemil. Zeynep en büyükleriydi. Diğer ikisine ablalık yapardı. Fatih, ortanca oğlan, çok zekiydi, aynı zamanda hiperaktifti. Yürümeye, hatta emeklemeye başladığından beri hiç yerinde durmazdı. Okulda öğretmenleri onu hem şikayet eder hem de överlerdi. En küçükleri Cemil ise doğuştan zihinsel özürlüydü. Ama dünya tatlısıydı. Küçükken bile gören hayran kalır, "Bu ne güzel çocuk böyle" derlerdi.

Doğmadan önce Cemil'in durumunu öğrendiklerinde, anne babası çok üzülmüştü ama sonuçta herkes sınavlardan geçerdi ve bu da onların sınavıydı. Onlar çocuklarını çok sevdiler.

Aniden yazar fikrini değiştirdi ve üçüncü paragraftan sonrasını sildi.

Onur, liseye başlayacağı sene yine bir haftalığına amcasına ziyarete gitmişti. Bir gece, bir gürültüyle uyandı. Kalkmaya çalıştı yatağından. Kendini hala uykuda sanıyordu, karabasan falan geldi sanmıştı. Uyanmak istedi. Gözlerini açtı. Ayağa kalktı. Duvarlar üzerine geliyordu. Yer titriyordu. Başının üzerindeki avize sallanmaktan koptu kopacaktı. Odadan dışarı çıkmaya çalıştı. Koridora ulaşabildi. Ama bir o yana bir bu yana savruluyor, bir türlü dengesini sağlayamıyordu. Etraftan hâlâ korkunç sesler geliyordu. Güm! Güm! Güm! Sanki birisi koca evi eline almış, dev bir balyozla gelişine vuruyordu. Artık her yer birbirine girmişti. Amcası neredeydi? Kuzenleri neredeydi? Kendisi neredeydi? Çıkış neredeydi? Bilmiyordu. Sonunda dengesini kaybetti ve yere savruldu. Başını çarptı.

Hiç liseye gitmedi Onur. Teknik Üniversite'yi kazanmadı. O kızla hiç tanışmadı. Yeşil gözlerine bakarken kendini unutmadı. Askere gidemedi Onur. Evlenemedi. Kendi çocuğunu sevemedi.

Ve Onur, hiç âşık olamadı.

O lanetli gecede ölüm, sallanan bir avize kadar kolaydı.

Onur, hiç âşık olamadı.

MASKELERİN ARDINDA

Merve TAPLI

Boğazın serin havasını ciğerlerime doldurdum.Hafta sonları her zaman oturduğum soğuk bank,hemen yanımdaki çocuk parkından yükselen kahkaha sesleriyle daha da keyif verici oluyor.Önce küçük bir top geçti önümden peşinden de küçük kızın hızlı minik adımları. Kırmızı montu, beyaz beresinin içinde korunamamış ve soğuktan pembeleşmiş yanakları bana atölyemi ve içeri giren insanları büyüleyen binlerce maskeyi anımsattı.Bu çocuğun yüzünü,ifadesini de o maskelerin arasında sergilemek istiyorum.Diğerlerine göre daha yuvarlak kesilmiş mukavvalardan biri,elmacık kemiklerinin üzerinde yoğunlaşacak toz pembe bir renk kullanarak küçük kırmızı dudakların kıvrımı, gözlerinin kısıklığıyla elde edeceğim güzel,saf yüz ifadesiyle herkesin yüzünde görmek isteyeceği bir maskeye dönüşecek.Ben de bir zamanlar kendimi olduğumdan çok farklı görmek isterdim.Belki de bu yüzden maske yapmaya başladım.

Avucumun içinde duran sıcak çay bardağını hatırlayıp bir yudum daha aldım.Çay boğazımdan aşağı akarken hafif bir yanma hissiyle çocukluğum; kötü hatıralarım geldi gözümün önüne.Olayın bir şoku ya da yaşımdan ötürü zamanında hiç hatırlayamadığım ama büyüdükçe bana anlatılanlarda kare kare canlandırabildiğim o trafik kazasında ailemi kaybetmişim. Bu da çocukluğumu yetimhanelerde geçirmeme neden olmuş.Çocuklardan dayak yediğim, beni ben yapan yetimhanelerde... Pek tatlı olmayan bir olay daha var derinlerde.Loş ışık altında, tepemdeki üç beş çocuk bana kinle, nefretle bakıyor.Hayatın onlara yaptıklarının acısını benden çıkarıyorlar.Biri yan ranzada yatıyor,onu bilmiyorum ama yanıp sönen floresanların altında hiç de arkadaş canlısı görünmüyor.Yerde yatmama rağmen pek üşümüyorum,tenime hücum eden kan ısıtıyor.Ağzımda da kanın metalimsi tadı var.Yutkunup kurtulmak istiyorum, yapamıyorum.Son defa yalvaran bakışlarla başımı kaldırıyorum, her yerim ağrıyor.

Titreyerek kendime geldim.Kabuslar görmeme neden olan hayatımdan bıkmış bir şekilde kalktım, yürümeye başladım. Bir defa daha unutmak için atölyeme gittim büyük bir istekle ve işe koyuldum, kırmızı montlu kızı yapmak için.Atölyemde hiç üzgün, ağlayan maske yok. Hepsi mutlu, bana gülümsüyor; geçmişimi unutturmaya çalışan dostlar gibi başıma üşüşmüş o kötü çocukları, dövüldükten sonra aynaya yansıyan görüntümü unutturmaya, gizlemeye çalışırmış gibi.

TEKİL MASKECİ

Hilal ÖZTÜRK

Yağmurların sürekli yağdığı, güneşin az uğradığı bir kentte siyah paltosu ve şapkasıyla gün içinde gezen adeta görünmez adam, ben Piero.

Görünmezliğim adanmışlığımdan olsa gerek. Düzelmeye ve düzeltmeye olan çabam hiç bitip tükenmez. Yaşadığım yer göze batmayacak kadar sade ancak akılda kalacak kadar da güzeldi. Küçük ve sıcak evimde mutluyum. Tekilliğim beni hiç terk etmedi. Rutin yaptığım bir iş olan sokaklarda, caddelerde, parklarda gezmek bana çok şey kazandırıyor. İnsanların ve yaşadığım toplumun acısını da sevincini de anlayabiliyorum. Son zamanlarda fark ettiğim şey insanların hep tartışma içinde olmasıydı. Yüzler hep asıktı. Her insan toplumun ferdi olsa da huzursuzluk genele yayılabiliyordu. Aldığım bir karar beni, bu durumu düzeltmeye itti. Yapacağım maskelerle insanların anı kurtarmalarını sağlayacak ve sürtüşmeleri azaltacaktım. İşe koyulmanın zamanıydı. Önce küçük evimin düzenini değiştirdim. Bir imalathane haline getirdiğim evim boya, ahşap, gurur, sevinç, içtenlik, samimiyet, tebessüm kokuyordu. Bunlar maskelere yerleştireceğim temalardı. İnsanlar buna muhtaçtı. Başladım hünerimi göstermeye. Yaptığım iş kulaktan kulağa fısıltılar halinde yayılıyordu. İnsanların ne çok ihtiyacı varmış böyle bir şeye. Günde 200 tane de yapsam bitiyordu 500 tane de yapsam bitiyordu. Dışarıda dolaştığım zamanlarda daha mutlu diyaloglar, daha kibar insanlar görüyordum. Herkesin pek çok maskesi vardı. Artık yüzlerini yıkadıktan sonra maske dolaplarından kıyafetine, ruh haline uygun maskeyi seçip takmaları yeterliydi.

Günler böyle geçerken tekilliğimden bir nebze olsun kurtulduğum için mutluydum. Bu güneş açmayan şehirde insanlara güneş açtırabilmek güzeldi. Yapmadığım sadece çocuk maskesiydi. Bunu yapmaya pek de gönüllü değildim. Aradan 2 yıl geçti. İşlerimde fark edilir bir azalma olmuştu. Çıktım yine mutlu insanları görmeye. Ama tek görebildiğim çocuk parklarındaki çocuklardı. Koşmaya başladım birden şehrin kuytu ve karanlık köşelerinde buldum kendimi, köşeye büzüşmüş oturmuş insanları, başını elleri arasına düşünen insanları gördüm. Maskeleri olsa bile içleri kapkaranlıktı. Aman Tanrım ne olmuştu bu insanlara? Salgın mı vardı? Neydi sorun ?

Hemen koştum evime kapandım atölyeme. Çok çalışıp en güzel maskemi yapacak kurtaracaktım onları, ince ince işleyecek bu duruma son verecektim. Aylarca çıkmadım evimden, işlerimi tamam ettim aradım en iyi müşterilerimden Michael'i. Bir sevinçle bekledim cevaplarını ama gelmedi. Telefon çaldı ancak alamadım bir ses. Kaptım paltomu, şapkamı gittim bir tanıdık olan Michael'in evine. Kapı bir iki zorlamada açıldı. Ev darmadağın, maskeler yerde. Güleni, huzurlusu, sevinçlisi ... Michael'i bulduğumda yarı baygındı. Yüzünde renk yoktu. Perişandı. Tam o sırada gelen temizlikçisi Sebastian' a emanet edip hızla çıktım. Paltomun yakalarını kaldırıp hızla yürümeye başladım. Aklımda bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. İnsanların iç alemi çökmüştü. Buna ben sebep olmuştum. Hemen gidip şehrin baygın insanlarından pek çok kamera aldım. Şehrin işlek yerlerine yerleştirdim. Yüksek binalara da aldığım aynaları ve yansıtıcı sistemleri yerleştirdim. Dev ekranlar kurdum kimsenin ruhu duymadan. İşlerim hızla ilerledi. Ben bunlarla uğraşırken hava kararmıştı. Evime gittim içeriden tek bir şey alıp döktüm benzini hiç acımadan. Kurduğum ses sitemi sayesinde sesimi duyurabilecektim. Aldım elime mikrofonu, seslendim. Sesim şehrin bomboş sokaklarında adeta yankılandı. Bu maskeleri yaparken sadece iyi şeyler umduğumu, yaşadığımız toplumda insanları mutlu görmek için yaptığımı anlattım. Ses tonumu biraz yükseltip derdimi anlatmaya devam ettiğimde binaların ışıkları bir bir yandı birkaç insan da balkona çıktı. Bundan cesaret alarak işime son verdiğimden bahsettim. Aldım elime çakmağı, indim aşağı gözümü kırpmadan attım. Evim birden yanmaya başladı. Tekilliğim, meşgulluğüm, sevinçlerim, hayretlerim hepsi yandı. Ama bu öz benliklerini yaktığım insanların yanında bir hiçti. Evim büyük bir meşale gibiydi. Yanan evim yerleştirdiğim aynalara yansıdı ve ışığı bütün şehir gördü. İnsanlar sokaklara döküldü. Sevinç çığlıklarını, kırılan zincirlerin sesini uzaktan duyuyordum. Sabah olduğunda her şey bitmiş olacaktı. Artık şehrimiz daha aydınlık olacaktı. Aynalar güneşi daha çok yansıtacak, düzenek daha çok tutacaktı. Belki de şehrin karanlığıydı insanları karamsar yapan. Her şey bitmişti.

Yine yapay güneşli bir günde ucu yanmış paltom, küllere bulanmış şapkamla yürüyordum. Yüzümde evimden aldığım tek şey olan en mükemmel maskemle devam edecekti artık hayatım. Bu şehre ait değildim. İnsanlara yeniden tebessüm bırakmak her şeye kâfi gelmişti.

TAŞ

Süleyman KESER

Gözleri iyiden iyiye görmez olmuştu.Yorulmuştu ve tükenmişti.Birden işine ara verdi.Odanın bütün oksijenini içine çekmek istercesine nefes aldı ve bundan otuz yıl öncesini düşündü.

Pazara giden yolun sonunda yemyeşil otların ve kirli çamurun arasında parlak dünyanın tüm güzelliklerini içinde barındırdığını düşündüğü bir taş gördü.Yanına gitti ve taşa dokundu.İpeğin zarafeti, kadifenin yumuşaklığına sahipti.Herhalde yoldan geçen bir satıcı düşürdü diye düşündü.Ve taşı aldı.Gerisin geriye ahşap kapılı duvarlarındaki taşların arasından iplik iplik yosun çıkan etrafı rengarenk mozaik taşlarla çevrilmiş olan bahçesine girince bütün sinir ve yorgunluğunu aldığını düşündüğü mis kokulu kilimsi topraklı evine döndü.İçeriye geçti.Oturma odasının ortasındaki sehpanın üstüne taşı koydu. Karşısındaki koltuğa oturdu ve hayran hayran taşı seyredip düşünmeye başladı.Neler yapılmazdı ki bu taşla?Asa, kadeh, oyuncak, şamdan. tablo, heykel, şömine maşası, mumluk...Düşündükçe düşündü en çok sevdiği neydi, en çok nelerden hoşlanırdı, en çok nelere değer verirdi? Düşünürken sonunda buldu.Bir kadın yüzü portresini simgeleyen maske yapacaktı ama bu sıradan bir yüz maskesi değil en mükemmel kadın yüzü maskesini yapacaktı.Ve işe koyuldu.

Otuz yıl sonra yine aynı masadaydı ve ömrünün sonlarına geldiğini hissediyordu.Ama maske hala bitmemişti eksikleri , hala yapılacak düzeltilecek yerleri vardı maskenin.Son nefesini alırken masanın karşısındaki maskeye baktı ve sonunda eksikliğini anladı.Karşısında kendisini yaratan olduğu sürece maske eksik olacaktı.Son nefesini verirken maskenin eksikliği gitmiş ve mükemmelleşmişti.

SHE İS OF RAİN

Dilara ORUÇ

Asansörün çağırma düğmesine bastı hemen.Sonra ceketinden çıkardığı elini cebine soktu aynı hızla.Belki iki elini birden cebine sokabilseydi daha fazla ısınırdı ama sol elinde bugün hiçbir işe yaramamasının dışında bir de ters dönen ve onu zapt etmeye çalışarak geçirdiği dakikalar içinde ıslanmasına neden olan şemsiyesi vardı.Ah.. nasıl da sinir etmişti onu!Bütün bunları düşünüp de ona kızgın bakışlar yollarken asansörün kapısının açıldığını duydu.Kafasını kaldırınca artık burun kemiğinin oldukça altına düşmüş gözlüğünden bakabildiği kadarıyla üst kat komşusunun çıktığını ve ona selam verdiğini fark etti.hafifçe başını salladı o da ve bu arada uzun süredir sormak istediği ama bir türlü hatırlayıp da soramadığı apartman aidatlarının ödeme tarihlerinin ne zaman olduğunu sordu.İki gün sonra olduğunu duyunca rahatladı.Her ay sürekli unutup geç veriyordu zaten.Bu ay unutmadığı için mutlu olabilirdi.Eğer sıcacık evinde,içini ısıtan çayını yudumlarken ve kuru giysilerini giymişken öğrenseydi bunu.Ama öyle değildi işte!

İşten geç bir saatte çıkmıştı bugün.Hızla otoparka inmiş ve arabasının koltuğuna oturup kontağı çevirmişti ki.A-o. Arabası çalışmıyordu işte.Defalarca denemiş ve en sonunda pes etmişti tabi.Şirketin şoförlerine bakmıştı ama onlar da çıkmıştı.Hepsi evlerine,ailelerinin yanına gitmişlerdi.Bu şirkette neredeyse sadece o bu kadar geç saate kadar çalışırdı.Bir de hırslı birkaç asistan.ama haftanın son günü olduğundan herhalde bugün onlar da erken çıkmışlardı.Bu soğukta dolmuş beklemek de istemiyordu.Hem 20 dk. Önce geçmezdi hem de evine en yakın durakta bile inse 5 dakika daha yürümesi gerekiyordu.İş başa düşmüştü yani,yürüyecekti.Spor salonundaki yürüyüş bandı dışında pek yürümezdi o.Sevmezdi yürümeyi.Üstelik –kahretsin- yağmur hala dinmemişti ve ayağında pahalı bir markadan aldığı ve daha taksidini bile bitirmediği topuklu ayakkabıları vardı.Sinirle çıkmıştı otoparktan ve ofisine gidip şemsiyesini almıştı.Sonunda sokağa attığında kendini en az yarım saatinin boşa gittiğini görmüştü ve işte yolda yürürken yağmur hızlanmış,şemsiyesi ters dönmüş,topuğu kırılmış ve baştan aşağı ıslanmış bir şekilde eve varmıştı.Asansöre atladı hızla,üst kat kat komşusuna teşekkür ettikten sonra, 7 ' ye bastı ve arkasını dönüp asansördeki yansımasına baktı.Terk edilmiş bir kedi yavrusunu andırıyordu bu haliyle.6. kattayken durdu asansör ve içeri alt kattaki yeni taşınan kızın girdiğini gördü aynadan.Döndü arkasını selam verdi.Kız da gülümsedi,halini hatrını sordu.Yanıtladı o da sakin olmaya çalışarak .Geveze bir insan değildi,ayrıntı vermedi.7. kata geldiğinde seke seke kapıya giderken el salladı kıza.Sonra oldukça düzenli çantasından anahtarı çıkardı.Kilide soktu ve açtı kapıyı.Girdi içeri hemen,ışığı açtı.Ayağındaki enkazları çıkarırken-onlara üzülecek hali yoktu şu an- ev arkadaşına-Samuel'e- seslendi.

-'Burdaayım.' Diye bağıran sesini duydu Samuel'in.

Banyoya giderken 'nerdee?' dedi hafifçe bağırarak.Banyonun ışığı açtı bu arada ve bir havlu sardı saçlarına.Yüzünü kuruladı.ve gözlüklerini sildi.Yatak odasına geçerken Samuel'inde koridordaki halıyı düzelttiğini gördü.Takıntılıydı biraz Samuel.Odasına girdi ve günlük giysilerini geçirdi üstüne.Ayağına bir çorap geçirdi üstüne de terliklerini.Sonra mutfağa gitti hemen.Kırmızı fincanını Sam'in-ona kısaca böyle derdi.- yeni demlediği sıcacık çayla doldurdu.Oturma odasına girdi ardından -üçlüye Sam yattığından-ikili koltuğa geçti.Fincanını sehpaya bırakıp ayağının ucundaki kareli battaniyesine uzanacak oldu ama yoktu orada.Oysaki her zaman,istisnasız her zaman orada dururdu.Sehpanın üstüne bakınca fincanın da kırmızı değil de bir başka renk olduğu gördü.Hangi renk olduğunu çıkaramadı ama.Terliklerine –oggy ve boggy' ye – baktı.Hayır,bunlar onun terlikleri değildi.Neler oluyordu böyle? Kahretsin! diye döndü Sam'e.

Ama o da orda yoktu.

Aceleyle kalktı yerinden.Bütün evde kendi terliklerini,kırmızı fincanını,kareli battaniyesini ve dünyadaki ter arkadaşı Sam'i aradı.Bulamadı.O evinde aslında onun evi olmadığını fark etti.

Onun eşyalarına,arkadaşına,
Onun dünyasına ne olmuştu?
Bi dakika ya.
O kimdi aslında?

-Bütün bunları düşündükten saliseler sonra o tanıdık düşme hissini hissetti ve hastanenin yine -her nasıl oluyorsa- tanıdık(!) stelizasyon kokusunu aldı.Gözlerini açtı ve onun için asla gerçek olamayacak gerçek dünyaya döndü.

- Anlaşılan krizlerinden biri tutmuştu yine ve ilaçla ayıltmışlardı onu.
- Kırmızı fincanı yoktu.
- Kareli battaniyesi.
- Oggy ve boggy de yoktu.
- Sam de yoktu.
- Ve tabi ki
- Gerçek o da burada değildi..

Kelebek Etkisi

Kaos Teorisi, temel olarak Matematik biliminin içerisinden doğmuş bir teoridir. Bu teori, dinamik olan sistemlerin (matematiksel, ekonomik, fiziksel, biyolojik, felsefi, vb. olabilir) ilkin koşullara olan bağlılıklarını inceleyen bir teoridir. Teori dahilinde bu ilkin koşulların sistemin tümündeki genel etkisine **kelebek etkisi** adı verilmektedir. Zaten Hollywood sayesinde bu kavram hayatımıza "Kelebek Etkisi" isimli filmlerle girmiştir. Ayrıca bu etki, pek çoğumuzun gayet iyi bildiği "Brezilya'daki bir kelebeğin kanat çırpışları, Amerika'da bir kasırgaya sebep olabilir." sözüyle de anlatılmaya çalışılmaktadır. Söz, 1972 yılında Amerikan Bilimin İlerlemesi Birliği'nin 139. toplantısında Philip Merilees tarafından ileri sürüldü

Kelebek Etkisi, 1890'larda HenriPoincaré tarafından ortaya atılmış; ancak terim 1952'ye kadar unutulmuştur. 1952 yılında, uzun bir aradan sonra, Ray Bradbury zaman yolculuğuyla ilgili bir hikâyede etkide "dalgalanma etkisi" olarak bahsetmiştir. Terim, 1961'de **Edward Lorenz**tarafından yeniden popülerleştirilmiştir ve onun adıyla anılmaktadır. Lorenz, bir meteorologdu ve hava tahmininde bulunmak amacıyla bir bilgisayar programı geliştirmeye çalışıyordu. Lorenz, ilkin girdiyi (bir problemi çözmek üzere kullanılan, halihazırda etkileri ve sonuçları bilinen veriye denir) olması gerekenden biraz daha ayrıntılı girdi: 0.506 değerini girmesi gerekirken, 0.506127 değerini girdi. Bu ufak farklılığın, beklenen sonuçtan çok çok farklı bir sonucu doğurduğunu fark etti ve bir süre bu duruma anlam veremedi. Daha sonra bunun "Kelebek Etkisi" olduğunu anladı ve terim o zamandan beri popüler olarak bilim dünyasında yerini aldı. New York Bilimler Akademisi'nde bir konferans veren Lorenz, "bir martının kanat çırpışlarının, iklimin tümünü sonsuza kadar ve kökten değiştireceği" bilgisini verdi.

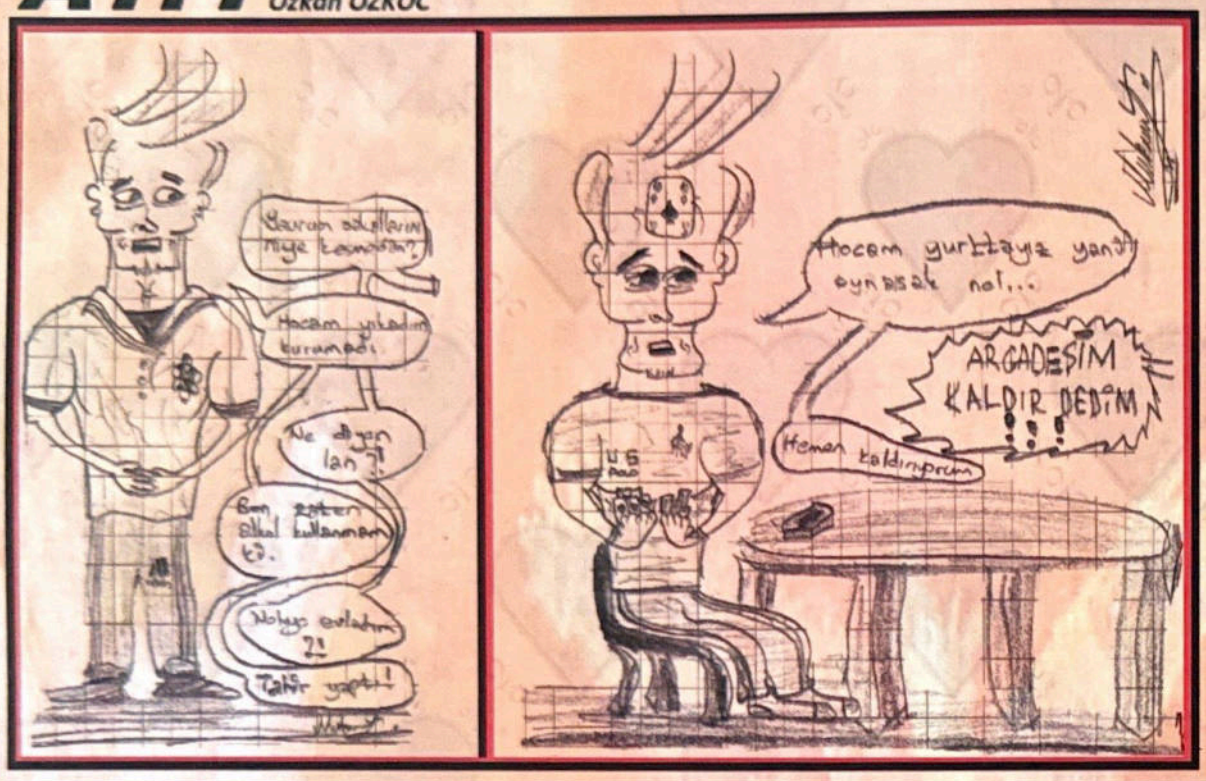
Kelebek Etkisinin temel olarak kelebeğin kanat çırpışlarıyla ilgili metafor ile anlatılmak istenen tarafı şudur: Elbette hiçbir kelebeğin kanat çırpışları tek başına bir kasırga/hortum meydana getiremez. Ancak bir kelebeğin kanat çırpışının yarattığı etki olmadan ortaya çıkamayacak (eşik enerjisine ulaşamayacak) bir hortum, kelebeğin kanat çırpışlarının etkisiyle o eşiği aşabilir ve hortum meydana gelebilir. Yani burada aslında limit bir durumdan bahsedilmektedir. Çeşitli fiziksel olaylar sonucu bir hortumun oluşabilmesi için gerekli koşullar ve enerjinin limit düzeyde sağlandığı ancak halen hortumun çok küçük miktar da olsa bir enerjiye ihtiyaç duyduğunu düşünürseniz, minik bir kelebeğin, minik bir kanat çırpışının bu eşiğin aşılmasına yarayabileceğini anlayabilirsiniz. Buradaki öz ise şudur: Dinamik sistemlerde göz ardı edilebilirmiş gibi gözüken etkiler bile birikerek çözümün ya da sonucun köklü bir şekilde değişmesine ya da hiç var olmayacakken var olmasına yarayabilirler. Bu, Kaos Teorisi'nin de temelinde yatan olgudur.

Kaos Teorisi'ne dönecek olursak, yukarıda da açıkladığımız gibi, beklenen bir sonucu vermesi amacıyla üretilen bir sistemin ilkin koşulların yanlış ayarlanması veya doğada hali hazırda bulunan sistemlerin ilkin koşullarının değişmesi, bu sistemlerin var oluşlarında ya da var olmalarının sonuçlarında köklü, beklenmedik ve çoğu zaman önceden görülemeyen değişimlere sebep olabilir. Kaos Teorisi, bu değişimleri ve etkileri inceleyen bilim dalıdır.

Alıntı :evrimagaci.org

KARİKATÜRLER

AYFİ
Özkan ÖZKOC

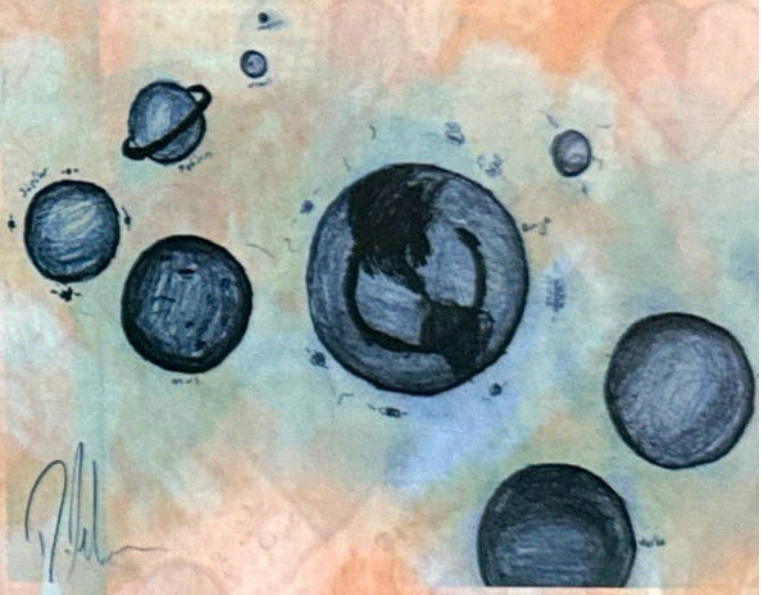
Recep Selim YARBAŞI

KARİKATÜRLER

Recep Selim YARBAŞI

Maskeler Ardındaki Venedik

Görüntünün üzerine set çekmektir maske. Maskenin anlamı eski zamanlarda var olan sosyal sınıf ayrımcılığının aşırılığına tepki göstermek ve aslında herkesin eşit olduğunu vurgulamaktır. Çünkü maskelerin arkasında kimlerin olduğunu kimse bilmez. Maskeler aslında herkesin eşit olduğunu vurgulamak içindir. Hiçbir yargıya varamazsınız maskenin arkasındaki surata dair. Kral da çıkabilir oradan, beyaz atlı prensiniz de. Her gün önünden geçip farkına varmadığınız dilenci de.

Maskenin kullanılmaya başlanmasına dair başka düşünceler de vardır. Yargıçların ve düklerin davalar için bilgi toplamak amacıyla halkın arasına karışmak istemeleri maske takmaları için başka bir neden oluşturur. Ayrıca bir dönem pek çok eğlence mekânının kadınlara yasaklanması sonucunda, kadınların buralara girmenin yolunu maskeler ve erkeksi kıyafetler ardına saklanmakta bulduğu da öne sürülen düşüncelerden birisidir.

Maskenin arkasında özgürlük vardır. Gerçek hayatta yapmaya cesaret edemediğiniz şeyleri maskenin arkasına sığınarak yapabilirsiniz. Maske festivalinin amacı, düzene karşı koyma ve özgürlük isteğini harekete geçirmektir.

Dünyada maske festivallerinin en ünlü temsilcisi Venedik maske festivalidir. 1268'den beri düzenlenen bu festivalin teması her yıl değişir. Maskeler ve kostümler bu temaya göre düzenlenir. Yalnız hiç değişmeyen şeyler de vardır. Konfetiler atılır, dev kuklaların başrolde olduğu gösteriler düzenlenir, eski düellolar canlandırılır, canlı heykeller sokaklarda dolaşır. Yani Venedik Maske Festivali benzerlerinin arasında en görkemli, renkli, canlı ve iddialı olanıdır.

Maskelerin fonksiyonellikten sıyrılıp dekoratif bir obje olması ise; 16. yüzyılda İtalya'da yaygınlaşan Commedia dell'Arte yani sokak pandomim sanatçıları sayesinde olmuştur. Pandomimde kullanılan farklı renk ve şekildeki maskeler, Venedikliler tarafından da kullanılmaya başlanmıştır. Venedik'te kültür ve sanatın gelişmesiyle eğlence kavramı da çeşitlenmiş ve şehir farklı karnavallara ev sahipliği yapmaya başlamış, bunlardan en dikkat çekicisi ise herkesin maskelerle katıldığı bu karnaval olmuştur.

Venedik Karnavalı, kanallarıyla ve gondollarıyla tanınan Venedik şehriyle özdeşleşmiş bir karnavaldır. Her yıl Venediklilerin ve şehrin ziyaretçilerinin maskeler ardına saklanarak sokaklara dökülür. Venedik renge boğulur. Bu renk cümbüşünde yer almanız için maske takmanız gerekmez. Ancak fotoğraf makinenizi almayı unutmayın ve bu canlı festivali an be an görüntüleyin.

Venedik Karnavalı 6-16 Şubat arası, aralıksız olarak on gün sürer. Bu etkinliklerin merkezi ise Saint Marks Meydanı'dır. Günün her saatinde şehirde maskeli ve kostümlü insanlar dolaşır. Özellikle sabahın ilk ışıkları şehri aydınlatmaya başladığında etrafta dolaşan maskeli insanlar görmek heyecan verici bir filmdeymişsiniz hissi uyandırır.

Büyüsüne kapıldığınız maskeler tek bir çeşit olmaz. Üç tür maske bulunur Venedik Maske Festivali'nde. Birinci ve en popüler tür Bautalardır. Bauta, bütün yüzü kaplayan ve ağız için dahi boşluk bırakılmayan maskelerdir. Eskiden suçlular, yüzünde yara izleri olan hastalar ve toplumda gizlenmek isteyenler Bauta takarlarmış. Bautaların yüzün sadece alından buruna olan kısmını kapatacak şekilde yapılanları da vardır ama bu maskeler kimlikleri yeterince gizleyemediği için eskiden çok tercih edilmezmiş, günümüzde ise daha rahat nefes alınması ve yemek yenilebilmesi adına bu tür Bautalar daha çok tercih edilir. Karnavalda en çok görebileceğiniz maskeler Bautalardır.

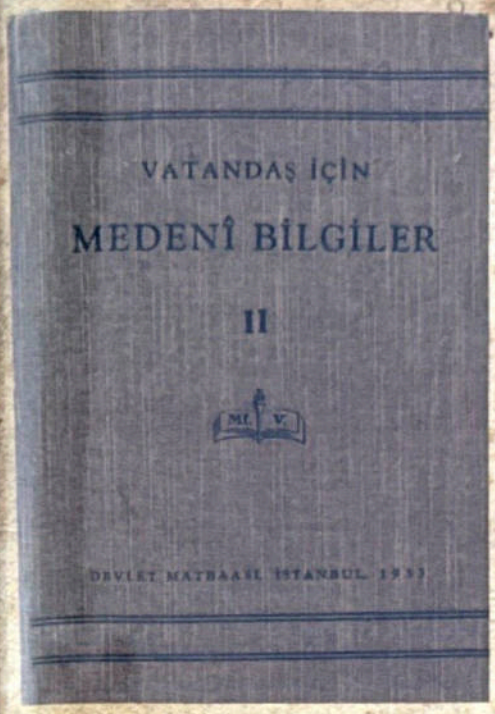
İkincisi ise Morettalardır. Moretta, oval şekilli, siyah kadifeyle kaplı maskelerdir. İlk olarak Fransa'da kullanılmaya başlanan Morettalar, hızla Venedik'e yayılmıştır. Morettalar genellikle bir tülle süslenir ve kadınlar tarafından daha çok tercih edilir. Bu maskeler dudakların biraz üzerine kadar bütün yüzü kaplar.

Üçüncü ve son tür Larvalardır. Larva, balmumu ve kumaş kullanılarak yapıldığı için diğer maskelere göre çok daha hafiftir, şekli ise maskeyi çıkarmadan yemek yemeye, bir şeyler içmeye elverişlidir. Uzun süre takılabildiği için en çok tercih edilen maskelerden biridir. Larvalar genellikle beyaz olur ve üzerinde farklı süslemeler olur. Volto olarak da bilenen Larvalar Venedik denilince akla gelen ilk maskelerdendir. Bu maskeler genellikle bir pelerin ve tricorn denilen bir şapkayla tamamlanır. Daha basit bir maske tercih edenler rengârenk tüylerle süslenmiş ve sadece gözleri kapatan kedi maskeleri takarlar.

Venedik Maske Festivali ile ilgili söyleyebileceklerimizin sonuna geldik. Eğer siz de maske duvarlarının arkasındaki özgürlükten yudumlamak isterseniz ya da kimsenin sizi tanımadığı bir dünyaya atılıp başka bir kimlikle eğlenmek isterseniz Venedik size bu imkânı sağlayacaktır.

Büşra KARAKAZIM - Aysu YUMUŞAK

Türk tarih tezinde millet tanımı, bir ırk aidiyetine dayandırılmaz. Onun yerine medeniyetleri esas alır. Atatürk, Afet İnan'ın 1930 yılında hazırladığı Medeni Bilgiler isimli kitabındaki öne çıkan ırk aidiyetine olan atfı çıkararak millet tanımını bizzat "Dil, kültür ve ülkü birliği ile birbirine bağlı vatandaşların siyasal ve toplumsal kuruluşu" şeklinde düzeltir.

1933 yılında Üniversite Reformu başlatılmış, Darülfunun ilga edilerek yerine İstanbul Üniversitesi kurulmuştur. Milli Eğitim Bakanı Reşit Galip başkanlığındaki komite yenilik çalışmalarını yürütmüştür. Bu dönemde Hitler faşizminden kaçan Alman-Yahudi bilim adamlarının, Türkiye'de çalışmalar yapmasına izin verilmiş; bu da eğitim sistemimize büyük bir ivme kazandırmıştır. Bu konuda Albert Einstein'ın Atatürk'e yazdığı, "Ekselanslarının sadık hizmetkarı olmaktan şeref duyan Prof. Albert Einstein" şeklinde bitirdiği mektup herkesin malumudur. İşte bu reform sürecinde, 1935 yılında Dil Tarih Coğrafya Fakültesi kurularak Cumhuriyet'in çocuklarına da tarihimizi aydınlatma misyonunda önemli bir görev yüklenmiştir.

Türk Devrimi'nin tarih tezi içerisinde yer verilmemekle beraber Meksika büyükelçisi Tahsin Mayatepek'in Atatürk'e sunduğu Mayaların dili, kültürü ve tarihi ile ilgili raporların bazılarının bulunması üzerine, Atatürk'ün, Türk Tarih Tezi'nde dile getirilen göç hareketleri ve Kayıp Kıta Mu efsanesi arasında bir bağlantı olduğunu düşündüğü öne sürülmüştür.** Atatürk, bu konu üzerinde de hassasiyetle durmuş; Mu Kıtası'nın ciddi bir şekilde araştırılması gerektiğini söylemiş ve bizzat bu konuda çalışmalar yapmıştır. Büyükelçi Tahsin Bey'e de Maya dilinde tepe anlamına gelen "tepek" sözcüğünden ötürü Mayatepek soyadını kendisi vermiştir.

Türk Tarih Tezi'nin, tarih biliminin gelişimine katkıları da çok olmuştu. Anadolu medeniyetleri ile Türk tarihi arasında bağların araştırılmasını isteyen Atatürk'ün arkeolojik kazıları, tarihinin araştırılmasını teşvik etmesi, bu konuda bilim adamları yetiştirme gayretleri, tarih konusunda ciddi araştırmalar yapılmasına başlangıç dayanağı olmuştu. Atatürk 1 Kasım 1936 yılında TBMM açılış konuşmasında Alacahöyük'te yapılan kazılarda bulunan eserlerin 5500 yıllık Türk tarihinin aydınlatılmasına ışık tutacağını açıklar. Bunun sonucunda Türk arkeologların yaptığı kazılardan elde edilen arkeolojik bulgular Hititler ile ilgili yeni bulguların ortaya çıkmasına, bilinenlerin yeniden yazılmasına neden oldu. Dil Tarih ve Coğrafya fakültesinden mezun olan, çiviyazısı okuyabilen birçok bilim adamı yetişmiş, binlerce Hitit tableti okunmuştu. Bulunan eserler arkeoloji müzeleri açılarak sergilendi.

Diğer milletlerin bağımsızlık savaşları, genellikle sempatiyle karşılanırken İstiklal Savaşı yalnız bırakılmıştır. Türkler'in tarih sahnesinden silinmesi, Batı aleminin amentüsü haline gelmiştir. Oysa Kemalizm, yalnız milliyetçilik değildir. Aynı zamanda bir milleti yeniden var etme, onu tarihe ve dünyaya kabul ettirme, onu kendi kendine kabul ettirme ve nihayet onu gelecekte yaşayabilecek bir varlık olma temelleri üstüne oturtma işidir. İşte Türk Devrimi bu yüzden bu hakikatleri gün yüzüne çıkarma, kendini çağdaşlığın temsilcisi sanan Batı'nın yüzüne vurma ve onurlu yaşamımızın teminatı Cumhuriyet'imizi her alanda yükseltme ihtiyacı duymuştur. Türk Tarih Tezi de Cumhuriyet'in bu yöndeki birçok nadide eserinden biridir.

Ancak ne yazık ki Cumhuriyet'in bu kazanımının sonu da diğerlerinden çok farklı olmamıştır. Türk Tarih Tezi, romantik ve fazla hayalci olmak gibi eleştirilerle Ata'dan sonra yavaş yavaş unutulmuştur, bugünse gündeme dahi gelmiyor. Cumhuriyetin Projesi: Köy Enstitüleri, Cumhuriyet'in Kuruluş Senedi: Lozan Antlaşması, Cumhuriyet'in Fabrikası: Nazilli-Sümerbank ve Cumhuriyet'in Teorisi: Türk Tarih Tezi'nden sonra, bir dahaki sayımızda, bana anlatırken bile heyecan veren Cumhuriyet'in başka bir kazanımında buluşmak üzere, aydınlık günler dileğiyle!

EMRE GEZER
MARMARA ÜNİ. HUKUK FAKÜLTESİ

KAYNAKÇA:
-Batıcılık, Ulusçuluk ve Toplumsal Devrimcilik / Niyazi Berkes
-Tarih 1-2-3-4 / 1935
-Türk Tarihinin Ana Hatları
-Ortadoğu Uygarlık Mirası / Muazzez İlmiye Çığ
-Günebakan Dergisi Sayı: 22
-Atatürk ve Kayıp Kıta Mu / Sinan Meydan
-Atatürk'e Saygı / Agop Dilaçar

> "Bu yapıtın amacı, yüzyıllarca haksız iftiralara uğratılmış, ilk uygarlıkların kuruluşundaki hizmet ve emekleri yadsınmış Büyük Türk Ulusuba, tarihsel gerçeklere dayanan şerefli geçmişini hatırlatmaktır"
>
> Türk Tarihinin Anahatları, Önsözünden, 1931

Cumhuriyetin yetiştireceği, gelecekte devrimlerin bekçisi olacak Cumhuriyet nesilleri, Cumhuriyet'in teorisi: Türk Tarih Tezi ile milli ve şanlı tarihini öğrenecek; Cumhuriyet'in bağımsızlığını ve yarınlarını inşa edebilmek için gereken kudreti bu yolla kendinde bulacaktı. Bu amaçla hazırlanan 4 ciltlik Tarih kitabı, 1931 yılında liselerde okutulmaya başlandı.

On beşinci yüzyıldan beri Batı'lı tarih, medeniyetin başlangıcı olarak Yunan Medeniyetini göstermekteydi. Türkler'den Orta Asya'nın göçebe aşiretleri olarak bahsedilmekteydi. Bir Fransız okulunda öğrenci olan Afet İnan, Fransızca tarih kitaplarında Türklerin uygarlık yapıtlarına yer vermediğini ve Türklerden "ikinci dereceden sarı ırktan, istilacı barbar kavim" olarak söz edildiğini Atatürk'e anlatmıştı. Türk Tarih Tezi ise Avrupa Medeniyeti'nin Asya'dan gelen insanlar sonucu oluştuğunu iddia eder. Yunan bilim, sanat ve felsefesinin bütün pınarlarının da aslında Anadolu'da olduğunu savunur. Beyaz ırkın kökeninin Orta Asya olduğu hipotezinden yola çıkmaktadır. Buna göre değişik çağlarda, çeşitli göç dalgaları halinde Orta Asya'dan dünyaya yayılan Türklerin de atası olan halklar, dünya medeniyetlerinin önemli bir kısmını kurmuştur. Irklardan bahsederken belirli bir ırkın üstünlüğünü savunmaz. Göçler sonucu ırkların birbirlerine karıştığını anlatır.

Türk tarih tezine göre M.Ö. 3000 ile M.Ö. 1200 yılları arasında Orta Asya'dan yurtlarını terk edip Akdeniz havzasına yayılan Brakisefaller, Türkler'in atalarıdır. Dünya medeniyetinin başlangıcını Yunan Medeniyetine bağlamak yanlıştır. Hititler, Anadolu'da yaşamış Yunan Medeniyetinden daha eski bir medeniyettir. Etrüskler'in İtalya'ya Anadolu'dan gitmiş oldukları kesindir. Orta Asya'dan yayılan göç dalgaları Avrupa'ya da yayılmış ve vahşet ortamı süren kıtaya sırasıyla cilalı taş, bakır, tunç ve demir çağı sanatlarını götürmüşlerdi. Bir Asya kavmi olan Keltler, göç yollarında önemli eserler bırakmışlardı. Ligürler, Kimriler ise Keltlerden önce Avrupa'da Kırım ve Danimarka'ya kadar gitmişlerdi. M.Ö. 2000 yılına kadar Avrupa'da bakır aletler dahi bulunamamışken, bu tarihte bronz aletlerin birden bire çoğaldığı kazılarda tespit edilmişti. Bronz madeninin kaynağı kalay madeni Asya'da bol miktarda bulunurken Avrupa'da sadece ince bir damar halinde Fransa'da bulunmaktaydı.

Cumhurbaşkanı Gazi Mustafa Kemal Atatürk 1. Türk Tarih Kongresi Başkanı Olarak Kongre Üyeleriyle 8 Temmuz 1932 / Ankara

Tüm bu görüşlerin kurumsal olarak da dayanaklandırılması için Türk Tarih Kurumu öncülüğünde, 2-11 Temmuz 1932 tarihlerinde 1. Türk Tarih Kongresi toplandı. 10'u üniversite öğretim üyesi ve 196'sı tarih öğretmeni olmak üzere 232 kişinin katıldığı bu kongreye 33 bildiri sunulmuştu.Bir rüya gibi filizlenen ve gelişen Türk Devrimi, tarih konusuna da kayıtsız kalamazdı elbet. Zira Türk Tarih Kurumu'nun 2. Başkanı, 1. Türk Tarih Kongresi'nin yöneticisi, Atatürk'ün kültürel ve politik danışmanlarından biri olan Yusuf Akçura'nın da dediği gibi "Tarih mücerret bir ilim değildir. Tarih hayat içindir; Tarih milletlerin, kavimlerin varlıklarını muhafaza etmek, kuvvetlerini inkişaf ettirmek içindir."Türk Tarih Tezi'nin eşliğinde, Cumhuriyet'in diğer bir savı da Güneş-Dil Teorisi'ydi*. Türkçe'nin dünya tarihindeki ilk dillerden biri olduğunu ortaya koyan dilbilim teoisi, 1930'lu yıllarda Atatürk tarafından desteklendi ve bizzat geliştirildi. Macar asıllı Hermann Kvergić, teoriyi ilk olarak ortaya koyan kişiydi. Türk Tarih Tezi ve Güneş-Dil Teorisi çalışmaları eşgüdümlü olarak yürütülüyordu.

CUMHURİYETİN TEORİSİ: TÜRK TARİH TEZİ

Türkler... Kavimler Göçü ile İlk Çağ'ı kapatıp Orta Çağ'ı açan, İstanbul'un fethi ile Orta Çağ'ı kapatıp Yeni Çağ'ı açan, Yakın Çağ'da Batı tam da emellerine yaklaşmışken yine bir mucize yaratıp olmazı olduran, onların 300 yılda başardıklarını 15 yıla sığdıran, bağımsızlığına ve haysiyetine bu denli düşkün olan şu Türkler... Şu çılgın Türkler...

35 devlet, 32 beylik, 4 atabeylik, 17 hanlık, 11 cumhuriyet ve 17 tanesi de cumhurbaşkanlığı forsunda temsil edilen büyük devlet/imparatorluk olmak üzere 110'un üzerinde devlet kurdular. Tarihte devletsiz kaldıkları tek dönem, 1. Göktürk Devleti'nden 2. Göktürk Devleti'ne kadar olan 40 küsur yıllık süre oldu. Bunun haricinde yeryüzünde Türk egemenliğinin olmadığı bir dönem yaşanmamıştı. Durum böyle olunca tarihe yön veren millet, tarih yazımından ayrı tutulamazdı. Ancak emperyalist düzen için bu "asla" niteliği taşıyordu.

Batı historiyografisinin bencilliğinin en iyi turnusol kağıdı Türkler'di. Bütün objektiflik boyaları, Türk'e gelince dökülüyordu. Orta çağ karanlıkları unutulup medeniyetin istisnasız ve yalnızca Batı tarafından geliştirildiği iddiası ortaya atılıyor, Doğu'nun ise bu gelişimi ancak geriden takip ettiği müspet yönde bir katkıda bulunmadığı savunuluyordu. Sonucunda da Hristiyan harsçılığı ve Avrupa ırkçılığı her yandan sırıtmaya başlıyordu.

İşte bu gidişe 1930 yılında bir son verildi. Batı'yı, emperyalist düzeni yalnızca savaş meydanlarında yenmemiz yetmeyecekti. Onlarla asıl savaş masa başında, teknolojide, ilimde, fende, diplomaside ve medeniyetin tüm gereklerinde olacaktı. Evet tarihi yapan, ona yön veren bir millettik fakat tarih yazımında bu başarımızı sürdüremiyorduk. Ortada Batı'nın malum senaryosu, bunun yanında Osmanlı'nın da Müslüman-Hristiyan çatışması temeline oturtulmuş, milli şuuru tam anlamıyla özümseyememiş tarih yorumu vardı.

1930 yılında Atatürk önderliğinde Afet İnan, Tevfik Bıyıklıoğlu, Semih Rıfat, Yusuf Akçura, Reşit Galip, Hasan Cemil, Sadri Maksudi Arsal, Şemsettin Günaltay, Yasfi Çınar ve Yusuf Ziya Özer Batı tarafından yazılmamış Türk tarihini gün yüzüne çıkarmak için araştırmalara başladılar. Çalışmalarının sonucunda 606 sayfalık bir ön derleme niteliği taşıyan "Türk Tarihinin Ana Hatları" isimli eseri ortaya koydular. Bu eser 100 adet basılarak bilim çevrelerine incelenmek üzere gönderildi.

Aynı sırada Türk tarihinin kurumsal olarak araştırılmasını teşvik etmek ve Türk Tarih Tezinin desteklenmesi sağlamak için bizzat Ata'nın direktifleriyle 15 Nisan 1931 tarihinde "Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti" kuruldu. Kurum gelişimini sürdürürken 1931 yılında ilk derlemenin bilim adamlarınca incelenmesi sonucu gerekli değerlendirme ve düzeltmeler yapılarak 87 sayfalık "Türk Tarihinin Ana Çizgileri- Giriş Bölümü" hazırlandı. Bu çalışmanın temel olarak alındığı 4 ciltlik Tarih kitabı 30.000 adet basıldı.

BİLİMDE SANAT MI ? SANATTA BİLİM Mİ ?

İdil Nil AKSOY

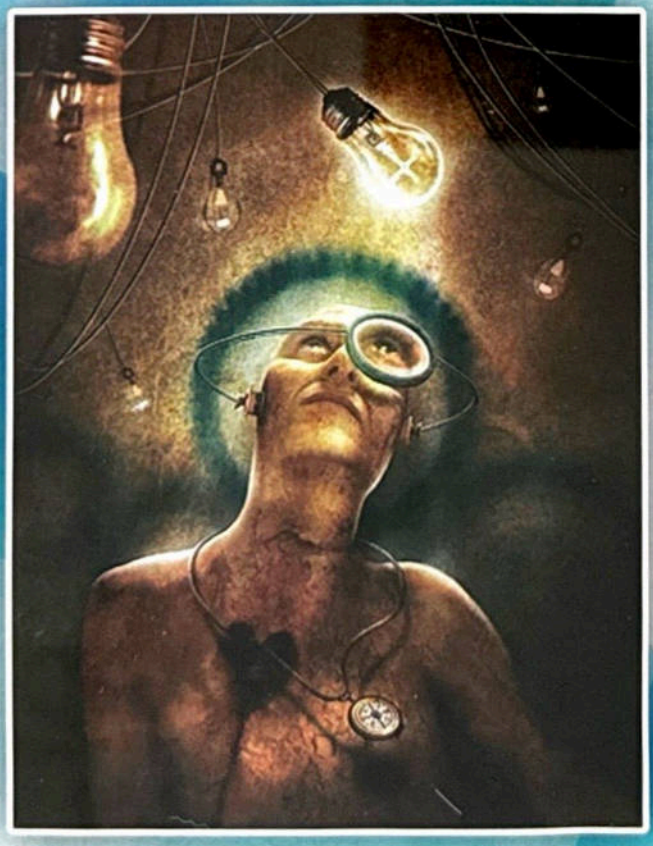
Tarihin her döneminde pek çokbilim dalında gelişmeler sağlamak için uğraşan bilim insanları ve bir o kadar sayıda sanatla uğraşan sanatçı var. İnsanoğlu kimi zamanlarda toplumsal yapı ,din,genel ahlak gibi kısıtlamalarla ve yasaklarla karşılaşsa da bilim ve sanattan alıkoyamamış kendini. Belki de merak hissini ve ,yaratıcılığını baskılayamamış.
Bir de hem bilimsel çalışmalar yapmış hem de sanatın çeşitli dallarında eserler vermiş olanlar var ki onlara ne demeli bilmem. Fransızların muhteşem olanı simgeleyen "en alası" sözü tam buraya uysa gerek:"Creme de la creme"
Süleymaniye Camii, Mimar Sinan'ın İstanbul'daki en muhteşem eseri. İstanbulsilueti denince hemen arka fona yerleştiririz onu. Bir diğeri Edirne'deki Selimiye Cami. Tabi daha yüzlercesi var ama ilk akla gelenler bunlar. Tam bir sanat dehası Koca Sinan .Estetiğin en uç noktası. Oysa Sinan'ın eserlerinde en ufak bir çıkıntı ve desen dahi tesadüf değil. Renklere bile bir fonksiyon yüklenmiş. Sanki fraktallar oluşturmak istemiş. Yapıyıher şeyi ile bir bütün olarak ele almış. Bütün ölçülerindeebced hesabını kullanmış.Ölçülerini asal sayılara göre yapmış ve onun katlarını baz almış. Matematiği sanat ile bütünleştirip mükemmel eserler ortaya koymuş.Uygulamalarında müthiş bir akustik yakalamış.Yapılarında ki denge ve statik ancak bugünün ilmiyle açıklanabiliyor.Şimdi biz Sinan'a bilimadamı mı demeliyiz yoksa sanatçı mı?

Belki pek çoğumuz Leonardo da Vinci'yi ressam kimliğiyle tanıyoruz. Mona Lisa...Leonardo da Vinci'nin pek bilinmeyen yönlerinin olduğu da bir gerçek. Vinci'nin bir ressam olmasının yanısıra mühendis, matematikçi, heykeltıraş ve anatomi ile ilgilenen bir bilim adamı kimliğine de sahip olması, bu isme eşsiz bir önem kazandırıyor. Sanatçı ruhu ile bilimsel bakış açısını buluşturabilen kimliği onu eşsiz dahiler sınıfına sokuyor. Mükemmeliyetçi ve araştırmacı yapısı, arkasında kusursuz yapıtlar bırakmasına yol açmış. Sanatçı kimliğinin bu denli ön plana çıkmasında, geri planda kalan bilimsel çalışmalarının rolünün de büyük olduğu bir gerçek. Onun zamanın yasaklarından sayılmasına rağmen kadavralardan bilgi toplayan bir bilim adamı olduğunu ve fetusun resmini çizdiğini ancak anatomiyle uğraşanlar öğrenebiliyor.

Amerika'da "Yüzyılın Adamı" seçilen Gazi Yaşargil için "beynin Piri Reisi" dermiş Can Yücel.Yaşargil.bir dantel gibi ilmek ilmek işlediği çalışmalar bugün beyni ve yapısını anlamada işimizi kolaylaştırıyor Bu çalışmalarla .hayallerimizi süsleyen 200 yıl yaşama rüyasının yakın bir gelecekte gerçeğe dönüşebileceğini dile getiriyor.Beyni tanımlarken ilginç betimlemeler yapıyor.Anlaşılması zor olan fizyolojik bir olayı basitleştiriyor:
"Mesela şimdi âşık oldunuz. Kalbiniz atmaya başlıyor. Kalbinizin her yerine aynı oranda kan giderken, beyninizin bir kısmına daha fazla kan gidiyor. Sonra bir anda kan başka bir yere geçiyor. Bulutların değişmesi gibi karışık ve muazzam bir yapı."ALINTI1

Oktav müzikle ilgililerin yakından tanıdığı bir terim. Notaların veya seslerin aralıkları ile ilgili.Kim bilir belki de Newlands müzik dinlerken veya bir enstrüman çalarken kafasında çakan bir ışıkla oktav kuralı adını verdiği bir kimyasal tablo hazırladı.İlk periyodik cetvelin taslağını böylece oluşturdu.

Yine müzik ile tedavi edilmedi mi ruh hastaları.İlk hastanelerde iyi bir tınının insan ruhunu dinlendirdiği ,dertleri azalttığı düşünülmüştür.Razi , Farabi gibi islam bilginleri müzikle tedaviyi hekimliğin bir kolu haline getirmişlerdir.Osmanlıda bu iş tam bir bilimsel çalışmaya dönüştürülmüş; örneğin,ırak makamının menenjite,rehavi makamının baş ağrısına,uşşak makamının uykusuzluğa ,hicaz makamının darlığa iyi geldiği düşünüldüğünden bu yollu tedaviler uygulanmıştır.Saray hekimleri bunu birer reçete gibi hastalarına önermekte bir sakınca görmemişlerdir.Bugün müzik ,resim gibi uğraşların ruh sağlığı üzerindeki olumlu etkileri ispatlanmıştır.

Ömer Hayyam deyince şu sıfatlar karşılıyor bizi. Şâir, Yazar, Matematikçi, Filozof, Astronom
Binom Açılımını ilk kullanan bilim insanı.Matematik, astronomi konularında dünyanın önde gelen bilim insanlarından. Birçok bilimsel çalışması olduğu bilinmekte.Oysa bir de şiirleri var.Yazdığı rubailer hala dillerde.

Oldukça zor bir matematik sorusunu çözene "şiir gibi çözdü" derlerya .Aslında sanat bilim temeli ile beslenince daha bir güzel oluyor sanki.O zaman biz de Hayyam'dan matematik destekli bir şiirle bitirelim yazımızı.

Sevgili, seninle ben pergel gibiyiz:
İki başmız var, birtek bedenimiz.
Nekadar dönersem döneyim çevrende:
Er geç baş başa verecek değil miyiz?(ALINTI1)

"2013-2014 İZMİR KİTAP FUARINDA BİZ SORDUK ONLAR, YAZDILAR, ÇİZDİLER. ELLERİNE SAĞLIK"

Gül Yıldız YÜKSEL

Kitap Fuarı

Kitap Tanıtımı

Ali Yiğit AYDIN

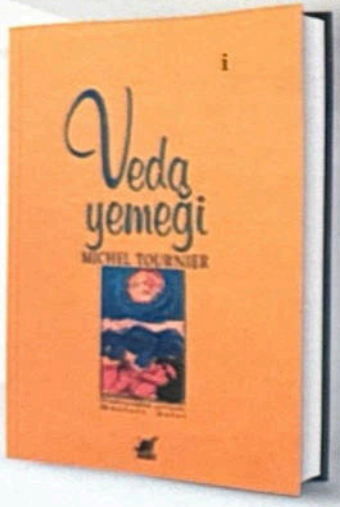
Micheal TOURNİER - Anahtarlar ve Kilitler

Çağdaş Fransız edebiyatının en büyük romancılarından olan Michel Tournier aynı zamanda usta bir deneme yazarıdır. Anahtarlar ve Kilitler de bunun en parlak örneklerinden biridir. Yazarın kendine özgü, doğal, yalın, güleryüzlü anlatımı kadar, anlattığının da payı vardır bunda: Tournier en sıradan olaylardan, en sık karşılaştığımız durumlardan, en bildik nesnelerden söz ederken bile gözlemleriyle hayal gücümüzü genişletir, derin duyarlığıyla algılama yeteneğimize yeni boyutlar katar.

Hayata yeni bir bakış açısı katmak istiyorsanız Micheal TOURNİER'i kesinlikle tavsiye ederim.

'İyi uyudum, çünkü mutsuzluğum da uyudu. Hiç kuşkusuz yatağın dibine kıvrılıp yatarak geçirdi geceyi. Ondan önce uyandım ve birkaç saniye anlatılmaz bir mutluluk duydum. Sonra mutsuzluğum da uyandı, hemen üzerime atıldı.'

"Kilit" diye adlandırdığı insan yüzü, kitap, kadın, yabancı ülke, sanat yapıtı ve buçlar ile "anahtar" diye adlandırdığı silah, para, insan, ulaşım araçları ve müzik aletinin buluşmasının yarattığı iç çağrısına dikkat çeker. Hayatla görüntü üzerinden ilişki kuran gözün, bedenin diğer bölgelerini hiçleştirdiğinde; sağlık düşkünü aşırı titiz toplumumuzun "dokunmak"tan kaçınarak yoksunlaştığına işaret eder. İnsanların daha çok teslim olmasını talep eden tıbbın güç isteğinin giderek hayatımıza el koymaya dönüştüğünü gösterir. "Zaman uçurumdur" der ve her şeyi yok eden zamana karşı çaresiz kalan insanın ona imgeyle karşılık verme çabasını anlatır.

Michael TOURNİER - Veda Yemeği

Erkek: Balıkçı. Denizden ve balıklardan anlıyor. Kadını "Morina balığı gibi güzelsin" diyerek seviyor. Kendi kendini yetiştirmiş biri.

Kadın: Felsefeci. Leibniz, Kant, Hegel ve Heidegger okuyor. Aptal erkekleri bir bakışta anlıyor. Dul. Gözlüklü. Evlenirler. Her şey çok güzeldir. Erkek balığa çıkmakta, kadın istekle onu beklemektedir. Birbirlerine anlatacakları hikâyeleri ve dinleme istekleri vardır...

Zamanla büyü bozulur...

Tutku önce suskunluğa, saygıya sonra da sabra dönüşür. Ayrılmaya karar verirler ve bu haberi iletmek için dostlarını bir veda yemeğine çağırırlar. Ne var ki konuklardan her biri tıpkı Boccacio'nun Decameron'undaki gibi bir hikâye/masal anlatmaya başlar. Anlatılan her gerçekçi, karamsar hikâye ayrılma isteklerini güçlendirir. Sıcak ve gönül okşayıcı masallar ise birbirlerine yakınlaştırır. Gecenin güzelleştirdiği masallar sabaha karşı olağanüstü bir biçime dönüşür.

Herkes gittikten sonra Kadın "Gerçekte bizde eksik olan, birlikte oturacağımız sözcüklerden yapılmış bir evdi" der. Erkek "Gündelik yaşamın balçığına gömülmüş iki sazan balığını andırıyorduk," diye cevap verir. "Bundan böyle dağdan kopup gelen sel sularında yan yana titreşen iki alabalık gibi olacağız."

Konukların anlattığı diğer hikâye ve masallardaki temalar klasik: Aşk, ayrılık, intikam, ihanet, acı, suskunluk... Veda Yemeği'ndeki fark: Tournier'nin insanın bilinmezliklerinde gezerken gösterdiği cesaret ve kışkırtıcılık.

Ahmet ALTAN- Kristal Denizaltı

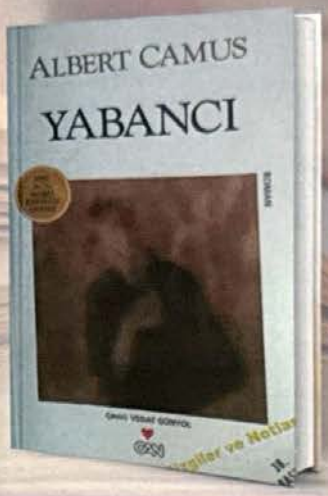
Ahmet Altan'ın denemelerinden oluşan bir kitap ,Kristal Denizaltı.Bu kitapta diğerlerine her ne kadar benzese de Ahmet altan farklı tarzı olan bir yazar ve konu aşk olunca söyleyecek çok sözü var.Bir erkek yazar olarak kadınların iç dünyalarına oldukça güzel tercüman olan hatta çoğu kadının hayretle bir erkek bunu nasıl bilebilir dediği yazıları var.Kristal Denizaltı farklı başlıklar altındaki denemelerden oluşuyor ve her bir bölüm aşkın çeşitli hallerini anlatıyor.Özellikle aşkın kadınların hayatındaki iz düşümlerine yer veriliyor ve bu yazılarda aşk biraz da hastalıklı bir hal alıyor.

Beğendiğim alıntılar:

*"Hem çok sevdiği hem çok beğendiği biriyle 'onun hiçbir şeyi olamamak' üzere yola çıkıp onun her şeyi olmaya varmak, kabul etmeli ki, insanın ilgisini çeken bir macera"
*İnsan sevdiğini görmediğinde aşk biter mi?
*Düşünsene, Tanrı'yı bir kez bile görmedik ama onu seviyoruz.
*Aşk, bir insanı Tanrı'yı sever gibi sevmek mi, onu görmeden ama onu hissederek onun varlığına bağlı kalmak mı?

"Bir kadınla üç şey yapabilirsin: Ya onu seversin, ya onun için acı çekersin ya da onu yazarsın.Bu cümleyi yazarın yazdığı gibi 'ya seversin ya acı çekersin ya yazarsın' diye mi kurmalıydık, yoksa 'bir kadını seversin ve onun için acı çekersin ve onu yazarsın' diye mi? 'Son söz de benim sözüm : Hepimiz hayatta bir kez de olsa bir kristal denizaltına binmeli.

Kitap Tanıtımı

Yabancı-Albert Camus

Albert Camus'un Nobel ödüllü bu kitabı aslında günümüzdeki yozlaşmaya, hissizliğe ve yalnızlığa dikkat çeken bir başyapıt... Kitabın asıl kahramanı duygusuzluğuyla günümüzde kendinizden bir parça bulabileceğiniz bir karakter... Psikolojik bir roman olan bu kitabı okurken hem kendinizi geliştirebilirsiniz hem de bol bol zevk alabilirsiniz.

Türkler'in Kültür Kökenleri- Ergun Candan

Dünya'nın en gizemli yerlerinden biri olan Orta Asya ve tüm dünyayı etkilemiş atalarımızın kökenlerini anlatan bu kitap size kültürümüzün kökenlerine inme fırsatı sağlıyor. Ergun Candan'ın anlatımıyla antik ezoterizmle ilgili sorularınız bu kitabı okurken yanıtlanacak ve tarihimizle alakalı bilgi dağarcığınız artacak.

Genç Werther'in Acıları- Goethe

Goethe'nin Çağdaş Alman Edebiyatı'nın başlangıç romanlarından sayılan bu eseri mektup-roman türünde. Duygusal ve melankolik genç Werther'in ulaşılması imkansız aşkıyla ruhunun bir bunalım bataklığına saplanmasını ve acıyla gayet doğal bir şekilde canından vazgeçmesini anlatan bu kitabı anlatmak için yapacağımız bir özet fazlasıyla zayıf kaçacaktır ve kesinlikle okumakla değeri anlaşılabilecek bir yapıt bu kitap. Yazıldığı zamanda bir intihar salgınına neden olmuş bu eser sizi de derinden etkileyecektir.

Kitap Tanıtımı

"Anam ölmüş bugün. Belki de dün, bilmiyorum." **'Albert CAMUS- Yabancı'**

"Eğer bunu okumaya niyetliyseniz vazgeçin." **'Chuck Palahniuk- Tıkanma'**

"Bütün çocuklar büyürler, biri hariç." **'J.M. Barrie- Peter Pan ve Wendy'**

"Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz ailenin mutsuzluğu kendine göredir." 'Leo Tolstoy-Anna Karenina'

"Parası pulu olan her bekâr erkeğin kendine bir yaşam arkadaşı seçmesinin kaçınılmaz olduğu, herkesçe benimsenen bir gerçektir." **'Jane Austen- Aşk ve Gurur'**

"Akıl çağıydı, budalalık çağıydı da. İnanç çağıydı aynı zamanda inkar çağıydı da. Bir taraftan aydınlık bir taraftan karanlık mevsim yaşanıyordu. Umudun baharıydı, yeisin kışı. Her şeyimiz vardı ama hiç bir şeyimiz yoktu. Hepimiz doğruca cennete gidiyorduk ama hepimiz cehenneme de gidiyorduk." **'Charles Dickens- İki Şehrin Hikayesi'**

"Yaşam yolumuzun ortasında karanlık bir ormanda buldum kendimi, çünkü doğru yol yitmişti..." 'Dante-İlahi Komedya'

"Bazen insana hiçbir şey hatırlamak kadar acı veremez, özellikle de mutluluğu hatırlamak kadar." 'Kabuk Adam-Aslı Erdoğan'

"Kaçınılmaz bir şeydi: Acıbadem kokusu ona mutsuz aşkların yazgısını anımsatırdı hep." **'Gabriel Garcia Marquez-Kolera Günlerinde Aşk'**

"Bir duvar vardı." **'Mülksüzler- Ursula K. Le Guin'**

"Her bilenden ziyade bilen bulunur." **'Od- İskender Pala'**

"Dinle bu ney ne demede,

Ayrılıklardan şikayet etmede..." **'Mesnevi - Celaleddin Rûmi"**

"Yakmak bir zevkti." **'Fahrenheit 451-Ray Bradbury'**

"Doğrusunu isterseniz, ne düşündüğümü ben de bilmiyorum. Pek çok insanın hakkında konuştuğum için üzgünüm. Bildiğim tek şey, size anlattığım herkesi biraz özlüyorum. Bizim Stradlater'i ve Ackley'i bile, sözgelimi. Sanırım, o lanet Maurice'i bile özlüyorum. Sakın kimseye bir şey anlatmayın. Herkesi özlemeye başlıyorsunuz sonra." 'J.D. Salinger - Çavdar Tarlasında Çocuklar'

"Sakin gökyüzünün altında, mezarların çevresinde dolandım. Fundalar ve çan çiçekleri arasında uçuşup duran pervaneleri izledim. Otları hışırdatan hafif rüzgarın fısıltısını dinledim. İnsan, nasıl olurda bu sakin toprağın altında yatanların huzursuz bir uykuda olduğuna inanabilir, şaşırdım." **'Emily Bronte- Rüzgarlı Bayır'**

"Ama burada yeni bir öykü başlıyor: Bir insanın yavaş yavaş yenilenmesinin, yeni bir hayat bulmasının, bir dünyadan başka bir dünyaya geçmesinin, hiç bilmediği yepyeni bir gerçekle tanışmasının öyküsü... Ve bu öykü yeni bir kitabın konusu olabilir. Bizim şimdiki öykümüz ise burada bitiyor." **'Fyodor Dostoyevsky - Suç ve Ceza'**

" Koştum. Peşinde avaz çığlık bir erkek sürüsü, deliler gibi koşan, yetişkin bir erkek. Ama umrumda bile değil. Yüzümü kamçılayan rüzgara karşı, dudaklarımda Pençer Vadisi kadar geniş bir tebessüm, koştum. Koştum." **'Khaled Hosseini - Uçurtma Avcısı'**

"Anacığım, ölümün eşiğimde, kendini orada serbest ve her şeyi yeni baştan yaşamaya hazır hissetmiş olmalıydı. Kimsenin, kimseciklerin onun arkasından ağlamaya hakkı yoktu. Ben de her şeyi yeni baştan yaşamaya kendimi hazır hissettim. Sanki bu büyük öfke beni kötülüklerden arındırmış, umuttan kurtarmıştı. İşaretler ve yıldızlarla yüklü olan bu gecede, kendimi ilk kez olarak, dünyanın tatlı kayıtsızlığına açıyordum. Dünyayı kendime bu kadar eş, bu kadar kardeş bulunca, anladım ki, eskiden mutluluğa ermişim. Hatta hala da mutluydum. Her şey tamam olsun, kendimi pek yalnız hissetmeyeyim diye, benim için artık, idam günümde bir sürü seyirci bulunmasını ve beni nefret çığlıklarıyla karşılamalarını dilemekten başka bir şey kalmıyordu." **'Albert Camus- Yabancı'**

"Evet, bizler böyle akıntıya karşı kürek çekerek çabalarız; ama aslında durmadan geriye, geçmişe doğru sürüklenip gideriz." **'Muhteşem Gatsby – Fitzgerald'**

"Bütün gözler ve yüzler bana çevrildi. Kendimi onların rehberliğine bırakıp büyülü bir iple çekilircesine odaya girdim." **'Slyvia Path- Sırça Fanus'**

"Sonra, önce kaçamak kaçamak, sonra doğruca gözgöze gelmeyi başardıklarında, gülümsemeden edemediler. Olağanüstü bir gurur duyuyorlardı. İlk kez sevgiyle bir şey yapmışlardı" **'Patrick Süskind-Koku'**

"Ama şimdi yaşadığımız dünyanın da okyanus dalgaları gibi kalıcı olmadığını biliyorum. Mücadelemiz ve zaferlerimiz ne olursa olsun, onlar için ne acılar çekersek çekelim, hepsi kısa süre sonra kağıdın üzerindeki mürekkebe damlayan su gibi akıp gidecek." **'Arthur Golden-Bir Geyşanın Anıları'**

"Yavaş, pek yavaş, acelesi olmayan iki pusula ibresi gibi, ayaklar sağa döndü; kuzey, kuzeydoğu, doğu, güneydoğu, güney, güneydoğu; derken durdu, birkaç saniye sonra yine aynı yavaşlıkla, acele etmeksizin sola doğru dönmeye başladı. Güney, güneybatı, güney-doğu, doğ..." **'Aldous Huxley - Cesur Yeni Dünya'**

"'Ama yakında' diye seslendi, hazin ve ağırbaşlı bir heyecanla, 'Yakında öleceğim ve tüm hissettiklerim artık hissedilmez olacak. Çok yakında bu yakıcı acılar yokluğa karışacak. Cenaze yığınıma sevinçle tırmanacağım, alevlerin cehennem azabı içinde bayram edeceğim. Bu yangının ışığı ağır ağır sönüp gidecek, küllerim rüzgarla denize savrulacak. Ruhum sükun içinde yatacak ve eğer hala hissedecekse, kuşkusuz şimdiki gibi hissetmeyecek. Elveda.'

Bunu söyler söylemez, kamaranın penceresinden, geminin yanında bekleyen buzdan sala atladı. Dalgaların üzerinde hızla sürüklenerek, çok geçmeden karanlığın içinde uzaklarda yitip gitti." **'Mary Shelley- Frankenstein'**

"Dışarıdaki hayvanlar, bir domuzların yüzlerine, bir insanların yüzlerine bakıyor, ama birbirlerinden ayırt edemiyorlardı." **'George Orwell-Hayvan Çiftliği Bir Peri Masalı'**

"Yalnız bundan yıllar önce bir el, oraya kurşunkalemle, yağmur toz altında azar azar okunmaz hale gelen, belki de bugün büsbütün silinmiş olan şu dört satırı yazdı:

Uyuyor. Kader ona ne cilveler etti!

Yaşıyordu. Melekten yoksun sönüp gitti.

Her şey basitti, bitti.

Akşam olunca ufukta gün solar gibi çekip gitti." **'Victor Hugo-Sefiller'**

"Bugüne dek yaptığım iyi, en iyi şey bu. Yakında kavuşacağım huzurun bugüne dek yaşadıklarımın en iyisi olacağını biliyorum." **'Charles Dickens-İki Şehrin Hikayesi'**

SİNEMA

Dizi

Hazırlayan:Çağla ÇENGELCİ

Bu kadar çok filmden bahsetmişken dizilere yer vermemek olmazdı. Dizi evreni uçsuz bucaksız olduğundan bu sayımızda gerçek kimliklerini maskelerinin ardına saklayan kahramanları ve dizilerini tanıtacağız.

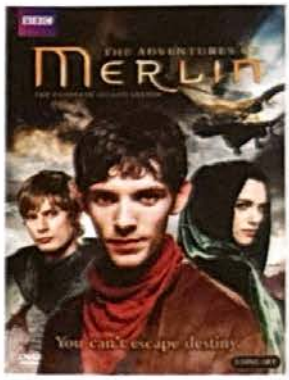
Revenge-Emily/Amanda

Babasının intikamını almaya çalışan Amanda'nın hikayesini anlatan dizi ilk sezonuyla çektiği ilgiyi ikinci sezonda biraz kaybetmiş olsa da entrika sevenler için birebir.Gerçek kimliğini yakın arkadaşı Nolan ve kimliğini değiştirdiği Emily hariç herkesten saklayan Amanda truva atı taktiğiyle düşmanını kendi kalesinde yenmek için her yolu deniyor. Türk versiyonu olan İntikam'ı izlemeden önce orijinaline bakmanızı öneririz.

Merlin-Merlin

5 sezonluk dizi geçtiğimiz yıl beklentilerin altında bir finalle bitmiş olmasına rağmen kepçe kulaklı başrolümüz Merlin'i unutmamız epey zor. Büyücü olduğunu arkadaşı- kralı- Arthur'dan saklamak için binbir çeşit oyun yapan Merlin her seferinde övgüyü başkasının almasına izin verdi. Dizimiz Merlin'in kimliğini saklama çabaları, büyücülükte usta laşması ve Camelot'un gidere büyümesini anlatıyor. Efektleri bazen göze batsa da John Hurt'ın seslendirdiği ejderha için izlenmeye değer..

Arrow- Oliver

Maskeler her zaman soyut olmak zorunda değil. İşte karşınızda çizgi roman dünyasından fırlamış kanlı canlı bir maskeli kahraman. Bir adada tek başına 5 yıl geçirmek zorunda kalan Oliver kendisini fiziksel açıdan geliştirir ve babasından öğrendiği bilgilerin de yardımıyla şehrinde olan bazı düzenbazlıkları keşfeder. Adadan kurtulduğunda "you've failed this city." cümlesini söyleyip şehirdeki kötüleri temizler. Kendi hayatında şımarık bir milyoner gibi davranmak zorunda olan Oliver bu kimliğini yeşil kostümünün ardına gizler. Birinci sezon finalini yapan dizi the Cw'nin bu seneki en iyi yapımlarından biri.

SİNEMA

Bu sayımızın konusu maske olunca sinema bölümü olarak size sinema tarihindeki önemli maskeleri ve sahiplerini tanıtmak istedik.
İşte karşınızda milyonlarca insanı ideolojileriyle ya da kahramanlıklarıyla kendisine hayran bırakan film karakterlerimiz ve yer aldıkları filmler...

UNUTULMAYAN MASKELER

MASKELİ KAHRAMAN ZORRO(1998)

Sıradan bir genç olan Alejandro'nun, Don De Le Vega'nın yardımıyla kardeşinin intikamını almak için atıldığı yolcuğun içinde buluyoruz kendimizi. Antony Hopkins Don De le Vega rolüyle hayran bırakırken, Antonio Banderas da özgün bir zorro yaratarak rolünün değerini veriyor.

STAR WARS(1977)

Maske denince aklımıza hemen Darth Vader geldi. Star Wars aleminin şeytani kötüsü olan Darth Vader'ın hayatı sonradan çıkan üçleme ile derinlemesine anlatılmıştı. Hayranları tarafından orijinal seri kadar sevilmese de başarılı bir üçlemeydi.Bunun nedeni belki de orijinal seriden Luke Skywalker'ı, Güç'ü kötüye kullanan Darth Vader'ı, ilginç giyim tarzıyla Leia'yı,esprileriyle Han Solo'yu ve kükremesiyle Chewbacca'yı unutamamış olmamızdı. Bakalım siz hangisini seveceksiniz?

SİNEMA

UNUTULMAYAN MASKELER

ÖRÜMCEK ADAM(2002)

Vizyona girdiği andan itibaren gençler arasında bir fenomene dönüşen spiderman çizgi roman uyarlamalarının en bilindik örneklerinden biridir. Peter Parker genetiği değiştirilmiş bir böcek tarafından ısırılır ve olaylar başlar. Yeni yetenekler kazanan Peter bir yandan bununla uğraşırken, bir yandan da Mary Jane'nin ilgisini çekmeye çalışmaktadır. Tobey Maguire ve Kirsten Dunst'ın başrolleri paylaştığı film aksiyon severlerin kaçırmaması gereken bir film. (Farklı bir kurguyla tekrar çekilmeye başlanan yeni serinin takip edilmesini öneririz.)

Maske(1994)

Komedi denince ilk akla gelen isimlerden olan Jim Carrey maske ile seyirciyi gülmekten kırıp geçiriyor. Film, Maylo isimli bir ilginç bir köpeğe sahip olan banka memuru Stanley'nin bir maske bulması ile başlar. Takan kişinin karakterini değiştiren maske aynı zamanda o kişinin istediği kişiye dönüşebilmesini sağlar. Bilgisayar efektleriyle ilgi çeken film gülmeye ihtiyacı olanlara birebir. Dikkat edin maske başınızı döndürecek!

SİNEMA

Harry Potter serisinin müthiş başarısından sonra film yapımcıları çok satan gençlik romanlarını sinemaya uyarlamanın iyi bir fikir olduğuna inanmış olacaklar k artık elimizi sallasak bu filmlerden birine çarpıyor. Uyarlamaların ilgi çeken başka b özelliği ise neredeyse hepsinin distopik olması.

İşte karşınızda bu yıl en çok dikkat çeken distopik kitap uyarlamaları.

AÇLIK OYUNLARI SERİSİ: ATEŞİ YAKALAMAK

Açlık oyunları kitapları ilk çıktığında bir anda o kadar popüler oldu ki birinci kitabı bitirdiğinizde birkaç dakika içinde ikinci kitabı size ödünç verebilecek birini bulabilirdiniz. Bu kadar popüler bir serinin filmi çıkacağı duyurulduğunda haliyle herkesi bir heyecan sardı. Kim başrolde olacaktı? Acaba arena güzel anlatılabilecek miydi? Fragmanlar heyecanla takip edildi, sinemaya geldiği ilk gün gidildi. Ama gidenlerin hiçbiri o salondan mutlu çıkmadı. Peeta'nın sarışın bir oyuncu tarafından canlandırılması gerektiği ve arenada geçen bölümlerin çok kısa tutulduğu hepimizin ortak karara vardığı eleştirilerdi. Sinema eleştirmenlerinden de düşük puan alan film hepimizi hayalkırıklığına uğratmıştı. Çoğu hayran bu yıl ikinci filmi çıktığında seriye ikinci bir şans verip izledi. Bu sefer hayranların yüzü gülüyordu. Önceki oyunlardan galip olarak ayrılan Peeta ve Katniss 75.yıl olması nedeniyle tekrar açlık oyunlarına alınıyor ve isyan kıvılcımları atılıyor. Bu arada rollerine devam etmeleri ve birbirlerine olan aşklarına izleyicileri inandırmaları lazım. İkinci filmdeki görsel efektler ve oyuncu seçimleriyle üçüncü film için bizi umutlandıran yapımcılar son kitabın ikiye bölüneceğini açıklayarak son zamanların en popüler akımına kapıldıklarını kabulleniyorlar.Ayfi sinema kulübü olarak açlık oyunlarını hala izlemediyseniz yada birinci filmi görü umudunuzu yitirdiyseniz" ateşiyakalamak" izlemenizi öneriyoruz.

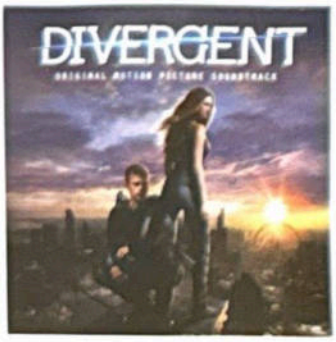
LABİRENT: ÖLÜMCÜL KAÇIŞ

"16 yaşındaki Thomas , bir asansörde uyanır. Nereden geldiğini kim olduğunu , neden orada olduğunu hatırlamamaktadır. Bildiği tek şey kendi adıdır. Asansörün kapılarının açılmasıyla birlikte, kendi yaşlarında bir çok erkek çocuğunun arasında bulur kendini ve onlar da neden orada olduklarını bilmemektedir. Bu gizemli labirent dünyasının içinde kaybolan gençler durumu anlamaya çalışacaktır." Original adıyla The Maze Runner yani labirent bu şekilde anlatılmış. Bu sene çıkan gençlik filmlerinin arasında en az bilinenlerden biri de olsa labirent oyuncuları ve konusuyla umut vadeden bir film. Gişede bir başarı yakalayıp yakalamayacağı bir muamma olsa da Teen Wolf ile ünlenen Dylan O'Brien'ı daha da popüler yapacağı kesin. Tipik bir macera filmine dönüşme olasılığı yüksek fakat bir şans vermeye değer.

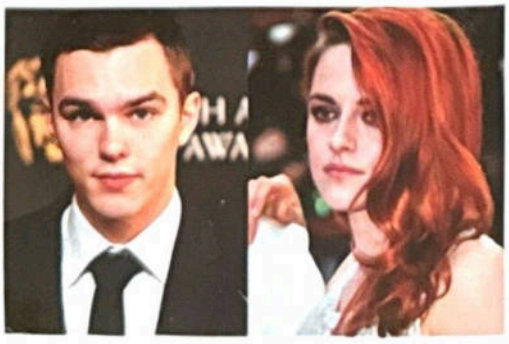
Geldik başka bir distopik evrene... Açlık oyunlarına benzerliğiyle dikkat çeken uyumsuz serisi genç bir yazarın elinden çıkma. Yazar, akıcı ve kolayc kendine raflarda bir yer bulabilecek bir seri yaratmayı başarmış. Üç kitaptan oluşan uyumsuz serisinin ilk filmi bu yıl vizyona girdi. Toplumun beş gruba ayrıldığı bir yerde yaşayan Beatrice Prior'un bir sorunu var: O bir uyumsuz. Hiçbir topluluğa tam olarak uyum gösteremeyen Beatrice aynı zamanda yönetimi ele geçirmek isteyen Bilgelik toplumu için de büyük bir tehdit. Bir yandan uyumsuzluk hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırken bir yandan da eğitimini tamamlamaya çalışan Beatrice son zamanlarda çok sık karşılaştığımız oyuncu Shailene Woodley tarafından canlandırılıyor. Beatrice'in eğitmeni Four'u ise Downton Abbey'de Kemal Pamuk karakteriyle tanıdığımız Yunan asıllı oyuncu Theo James canlandırıyor. Kült bir film olmasa da kitap uyarlamalarını sevenlerin kaçırmaması gereken bir film.

UYUMSUZ

Henüz proje aşamasında olmasına rağmen George Orwell'ın ünlü romanı 1984'un tekrar sinemaya uyarlanacağını duyunca hepimiz çok heyecanlandık. Drake doremus'un yönetmen koltuğuna otaracağı filmden henüz 2 isim açıklandı. Nicholas Hoult ve Kristen Stewart. Eğer Kristen Stewart mimiklerini kullanmak konusunda biraz daha çalışırsa en az 1984 yılında çekilmiş uyarlaması kadar iyi olacağına inanıyoruz. Kısacası bu film kaçmaz.

EQUALS

NEDEN DÜŞERİZ BRUCE?

Maskeli kahramanların en popülerlerinden biri olan Batman'i anlatan Batman Başlıyor (Batman Begins), Kara Şövalye (The Dark Knight) ve Kara Şövalye Yükseliyor (The Dark Knight Rises) filmlerinden oluşan, ChristopherNolan'ın Batman üçlemesi geçtiğimiz yıl sona erdi. İlk filminden itibaren büyük beğeni toplayan ve her filmle beraber gittikçe güzelleşen bu seriye şöyle bir göz atalım.

BATMAN BAŞLIYOR (BATMANBEGINS -2005)

Filmin başlarında Ras Al Ghul yönetimindeki Gölgeler Birliği'ne üye olan ve burada hemruhani eğitim hem de dövüş eğitimi alan Bruce Wayne (Christian Bale), aslında dünyanın en büyük şirketlerinden birinin sahibidir. Daha çocukken bir hırsız tarafından annesi ve babası öldürülmüştür ve o günden beri Bruce, intikam ateşiyle yanmaktadır. Gölgeler Birliği'nden ayrılıp eskiden yaşadığı yer olan Gotham City'ye döndüğünde herkesin onun öldüğünü zannettiğini öğrenir. Birden ortaya çıkan milyarder herkesi şaşkınlığa uğratsa da kısa sürede bu duruma alışılır ve Wayne, geceleri magazin programlarında sıkça görülebilecek bir yüz hâline gelir. Fakat aslında bu, yokluğunda Gotham City'de türeyen azılı suçluları cezalandırmak için büründüğü Batman kimliğini saklamak içindir.

Film bir yıldızlar geçidi niteliğinde: Batman'in çocukluk aşkı Rachel karakteriyle KatieHolmes, polislerden yardımcısı Gordon karakteriyle GaryOldman, malikanedeki kahyası ve yakın dostuAlfred rolüyle Michael Caine, şirketteki yardımcı karakteriyle Morgan Freeman rol alıyor.

Prensip olarak asla ateşli silah kullanmayan ve öldürmeyen bu kahramanın adının Batman olması ise, Bruce'un çocukluğunda bir kuyuya düşmesi ve bir sürü yarasanın birden üzerine uçmasıyla başlayan yarasa korkusundan kaynaklanıyor. Bruce, "Benim korkumu onlar da hissetmeli." demiş ve Batman'i yaratmıştır.

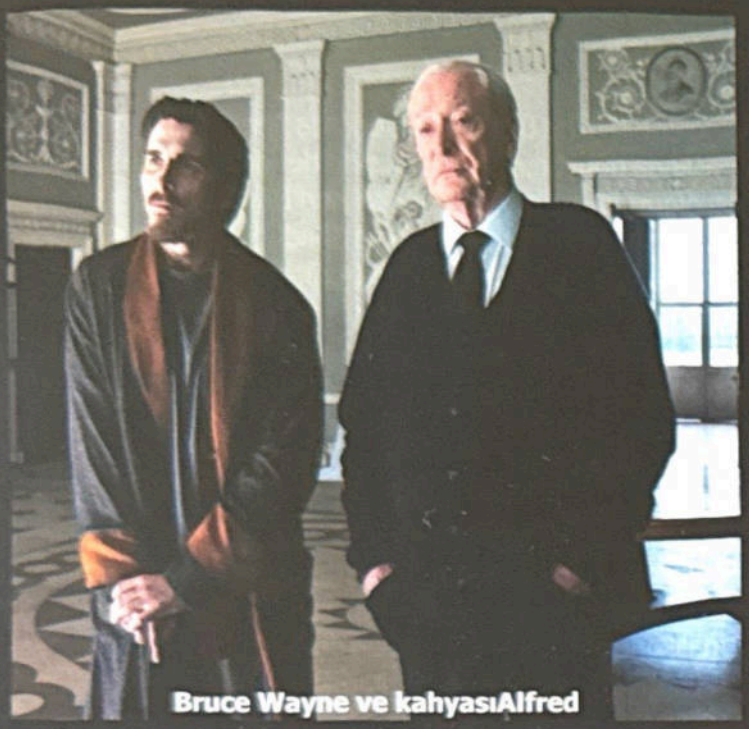
KARA ŞÖVALYE (THE DARK KNIGT -2008)

Suç işlediği her yerde"Joker" kartı bıraktığı için adına Joker denilen zeki ve aynı zamanda tuhaf ve neşeli bir suçlu, bütün Gotham City'yi birbirine katmaktadır. Yeni baş bölge savcısı olan ve "ikiyüzlüHarvey" denilen HarveyDentve Batman, Joker'i yenmek için birlikte çalışmak zorundadır. İlk filmde de yer alan dedektif Gordon(GaryOldman), yine Batman'in yanındadır ve bu kez insanların paralarını hedef alan değil, şehirde bir kaos yaratmaya çalışan Joker'e karşı mücadele edeceklerdir. Ayrıca bu kez, HarveyDent ve Bruce'un âşık olduğu kişi olan Rachel(MaggieGyllenhaal)da tehlike altındadır.

Bu filmde Batman'den çok, sıra dışı ve deli bir karakter olan Joker öne çıkmış ve çok sevilmişti. Özellikle de "Neden bu kadar ciddisin?" sözü. Joker rolüyle Oscar'a aday olan HeathLedger ise bu rol için sağlığını etkileyecek kadar çok çalışmıştı. Kızıyla yaşan Ledger, çekimler bittikten sonra, film henüz gösterime girmeden 22 Ocak 2008'de reçeteli ilaçların yanlış kullanımı sebebiyle hayatını kaybetti ve hayranlarını yasa boğdu. Oscar Ödülü'nü kazandı, fakat bunu göremedi.

"DÜŞTÜĞÜMÜZ YERDEN ÇIKMAYI ÖĞRENMEK İÇİN"

KARA ŞOVALYE YÜKSELİYOR(THE DARK KNIGHT RISES-2012)

Bruce Wayne ve kahyasıAlfred

Yönetmen ChristopherNolan, HeathLedger'ın anısına hakaret etmek istemediğinden ve onun yerini tutacak bir oyuncu olmadığını düşündüğü için üçüncü ve son filmde Joker'e yer vermedi.Film, Batman'inJoker'i hapse tıkmasının sekiz yıl sonrasından başlıyor. Sevdiklerini kaybetmenin acısıyla köşesine çekilmiş olan Bruce Wayne, sekiz yıldır Batman olarak görünmemiştir ve Gotham halkı, Harvey Dent'in Joker yüzünden yaptıklarınıBatman'in yaptığını sandığı için bu durumdan şikâyetçi değildir. Eski gücünü kaybeden ve sadece evdeki kâhyası ve arkadaşı Alfred'in(Michael Caine)yüzünü gördüğü Wayne, bir gün Kedi Kadın (CatWoman-Anne Hathaway) denilen bir hırsızın saldırısıyla karşılaşır.**Bruce Wayne ve kahyası Alfred** Ardından Bane adında (TomHardy), saf kas gücünü temsil eden bir suçlu ortaya çıkar ve Gotham City Batman'e yeniden ihtiyaç duyar. Gölgeler Birliği'nin eski bir üyesi olduğu sanılan Bane, Gotham City'nin yozlaştığını ve yok edilmesi gerektiğini düşünmektedir. Bir atom bombasıyla bunu yapmaya karar veren Bane, Batman'in yeni düşmanı oluvermiştir.

Bu filmde, çizgi romanlarda ve diğer Batman yapımlarında gördüğümüz,Batman'in sadık yardımcısı Robin'le de tanışacağız.

İlk filminden itibaren büyük bir heyecan ve beğeniyle takip edilen Kara Şövalye serisi artık sona ermiş durumda. Fakat süper kahraman filmi yapmanın moda hâline geldiği 2000'li yıllarda bu seri, Batman'le ilgili yapılmış filmlerin ne ilki, ne de sonuncusu olacağa benziyor. Ancak şu ana kadarkilerin en beğenileni olduğu kesin. Hâlâ izlemediyseniz, izlemenizi şiddetle tavsiye ediyoruz.

Bane (TomHardy) Batman (Christian Bale) Kedikadın (Anne Hathaway)

Not:Aynı yönetmen (ChristopherNolan), Superman'inhikayesini baştan anlatan Man of Steel filminde senaristlerden biriydi ve şimdi Superman'leBatman'in birlikte yer alacağı bir film çekilecek. Superman'i canlandıran kişi aynı fakat Batman'i bu kez Christian Bale yerine Ben Affleck canlandıracak. ChristianBale'in yerini tutabilecek mi göreceğiz. İyi seyirler!

Catwoman

Hollow Man

Star Wars

Friday 13th

X Men

Les Yeux sans visage

The Spirit

Point Break

Batman

Robocop

V for Vendetta

Sream

Daredevil

Phantom of the Opera

Zorro

Gladiator

Spiderman

Clockwork Orange

Star Wars

Donnie Darko

Fantomas

Silence of the Lambs

Iron Man

The Man ... Iron Mask

Müzik
Anathema

Tuğçe KUZUCUOĞLU

Anathema, büyük bir yorgunluk ve daha büyük bir rahatlıktır. Uyumaktır ve uyku problemlerine en kolay çözümdür. Yan etkileri kişiden kişiye değişmekte olup depresyona kadar sürüklemekte fakat öldürmemektedir. Düzenli dinleyenlerde bağımlılık yaptığı dinleyenler tarafından onaylanmıştır. Fakat onlar bu durumdan rahatsızlık duymazlar. Eğer güçlü bir bünyeniz varsa yan etkileri görülmeyecektir. Tavsiye edilir mi? Edilir tabi.. Fakat başlarken deneyimli birinden yardım alınmalı, mümkünse dozu yavaş yavaş artırılmalıdır. Alerji yapabilir.

Güzel yanları da vardır tabi Anathema'nın. Her zaman melankolik değildir aslında. Bazen sizi çok mutlu edebilir, sakinleştirip huzur verebilir, kafanızı boşaltıp rahatlamanızın sebebi olabilir. Ama Anathema, dünyanın bütün yükünü omuzlarınıza yükleyip de gidebilir. Öyle ya da böyle risk almaya değecek kadar güzeldir.

Grubun başını Vincent Cavanagh çeker. Grup üyeleri birbirine benzer- ki zaten kardeş veya akraba olurlar kendi aralarında-. Vincent'ın sesinin bir benzerini bulmak zordur. Zaten olsaydı şimdiye kadar ortaya çıkardı. Kulağı tırmalamayan, derinden gelen ve derinlerde iz bırakan, hafif hüzünlü, biraz tatlı, biraz da diş macunu ferahlığı kıvamında, otoriter, şeffaf, yeni alınmış bir halı kokusu gibi içinize işleyen bir ses işte. Fantastik kitaplardan ejderhasıyla fırlamış bir süvari kadar yabancı, her gün kapınızı çalan bir arkadaşınız kadar da tanıdık gelir her dinlediğinizde. Kavanoza koyup müzede saklamayı bile düşünebilirsiniz. Eğer ses elle tutulur bir şey olsaydı Vincent'ın sesi için "mavi kar taneleri" tanımlamasını yapardım: mükemmel ama imkansız.

Anathema için müzik araç değil amaçtır. Türkiye'de büyük ve küçük çaplı birçok konser vermiştir. Kendi ülkelerinde çok da ünlü olmayıp en çok Türkiye'den hayranları çıkmaktadır. Neden? E biz seviyoruz melankoliyi Öyle olunca da bu abiler hep buralarda. Baya da mütevaziler. Hayranlarıyla oturup sohbet eder, beraber vakit geçirirler. Eğer İstanbul'da veya İzmir'de yaşarsanız aynı zamanda uslu bir çocuk olursanız kim bilir belki herhangi şanslı bir gününüzde grup üyelerini yolda görebilirsiniz.

Müzik güzel, ses güzel, sözler güzel, albüm kapakları bile güzel Yeteri kadar İngilizceniz varsa (pasta tariflerindeki "aldığı kadar un" miktarı kadar olsa yeter) en azından üç beş cümle anlayabilirsiniz.
("Panic" hariç).

Konserlerinde yaşayabileceğimiz tek sorun uyanık kalmak olabilir. Gitmeden önce sizi bir iki saat ayakta tutacak kadar kafein almalısınız. Kahve olur, çay olur... Konserden bir gün önce vücuda her türlü laktoz alımları durdurulmalıdır. Tüm bunlara rağmen uykunuzu bastıramıyorsanız –ki biz bu tiplere halk arasında uykucu deriz- uyku tulumu götürmekte fayda var. Çok çok büyük bir ihtimalle uykunuz gelecek, kafanızı koyacak yumuşak bir yer arayacaksınız. Ama bu uyku sıkıcılığın getirdiği bir uyku değil, kendinizi huzurlu ya da kafası boşalmış hissetmenizden kaynaklanan bir uyku olacak. Buna rağmen konser sonuna kadar uyanık kalacaksınız. Çıkışta mutlu olacak ve dişleriniz yeni fırçalanmış gibi hissedeceksiniz
Tabi konsere gitmek yaşadığınız bu süreçteki son doz olmalı. Ağır gelebilir.

Kısaca Anathema, sizi coşturmaz, ayağa kalkıp dans etmenize sebep olmaz sadece bir dost sıcaklığıyla teselli eder, derdinizi dinler. İçimizden birileridir ve o şekilde de kalmıştır.İyi gruptur, sevilirler, severim

Not: Genellikle yeni başlayanlar, "Flying" – "One Last Goodbye" – "Fragile Dreams" – "Harmonium" sırasını izlerler. Sonra diğerleriyle devam ederler. Aslında daha birçok güzel şarkıları vardır.
Dip Not: Şarkıları arasında ayrım yapmamak gerekir. İçlerinden en güzel şarkısını seç denildiğinde asla seçim yapamazsınız.
En Dip Not: Tüm bu yazdıklarım ve okuduklarınız Anathema'nın "Alternative 4" albümü ve daha sonrakiler için geçerlidir.

Müzik

Çağla ÇENGELCİ

Cansu AKSEKİLİ

Meraklısına...

*Led zeppelin'in 22 milyonluk satışla tüm zamanların en çok satan 4. albümü kabul edilen "IV" albümünün kapağında frup ve albüm ismi de dahil olmak üzere hiçbir yazı bulunmaz.

*Horned Hand adıyla bilinen metalci selamı ilk kez "Ronnie James Dio tarafaından kullanılmıştır. İtalyanlar, buhareketi iyi şans gerirmesi için yaparlar. Dio da İtalyan kökenlidir ve bu işareti büyükannesinden öğrenmiştir.

*Dio(Tanrı) logosunu ters çevirip bakarsanız Devil(Şeytan) yazdığını görürsünüz.

*Guiness Rekorlar kitabına "Dünyanın en gürültülü grubu olarak geçen ilk isim Deep Purple'dır. Daha sonra bu rekor Motörhead tarafından egale edilmiş, en son olaraksa Manowar, bu ünvanın sahibi olmuştur.(Hannover; 129,5 desibel)

*Black Album'de görülen yılan "Don't Tread On Me" lafının da esin kaynağı olan "Culpepper Minute Man" bayrağından gelir. (Culpepper ,Virginia'da kurulmuş askeri bir grup)

*"Sad But True" stüdyoda Queen'in "Stone Cold Crazy" parçasını kaydederken tesadüfen oluşmuştur.

*Bruce Dickinson,Samson'la beraberken bir konserde çığlık attı ve mekandaki bir camın çatlamasına neden oldu. Bu olaydan sonra hayranlar ona "air raid siren(uçak sireni)" lakabını yakıştırdı.

*Iron maiden ismi Orta Çağ'da kullanılan bir işkence aletinden gelir.(çivili tabut)

*The Demon's Whip isimli şarkı bilgisayar kullanmaksızın yapılan Dünya'daki en hızlı parçadır. (208 bpm)

*Zz Top ismini plaklarının rafların en sonunda yer alarak rahatça bulunabilmesi için seçmiştir.

*Zakk Wylde bir ara Guns and Roses'daydı ama gitara elini sürmeden gruptan AYRILDI.

*Black Sabbath grubunun kurucusu ve gitaristi Tony Tommi 17 yaşındayken geçirdiği iş kazasında sağ elinin orta ve yüzük parmak uçlarını kaybetmiştir. Ama parmaklarına plastik takarak gitara devam etmiştir.

*En hızlı gitarist İsveçli Yngwie J. Malmsteen'dir.

*Skid Row ilk albümlerini Jon Bon Jovi'nin desteğiyle yayınlamıştır.

*Nirvana bas gitaristi Kris Novoselic'in boyu 2 metre 1 santimetredir.

*Kurt Cobain'in kolundaki "K" dövmesi, favori plak şirketi olan K Records'u simgeliyor.

*Kurt Cobain düğününde mavi bir pijama giymiştir.

*Guns and Roses grubunun solisti Axl Rose'un IQ'su 138dir.

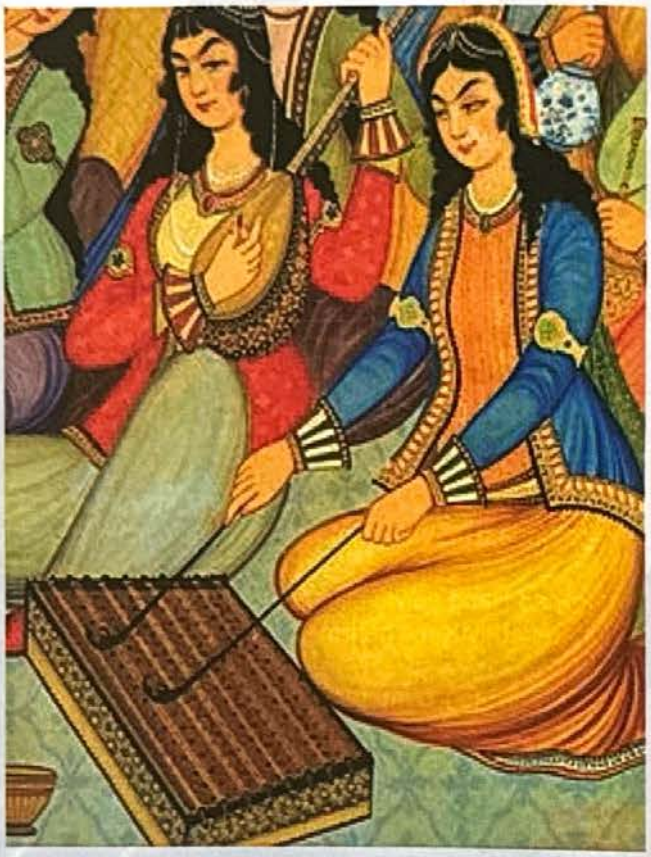
DOĞU'NUN GUM GUM ATAN SESLERİ

Bilgehan YILDIZ

Ne zaman bir Santur sesi duysam, durur saatlerce santur çalarım, öyle hareketsizimdir, parmaklarım bilmez belki ama ruhum notaları iyi tanır. Göğsümün üstüne kapıyı çalar gibi tık tık vurur sanki ufak bagetleri, içerdekini uyuduğu tatlı uykusundan uyandırır, haydi kalk der sanki; Şimdi tam şuracıkta, güm güm hayatı vurmalı, damarlara tap tatlı bir kızılcık şerbeti akıtmalı. Ne zaman bir santur sesi duysam, sokaklarında bir aşağı bir yukarı volta atan işsizlerin, akşamcıların, coşkulu gençlerin, lise çıkışı gürültülü kalabalığının kulaklarında, Bahariye uğultusunu usulca aralayan salaş bir ezgi olurum. Asla yazılmamış, asla üzerinde düşünülmemiş, alabildiğine doğal bir tını, sanki çarşaf gibi dalgasız bir deniz. Uğraşılmış, düşünülmüş her şeye, Beethoven'e, Chopin'e inat, kulaklarında yükselen bir Doğu olurum evet. Sonra ben ne zaman bir santur sesi duysam boğazı ilk lodosla geçer, Beyoğlu'nda Bijen olurum, ardından belki de Pers topraklarında 15. Yüzyılda yaşamış bir Azeri Türk şairi olur, hiç hayal edilememiş bir aşk düşler, bir mecnuna dağları deldirirdim. Sonra belki adım Alaaddin olur, dam dam gezer, seni arar, el değmemiş hayatları, henüz yaşanmadığı için asla unutulmayacak anıları, sahibinden satılık az kullanılmış ruhları senin için çalar, parlak Doğu hayallerinde seni kovalarım. Ne zaman santur dinlesem, ruhum bedenimden yıllık iznini alır ve her şeyi geride bırakır, ben de yanıma bir tek seni alırım; sen ve ben ikimiz, dünyada sevemeyeceğimiz insan, katlanamayacağımız meşakkat, gidemeyeceğimiz masal ülkesi yok gibi gelir. Ben ne zaman santur dinlesem bir an sen olurum, evet, Doğulu bir gencin göğsünde güm güm atan, ve tap tatlı bir kızılcık şerbetini esmer bedenine cömertçe yayan sen. Sahi ne zaman santur dinlesem, üstünde batılı kafalar taşıyan doğulu bedenlerin göğsünde, yıllarca sıkışıp kalmış bir sen olur, serkeş tabiatının köklerini sularım. Yani ne zaman santur dinlesem, ben artık ben değil, sanki daha yakışıklı, uzak bir öteki olurum.

Bigo July 2012

Diğer Yazıları
http://b1g0.tumblr.com/

BİLGEHAN YILDIZ KİMDİR?

2000 yılında arka sıralarını kazandığı AFL'den 2003 yılında Yeditepe Elektroniğin arka sıralarını kazanarak ayrıldı. 2005 yılında gökdelenlerini görüp bir gün burada çalışacağım dediği New York'a geldi, sözünü tuttu ama oradaki yerlerin tahtalarını döşerken. Benzin bastı, garsonluk yaptı ve biriktirdiği parayla master'ini NJIT 'de Mühendislik Yönetimi altında yaptı.

Efendim, ekonomik düzenin en altından girdiği o yabancı ülkede takvimler 2013'ü gösterirken bir şehir üniversitesinde Adj. Professor olarak çalıştı ve aynı zamanda Proje Yöneticisi olarak o gökdelenlerden birinde çalışmayı başardı. Şu aralar tam on beş hayır yedikten sonra Türk'ün gücünü göstererek kabul aldığı Portland State University'in arka sıralarında Technology Management doktorası yapmakta

Anime manga Anime

Ali Levent ÇINAR

Manga. Evet, işte yine başlıyoruz! Manga, anime, Japon çizim sanatı ya da çizgi romanları... Çoğu kişinin bildiği ya da bildiğini düşündüğü, genelde de önyargıyla yaklaştığı, pek de ilgilenmediği ama sıkça karşılaştığı şu şeyler.

Öncelikle, bu kelimelerin ne anlama geldiğini, bir kez daha açıklamalıyım. Manga, Japon çizgi romanı sanatına verilen addır. Karakalem çizim kullanılır. Japon kültüründe çok önemli bir yere sahip olan manga, çok derin ve eski bir tarihe sahiptir. Manga çizerlerine de "mangaka" denir.

[

Japon nüfusunun %60'ı manga okumaktadır.]

Anime, manga tarzında çizilmiş Japon animasyonlarına verilen genel addır. Animeler, genellikle varolan bir manga eserini takip eder. Animeler dizi ya da film şeklinde olabilir. Ayrıca küçük bir not, "anime" sözcüğü günlük kullanımda zamanla mangaları da kapsayan genel bir isim haline gelmiştir.

[Anime, Japonca'da animasyon demektir. "Animasyon" sözcüğünün kökeniyse Fransızca'dır.]

Animelerde Japon kültürünün önemli bir yeri vardır. Fakat ille de Japonlar çizecek diye bir kural yok tabii. Gerçekte animeleri anime yapan Japonlar tarafından çizilmiş olmaları değil, eserlerin çizim tarzıdır. Renkli, büyük ve belirgin gözler; uzun bacaklar, küçük burunlar...

Animeler çizgi film midir? Teknik olarak, evet. Sonuçta, çizilmiş sanat ürünleridir. Fakat biz, "çizgi film" sözcüğüne farklı anlamlar yüklediğimizden, çizgi filmler çocuklar içindir diye düşünürüz ve doğal olarak animelere ön yargıyla yaklaşırız.

Animeler çocuklar için midir? Aslında, bu soru "Filmler çocuklar için midir?" sorusuyla birebir aynıdır. Çocuklar için olanları elbette vardır, fakat anime sanatı çocuklar için oluşturulmamıştır. Nasıl çocuk ve aile filmleri varsa, öyle animeler de vardır. Fakat animeler için hiçbir konu sınırlaması bulunmamaktadır. Korku ve gerilimden, psikolojik eserlerden tutun komedi ve aksiyona; doğa üstü güçlerden, bilim kurgulardan tutun gerçekçi dramalara kadar her türlü anime bulabilirsiniz. Bir gün yolunuz Japonya'ya düşerse, bir sevdiğinize hediye olarak bir manga kitabı almadan önce içeriğinin ne olduğunu iyice kontrol edin derim. ehe he.

Türkiye'de anime ve manganın çok da popüler olduğu söylenemez. Ülkemizde Amerikan kökenli animeler daha yaygındır. Ayrıca Türk televizyonlarında yayınlanan animelerin çoğu daha küçük yaş gruplarına hitap eder.
[Samurai Jack Amerikan kökenli bir animedir.]
İki sayıdır anlatıyoruz bu anime denilen şey nedir diye, üstüne de bir animenin tanıtımı yapalım tam olsun. Her anime severin izlemesi gereken, aşırı popüler ve çok sevdiğim animelerden biri, BLEACH.

BLEACH

Bleach, 366 bölümden oluşan bir anime serisidir. Anime, 27 Mart 2012'de son bulmuştur. Manga ise hala sürmektedir. Manga şu anda 58 ciltten oluşmaktadır. Kısaca bir konusundan bahsedeyim.
["Spoiler" Uyarısı]
Kurosaki Ichigo (Ichigo Kurosaki) adlı genci normal bir liseliden ayıran tek şey, onun bazı güçlere sahip olması ve ruhları görebiliyor olmasıdır. Normal bir hayat süren Ichigo için, kendisi bir shinigami (ölüm tanrısı) olan Kuchiki Rukia ile evinde karşılaşmasıyla her şey değişecektir. Rukia, bir hollow (kötü ruh) tarafından saldırıya uğrayan, Ichigo ve ailesine yardım etmek için gelmiştir. Dövüşte hollow tarafından ağır bir şekilde yaralanan ve öldürülmek üzere olan Rukia, Ichigo'ya ailesini kurtarabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşündüğü için ona shinigami güçlerini devreder. Ichigo, şaşırtıcı bir şekilde hollow'u yener.
[Japonca'da soyad isimden önce gelir.]
Bir süreliğine normal hayatına geri dönen ve Rukia'nın shinigami görevlerini yerine getirmek zorunda kalan Ichigo, her geçen gün daha da güçlenmekte ve Rukia'yı şaşırtmaktadır.

Fakat Rukia'nın, Ichigo'ya yardımcı olmak için güçlerini devretmesi shinigami yasalarına göre ağır bir suç olduğunu Ichigo öğrendiğinde, Rukia çoktan tutuklanmış ve Ichigo'nun güçleri de kendisinden alınmıştır.

Urahara Kisuke adlı eski Gotei 13 Bilimsel Araştırmaların kurucusu ve şefi tarafından kurtarılan Ichigo, Rukia'nın idam cezasına çarptırılacağını öğrenir ve Urahara'nın öğretmenliğinde Rukia'yı kurtarmak için kendini geliştirmeye başlar. Kendi shinigami güçlerini kazananan Ichigo, içindeki hollow'u fark eder.

Kurosaki Ichigo; hem insan, hem hollow, hem de shinigamidir.Ve onu tam bir hollow'a dönüşmekten koruyan tek şey, Ichigo'nun azmidir.
Urahara, Rukia'nın ölüm cezasına çarptırılmasının asıl nedenini herkesten daha iyi bildiği için, Ichigo ve arkadaşlarına Rukia'yı kurtarmaları için sonuna kadar destek olur.
Rukia'yı kurtarmayı başaran Kurosaki Ichigo ve arkadaşları kendilerini; Soul Society'yi korumaya çalışan shinigamilerin oluşturduğu Gotei 13'ün ve Soul Society'yi yok etmeyi ve tüm evrene hükmetmeyi amaçlayan Aizen Sōsuke'nin savaşının ortasında bulur. Fakat şimdilik geri çekilen Aizen, bir süre saklanacaktır.

Yüzlerce kişiyi yaralayan, Gotei 13'e ve kaptanlarına zarar verdikten sonra bir de üstüne ölüm cezasına çarptırılmış bir mahkumu kurtaran Ichigo; Aizen'in oyununu ortaya çıkardığı ve onu durdurmaya çalıştığı ve üstün bir güce sahip olmasından dolayı cezalandırmak yerine Vekil Shinigami olarak seçilir.

Bir gün Inoue Orihime'nin kaçırılmasıyla Aizen'in yeniden saldırıya geçtiği anlaşılır.
Gelecekte Vizardlar sayesinde hollow güçlerini kendi lehine kullanmayı öğrenecek olan Ichigo, Urahara'nın yardımı ile, düşmanın inine gidip Aizen'i durdurmaya ve Inoue'yi kurtarmaya ant içer. Ancak her şey göründüğünden çok çok daha karmaşıktır. Asıl savaş, daha yeni başlamaktadır.

Ali Levent ÇINAR

["Spoiler" uyarısının sonu]
Bleach'in en sevdiğim yanlarından biri, 366 bölümden oluşmasına rağmen, baştan sona animede aynı konunun işlenmesi ve tüm olayların birbirinin devamı olmasıdır. Yani "One-shot" bir anime olması. Fakat tüm uzun anime serilerinde olduğu gibi, Bleach'te de doldurmalık bölümler bazen sıkıyor. Fakat doldurmalık bölümler genelde komedi odaklı olduğu için, sevenlerinin de olduğunu unutmamak lazım. İyi seyirler!

[Doldurmalık Bölüm(Filler Episode): Çoğu anime gibi Bleach de mangayı takip ediyor. Anime, manganın hızını aştığında ya da mangaya yaklaştığında, anime yapımcıları doğal olarak o hafta bölüm çıkarmamak yerine alternatif bir bölüm ya da sezon hazırlıyorlar. Ana hikayeye zarar vermemesi için çoğu zaman tamamen alakasız şeylerle karşılaşıp sinirlenmenize neden olan doldurmalıklar, mangakayı ferahlatmaktan başka bir işe yaramıyor.]

AFL'de Görürseniz Şaşırmayın !

Deniz BAYRAMOĞLU

Gevşemek, gevşemek getirir." diyerek sizi gevşememeniz için motive etmeye çalışan bir öğretmen...

-200 kişilik okulumuzun 120 kişiyle desteğe giden taraftar grubu...

-Dombıra sesi

-Oyun süresini uzatabilmek adına, teneffüsün 7. saniyesinde masa tenisi için yerlerinde hazır bulunan 9. sınıflar.

-Koridorlarda dolanıp, "Hocam sınavlarda öldük öldük dirildik." diye sitem eden AFLli zombi.(Altınsoy'un verdiği ödevlerle eğlenirdik de bir zombi olmadığımız kalmıştı.)

-Sınıf kapısının üstünden bize göz kırpan nice Süpermenler.

-Türk ekonomisinin ağır yükünü sırtında taşıyan, çoğu öğrenciden daha güzel defter(veresiye defteri) tutan bir kantinci, bir halk kahramanı. (Ayhan Abi)

-Profesyonel bir fotoğrafçı(Fikret Abi).

-Çiğ köftecilerin her gün AFL yollarını aşındıran servis elemanları...

-Tiyatro yazan, film çeken, Hint dansı koreografisi yaratan gençler...

-Yeri geldiğinde günde 25 saat prova yapan bir halk oyunu ekibi...

-"Tavuk, balık, kelle; bunlar yenir elle." diyerek öğle yemeğinde çıkan balığı çatalla yiyemeyeceğinizi ısrarla savunan bir aşçı(Size doğru yaklaşıyorsa, hemen bırakın o çatalı)

-Yeri geldiğinde "Biraz daha konuşursan tutup camdan atarım seni yavrum." diyerek sizi uyaran ama hiç de kıyamayan bir öğretmen(Şansımızı çok zorladık; atlayan oldu ama atılan olmadı.)

-Öncesinde olimpiyatlara hazırlanırcasına antrenman yapılan, "Yan sınıftaki arkadaş 5 saniyede yiyormuş bisküviyi" gibi bir cümlenin sizi gaza getirmesini sağlayabilen, özellikle halat çekme yarışmasının milli maç havasında geçtiği bahar şenlikleri....

-Emre Gezer

-4 yılın ardından bu farklı dünyaya nasıl veda edeceklerini bilemeyen, okulun müdavimi olmuş gençler...

-"Hatasız Kul Olmaz" parçasını neredeyse Orhan Gencebay'ın sesiyle seslendirebilen bir müzik öğretmeni...

-Ek iş olarak memurluk yapan profesyonel bir voleybolcu.(İbrahim Abi)

-En zor denklemleri bile bir şekilde çözen AFLlilerin, kaç çift topuklu ayakkabıya sahip olduğunu bir türlü çözemediği bir bayan öğretmen.

-Bazı sınav haftalarının ardından etüte yastıkla gelen yorgun gençler...

-Rengarenk minderlerle döşenmiş 12. sınıf sıraları...

-Patlama sesi...Çığlıklar...Alkışlar...(korkmayın; sodyum o, sodyum)

Bir AFL'yi ne kadar Tanıyorsunuz ?

Ezgi DERİN

1. Yemekhanede yediğimiz her öğünde çocukluğuna inmek istediğimiz, Balkanlar ve Ortadoğunun en iyi aşçısı Mehmet Ustamızın yaptığı birbirinden lezzetli yemeklerden hangisinde patlıcan kullanılmaktadır?

A) Türlü **B)** Çiftlik kebabı **C)** Orman kebabı **D)** Musakka ... **Z)** Hepsi

2. Rüzgarda saçları savrulan, yanakları heyecandan kızarmış, gözleri yaşadığı adrenalinle parlayan bir düzine AFL'li nereden geliyorolabilir?

A) "Neyse artık 5.ye düzeltiriz"fikirlerini ayyuka çıkaran bir yazılıdan çıkıyor olabilerler.

B) Bir zamanlar boy boy voleybol, basketbol toplarının zıp zıp zıpladığı rivayet olunan spor salonundan geliyor olabilrler.

C) Erkeklerde siyah ve smokinin zorunlu tutulduğu kolbastı gecesinden geliyor olabiirler.

D) Yan sokakta,Tango müziğiyle başlayıp, sonunda mutlaka kasap havasıyla biten düğünden geliyor olabilirler

3. Sevgili coğrafya öğretmenimiz Emine Tiriç'in hareketli, fırlama, yerçekimine ayak uyduramayan arkadaşlarımız için kullandığı tabir nedir?

A) Kıpır kıpır **B)** Zıplayan bezelye **C)** Hiperaktif tavşan **D)** Türünün tek örneği

4. Aydın Fen Lisesi 2013-2014 öğretim yılında hangisi gerçekleşmemiştir?

A) Akşama kadar derslerden bunalınsa da üç saat boyunca halk oyunu çalışmaya gık dememek

B) Bir arkadaşımız coğrafya dersinde ayağını sıranın altına sokup, çıkaramayarak Emine Hocamızın kalbine indirmiştir.

C) Mağdur bir dostumuz bilgisayar sınavından bir gün evvel, " Bir şey izah etmek istiyorum. Görüldüğü üzere, hepimiz kopya çekme eğilimi ve isteği içerisindeyiz. Fakat hazırlama çabası içinde olduğumuz kopya kağıtları, derskitabımızla aynı kalınlıkta olacağından farklı bir çözüm yolu bulmalıyız" diyerek yılın en açıklayıcı ve çaresiz açıklamasını yaptı

D) Aydın Fen Lisesi'nde bir okul günü, normal geçti.

5. Aşağıdakilerden hangisi bir AFL'liyiAFL'sizden ayıran özelliklerden biri değildir?

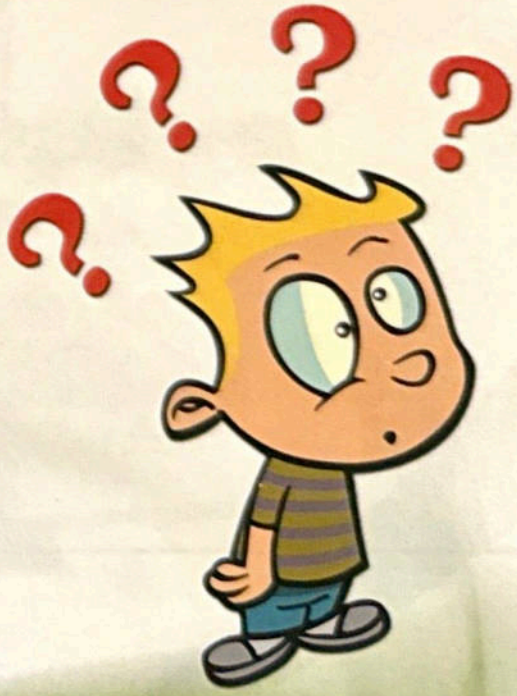
A) Sabahları kahvaltıya tam vaktinde inebilmesi

B) Yazılıda çıkan 5 şıklı bir test sorusunun cevabının F şıkkı olduğuna karar vermesi

C) 4 kişilik bir yurt odasına 35 kişi sığabilmesi

D) Yemekhanedeki bıçakla kıymalı börek kesebilmesi

Cevap anahtarı: 1-z 2-d 3-b 4-d 5-a

BU YILIN ÇÖMLERİ

Deniz BAYRAMOĞLU

Bu yıl hepimiz için farklıydı. Hepimiz liseye başlıyorduk ve bir kısmımız artık ailemizden ayrı yaşayacaktık. İlk günlerde kimimiz hemen kaynaşmış kimimiz aile özlemiyle birbirimize sarılıp ağlaşmıştık. Dönemimizde esrarengiz bir kişi de vardı. Bu kişi 'Tamer Alp Eren Dur'du. Adı listelerde namı onu kayıtta gördüğünü iddia edenlerin dillerindeydi. Yurda alışamayıp daha ilk haftadan bizi terk eden arkadaşlarımız da fazlasıyla kalbimizi kırmıştı. Sonuç olarak kaldık biz bize. Tabiî ki klasik bir fen lisesi değildik. Çalışırken eğlenmeyi unutmuyorduk.

Tüm yıl bir sürü şey yaptık. Buketin kıvırcık saçlarına otlar atıp onu delirtirken mevsimi geldi diye sınıfta kavun karpuz kestik. Tiriç'in bize taktığı lakaplar dilimizden düşmezken Gül Arpa ile Osman'ın entelektüel muhabbetleri sayesinde bilgilendik, eğlendik. Ali Oğuz'un İngilizce derslerinde Serkan Tiren'le yaptığı komik tartışmalar ve Gülşah'ın durmak bilmeyen çenesi sayesinde haftada 7 saat olan İngilizce dersleri daha çekilir hale geldi. H.Ege'nin gereksiz bilgileri bazen ilgimizi çekerken bazen anlamadığımızdan yüzüne boş boş bakmamıza sebep oldu. Selen ve Campbell'i dönemimizin unutulmaz ikililerindendi. Durmak bilmeyen çenem bütün yıl boyunca hocaları canından bezdirdi. Daha ilk günden üst dönemlerden aldığı 'Sinyor' lakabından sonra hiç kimsenin gerçek adıyla onu çağırmadığı Mehmet de lakabını fazlasıyla benimsedi. Bahar şenliklerinde '0' puan alan ama en adil yarışan sınıf olan 9/B adil yarışından dolayı 'Fair Play' ödülüne layık görüldü. Sonuç olarak bir seneyi bir arada geçirmiştik. Artık yepyeni bir ailemiz vardı. İçimizde burukluk olsa da artık çömlüğü devrettik.

Röportaj

İlke Keleşoğlu

1)Hepimiz biliriz izlediğimiz filmlerin, dizilerin sonunda çıkan o "yönetmen" yazısını.Ama herkes tam olarak bilemiyor: Bir yönetmen ne yapar?

Film yapım süreci kabaca üç bölümden oluşur. Yönetmen bu bölümlerin hepsinden sorumludur. Ön prodüksiyon aşamasında mekan, oyuncu, kostüm, çekim planı, okuma provaları gibi filmin tasarımıyla ilgili çalışmalar yapar ve ilgili kişileri görevlendirir. Ön prodüksiyon filmin yönetmenin kafasında oluşmuş halidir. Resimlerin kafada birbirine bağlandığı, planların karar verildiği aşama yani. Daha sonra prodüksiyona geçilir. Bu aşamada yönetmen planlamasını yaptığı şekilde çekimi tamamlar. Her sahne önceden tasarlanmış sırada plan plan çekilir. Prodüksiyon demek yönetmenin açısını, kadrajlamasını, ışık tasarımını, oyuncu yönetimini gerçekleştirdiği çekim aşaması demektir.Son aşama olan post prodüksiyonda ise yönetmen çektiği görüntüleri ön prodüksiyonda kafasında kurduğu şekliyle kurgular. Yani planları montajlayıp sahneleri oluşturur ve sahneleri montajlayıp filmi oluşturur. Kurgu bittiğinde renk düzeltme, ses miksajı ve gerekiyorsa efektler yapılır. Müzik eklenir. Yönetmen bütün bu sanatsal ya da teknik adımlara karar veren ve gerçekleştiren kişidir.

2)Sinemada izlediğiniz ilk filmi hatırlıyor musunuz?Sinemaya olan ilginiz hep var mıydı?

Sinemada ilk izlediğim film Spielberg'in Jurassic Park filmiydi.Henüz beş yaşında olduğum için sanırım benim için yalnızca sinemanın atmosferiyle tanışma anlamı taşıyor. Sinemaya ilgim diğer sanat dallarına olan ilgim kadardı. Ancak bir gün TRT2'de Reha Erdem'in Korkuyorum Anne filmini izledim ve film çekmek istediğime kararverdim

3)Oyunculuk deneyiminiz oldu mu?İyi bir yönetmen olabilmek için oyunculuk deneyimine de sahip olmak gerekli midir sizce?

2012'de arkadaşımın uzun metrajlı projesi Uvertür'de temizlikçi kadın'ı oynadım. Çok zorlandım. Üç beş tane cümlenin yerlerini ve duraklamalarını hatırlamak bile çok zordu benim için. İyi bir yönetmen olabilmek için oyunculuk tecrübesinin büyük bir avantaj olduğunu söyleyebilirim ama oyunculuk yönetmenlikten başka türlü bir yetenek istiyor. Yine de bir yönetmenin oyunculuk metodlarından ve terminolojisinden haberdar olması gerekir.

4)Örnek aldığınız, tarzını beğendiğiniz bir yönetmen var mı?

Birden çok yönetmen sayabilirim. Türk yönetmenlerden, aynı zamanda hocam olan Derviş Zaim'i örnek aldığımı söyleyebilirim. Tarzını beğendiğim yönetmen ise Reha Erdem. Yabancılardan ise Coen Kardeşler ve Alejandro Inarritu.

5)Son projeniz "Senaryosuz" dan biraz bahsedebilir misiniz?

Senaryosuz benim üçüncü kısa filmim. Önceki iki filimime göre bütçeli ve profesyonel bir film oldu. Yüksek lisans eğitimimin bana kattıklarının bu filmimde ortaya çıktığını düşünüyorum.Film herkesin kapılarına devlet tarafından bırakılan senaryolarına bağlı kalarak yaşadığı bir dünyada geçiyor. Bir gün kahramanımız Özgür'ün senaryosu gelmiyor ve film Özgür'ün bu durumla nasıl baş edeceğini anlatıyor. Böyle bir senaryo yazmamın arka planında edebiyat sevgim var. İnsanın yazarak kendini yeniden meydana getirebileceğine inanıyorum. Bu yüzden de Özgür'ün kendini yeniden dünyaya getirecek planı yapmasını istedim.

6) Filmin yapım süreci nasıldı, size neler kazandırdı Senaryosuz'u çekmek?

Filmin bütçeli olması, bir yandan mühendislik yapıyor olmam, Türsak ve Kültür Bakanlığı'nın takvimine uymak zorunda olmak gibi çerçevesi belirli ve esnek olmayan bir süreçti. Yönetmenlik anlamında beni zorladı ve aslında geliştirdi.

Röportaj

Filmin görüntü yönetmeni, sanat yönetmeni, yardımcı yönetmeni ve yürütücü yapımcısıyla çok planlı ve dikkatli çalıştık. Her aşamada hepsi de çok hızlı çözümler üretti. Doğru ekibi kurmanın da önemli bir katkısı oldu filme. Bir de aynı dili konuşabildiğimiz bir baş rol ve oyuncu kadrosuyla çalışmanın tabii...

7)Ayrıca bu projeniz Kültür Bakanlığı'nın da desteğini aldı.Peki sizin gibi genç yeteneklerin işi çok mu zor ülkemizde?Sizce yeteri kadar destek görüyorlar mı?

Ülkemizde sanatın hiçbir dalının yeterince destek aldığını söyleyemeyiz zaten. Ancak son dönemde, çağdaş sinemamızın avrupada ve dünyadaki başarısı bakanlık desteklerinin sürekliliği açısından bence olumlu bir etki yarattı. Bu filmimden önce bir kez daha bakanlığa başvurmuştum ve destek alamamıştım. Demek ki eksikliklerimi giderdim ve daha iyi bir proje sundum diye düşündüm. Sinemacıların işi hiçbir zaman kolay değil çünkü sinema kalabalık bir grup ve dolgun bir bütçe gerektiren bir sanat dalı. Edebiyat, müzik, resim gibi sanatlar daha bireysel olduğu için daha kolay ve hızlı bir gelişim süreci yaşayabilir insan. Ancak sinemada her aşamada başkalarını ikna etmek, destek bulmak ve bir diğer seviyeye geçmek zorundasınız.

8)Bu alanda kendini geliştirmek isteyen gençler için neler önerebilirsiniz?

2008'den beri profesyonel bir set kurmak için çalıştım ve beşinci yılımda bu amacımı gerçekleştirebildim. Pes etmemek sanırım birincil şart. Sinemanın öncelikle teorisini bilmek büyük avantaj sağlayacaktır. Daha sonra tekniğini, dilini ve anlatı kurallarını deneyerek, okuyarak ve izleyerek öğrenmek gerekiyor. Sinemanın görüntü bilimini temel aldığını ve bu temel üzerine, resim, fotoğraf, ışık ve hikaye bilgilerinin eklenmesi gerektiğini düşünüyorum. Fen liselilere özel konuşmam gerekirse, analitik bilgi ve bakış açısı her sanat dalında işe yarıyor. Bunu çok iyi değerlendirip basamakları daha hızlı çıkabilirsiniz. Film çekmek ciddi bir matematik bilgisi gerektiriyor. Buna beş yılda tecrübe ederek emin oldum. Akıllı telefonlarınızın kameralarıyla bir iki dakikalık filmler çekin. Sürekli kurgu yapın, deneysel işler üretin. Başkalarının filmlerinde görev alın ve bol bol ünlü yönetmenlerin kamera arkası videolarını izleyin.

9)Yönetmenliğini ve senaristliğini üstlendiğiniz kısa filminiz "Takma Dişler"i Turgut Uyar'ın "Tel Cambazı" na ithaf etmiştiniz.Siz de kendi hayatınızın tel cambazıysanız eğer, ne kadar yolunuz var karşıya varmak için?Yoksa sadece yürümüş olmak yeterli mi bu ince ipte?

Aslında duygusal bir yaklaşımla insana yalnızca yürümüş olmak yeterli gibi geliyor. Yine de biraz daha rasyonel bakış açısıyla değerlendirince sanırım benim için karşısı, bütün günümü filmler tasarlayıp, çekerek geçirmek, festivallerde günlerce film izlemek ve filmlerimin büyük perdelerde gösterilmesidir.

10)Geleceğe dair planlarınız, hedefleriniz neler?

Yakın gelecekten bahsedersem, önümüzdeki dört beş ay içinde tamamlayacağım bir uzun film senaryom var. Aynı zamanda yüksek lisansı bitirme projem olacak. Daha sonra da senaryoyu filme dönüştürmek için uğraşacağım. Belki kısa sürede bu amacıma ulaşabilirim ama bir beş yılımı daha harcayabilirim gibi geliyor =)

11)Elinizdebirdemühendislikdiplomanızvar.Mühendislik hayatınızın neresinde şu an?

Mühendislik şu anda haftanın beş günü boyunca her gün on saatimi ayırdığım mesleğim. Zevkli bir alan olan mobil yazılım sektöründe çalışıyorum. Mühendislik sayesinde sinemayla en çok içiçe yaşanabilecek şehir olan İstanbul'da yaşamımı sürdürebiliyorum. Aldığım eğitimin hem kendime hem de başkalarına fayda sağladığını bilmek ruhsal olarak çok olumlu bir şey. Mühendisliğin sanatsal güdüleri de harekete geçirdiğini düşünüyorum. Kısacası gündüzleri bilgisayar mühendisi akşamlarıysa sinemacıyım...

12)O malum soruyu size de sormuşlardır zamanında:mühendislik mi, tıp mı?Peki siz farklı bir cevap vermek istediğinizde ailenizin, çevrenizin tepkisi ne oldu?

Tıp çok ulvi bir bilim. Bu yüzden olanağı varken tıbbı seçmeyen insan herkeste bir burukluğa sebep oluyor. Bende de böyle oldu ve aslında ailemin ve çevremin tepki göstermesi de normaldi. Mühendislik okuduğuma ya da tıp seçmediğime hiç pişman olmadım. Yine de içinde yapabileceğine dair inancı olan herkesin tıp seçmesini isterim. İnsanın ruhunu en kolay tatmin eden meslek olmalı diye düşünüyorum. Mühendislik ise birlikte bir sürü şey yapılabilen bir alan olduğu için güzel.
ıp çok ulvi bir bilim. Bu yüzden olanağı varken tıbbı seçmeyen insan herkeste bir burukluğa sebep oluyor. Bende de böyle oldu ve aslında ailemin ve çevremin tepki göstermesi de normaldi. Mühendislik okuduğuma ya da tıp seçmediğime hiç pişman olmadım. Yine de içinde yapabileceğine dair inancı olan herkesin tıp seçmesini isterim. İnsanın ruhunu en kolay tatmin eden meslek olmalı diye düşünüyorum. Mühendislik ise birlikte bir sürü şey yapılabilen bir alan olduğu için güzel.

13)Şimdi bize emanet edilen bu sıralardan siz de geçtiniz.Liseye dair en çok neyi özlediniz?Sizce neyin kıymetini bilmeliyiz şimdi?

Bence insanın karakterinin ipuçları lisede gizlidir. İnsan lisede etkilendiği her şeyin izini gelecekte bulabilir. Ben liseye dair en çok uzun uzun düşünmeyi ve arkadaşlarla sınırsız sohbet edebilmeyi özledim. Kıymetini bilin diyebileceğim şey ise bir yere koşulsuz ait olduğunuz gerçeği. Liseden sonra aidiyet hissini kolay kolay yakalayamıyor insan.

14)Sizin gibi farklı alanlarda da ilgi ve yeteneğe sahip olduğunu, liseye geldikten sonra fark eden birçok genç gelip geçiyor bu sıralardan.Yeteneklerinin üstüne şimdilik bir beyaz önlük giymeyi tercih edenler oluyor çoğu kez.Bu yolları bizden önce adımlamış biri olarak biz gençlere neler söylemek istersiniz?

Yorulmaktan şikayetçi olmadan ders çalışmadığınız zamanlarda ilgi duyduğunuz şeylere vakit ayırın. Sürekli okuyup araştırın ve ilginizi hep sıcak tutun. (Bu tavsiyeler arasında genelde benim yapmadığıma pişman olduklarım var) Eğer yeteneğiniz olan bir şeyi uzun süre boşlarsanız ondan uzaklaşıp kendinizi yalnızca hayatın gerektirdiklerini yaparken bulursunuz. Sayısal bir bölümde okuyacak olmanın sıkıcı değil tam tersine sizi çok hızlı geliştirecek olan şey olduğunu düşünüp çalışmaktan sıkılmayın. Son olarak, bilime ve sanata her koşulda sahip çıkın, bilgisizlerin eline bırakmayın.

İlke Keleşoğlu kimdir?

1988'de İstanbul'da doğdu. Aydın Fen Lisesi'ni bitirdikten sonra 2006'da başarı burslu ile girdiği Koç Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümü tamamladı. 2011'de katıldığı İstanbul Bilgi Üniversitesi Sinema ve Televizyon Master programına halen devam etmekte. 2003'ten bu yana altzine, Patika, Notos gibi dergilerde kısa öyküleri yayımlandı. 2009'da "Takma Dişler", 2012'de "Hırsız" isimli iki kısa film çekti. "Uvertür" isimli uzun metrajlı filmin senaristliğini ve yardımcı yönetmenliğini üstlendi. 2013'te Türsak ve Kültür Bakanlığı'ndan destek alan kısa film projesi "Senaryosuz"u tamamladı. Filmin post prodüksiyon çalışmaları devam ediyor.

Basketbol

Bunları Biliyor musunuz ?

* Gilbert Arenas'ın küçükken NBA'de oynamayı çok istediğini ve bu nedenle arkadaşları arasında alay konusu olduğunu, ona sürekli "NBA'e gidersen sıfır sayıyla dönersin" dediklerini,

* Arenas'ın da bu nedenle 0 numara giydiğini?

* Ray Allen'ın kolej yıllarında çıktığı ilk maçta, hava atışından hemen sonra potaları şaşırıp kendi potasına mükemmel bir smaç vurduğunu?

* NBA tarihinde 3 sezon üst üste play-off MVP'sini kazanan sadece iki oyuncu olduğunu ve bu oyuncuların da Shaquille O'Neal ile Michael Jordan olduğunu?

* NBA'in gelmiş geçmiş en büyük oyuncularından biri olan efsanevi Boston pivotu Bill Russell'ın NBA'de oynadığı 13 sezonda 11 şampiyonluk yaşadığını?

* Wilt Chamberlain 'in 100 sayı ile bir maçta en çok sayı rekorunu elinde bulundurduğunu? Bir sezonda yakalanan en yüksek sayı ortalamasının 50.4 sayı ile Wilt Chamberlain'e ait olduğunu?

* Kobe'nin gençlik yıllarında (14-15 yaş) hiç bir şekilde maç yapmadığını ve kimseyle birlikte oynamadığını, sürekli tek başına şut çekip, smaçlar bastığını ?

* Kevin Garnett'in normal hayatta çok sert bir kişiliği olduğunu, geçtiğimiz Off-Season'da çaylak bir oyuncunun kendisinin üzerinden smaç bastığı için ona yumruk atarak dişini kırdığını ve gençlik yıllarında lakabının "Rifle" yani "Tüfek" olduğunu?

* Shaquille O'Neal'ın toplam 3 kez pota kırdığını. Bunlardan 2 potayı parçalayarak kullanılmaz hale getirdiğini ve bir potayı da yine kırarak potanın havada durmasını sağlayan hidroliği ikiye katlayıp yerle bir ettiğini ?

* Michael Jordan'ın lisedeyken okul takımına seçilmediğini ?

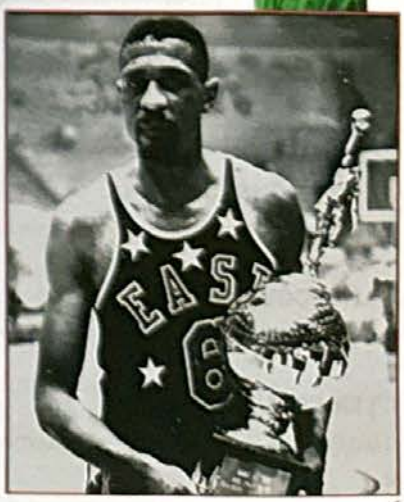
* "Kariyerim boyunca 9000'den fazla başarısız atış yaptım, 300'den fazla oyun kaybettim, 26 kez oyun kazandıracak atışı ıskaladım. Çabaladıkça başarısız oldum, başarısız oldukça çabaladım. Başarımın sırrı işte budur" Michael Jordan'a.

RUHUNUZ HANGİ DÖNEM?

Sevval ALTINDAĞ
Bengi Su GEZER
Öykü OKUR
Delfin SAVAŞ

1-) 12'leri görünce...
a- Gülümserim veya selam veririm.
b- Yolumu değiştiririm.
c- Konuyu sınavlardan açarım.

2-) Yemeğinizi nasıl yersiniz?
a- Ilık ve yağlı.
b- Çok soğuk ve sadece yağdan oluşan.
c- Sıcak ve bana yaraşır şekilde.

3-) Kantindeki mevkiim...
a- Birleştirilmiş masalarda sandalyede kendimi mutlu ederim.
b- Daima ayakta ve bacak kaslarım bir Ronaldo misali.
c- Isıtıcı ve televizyonun karşısında rahat koltuklarda otururum.

4-) Yurttaki sesler...
a- Çok aktif değilim.
b- 12'lerin kahkahalarımızın ortasında gelmesi ve sonrasında oluşan derin sessizlik.
c- Genelde bizim duvara vuruşlarımız ve bağırışlarımızdan oluşur.

5-) Yazılılardan önce...
a- Önce çomezleri korkutalım sonrasına bakarız.
b- 3 İhlas, 1 Fatiha.
c- Tek hedefimiz YGS'dir yazılı kim ki?

6-) Yemeği nerede yersiniz?
a- Dinlenme odası bizimdir.
b- Kendi dönemimi görünce hemen yanına koşarım.
c- Türümden başkasını görmeyeceğim bir yerde.

7-) Yemekhane sırasındaki yeriniz?
a- Kaynak yapabildiğim kadar öndeyimdir.
b- Kuyruğun sonunun götürdüğü yerde.
c- Sıra mı, o da ne?

8-) Hocaların sizin hakkınızdaki düşünceleri?
a- Geçirdiğimiz zamanın hatrına seviyorum kerataları.
b- Bunların sınavı kolaydı.
c- Kıymetlimiss.

9-) Kantine tek başıma gitmem gerekirse...
a- Sorun değil yolda bir arkadaşıma rastlarım.
b- Çok gerilirim, aç kalırım daha iyi.
c- Okul benim zaten.

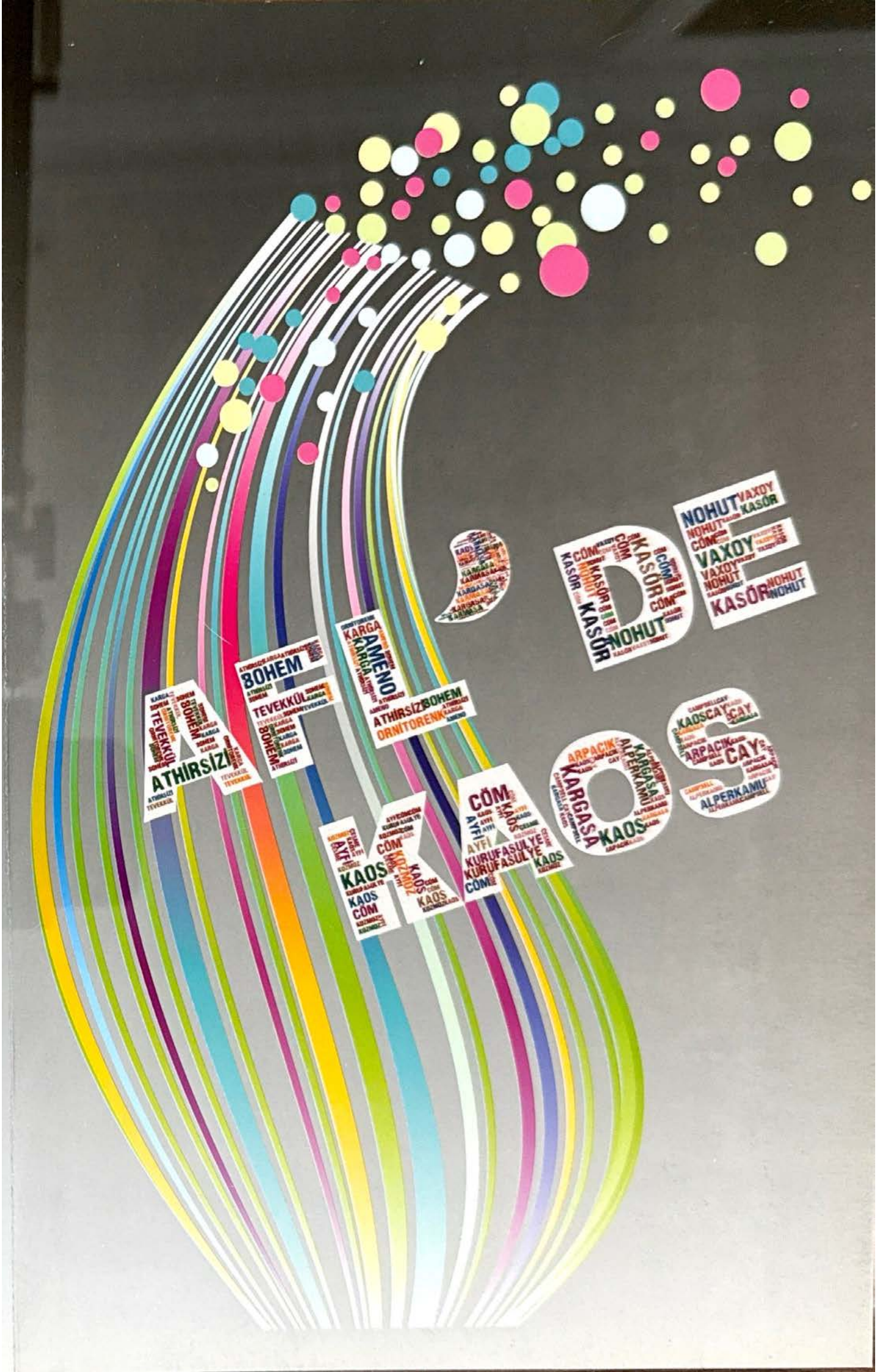
10-) Bu testin 3 şıklı olmasını nasıl değerlendirirsiniz?
a- Pek tanıdık gelmedi,sanki bir şeyler eksik.
b- Hayat bilgisinde de böyle değil miydi?
c- E şıkkı nerede?

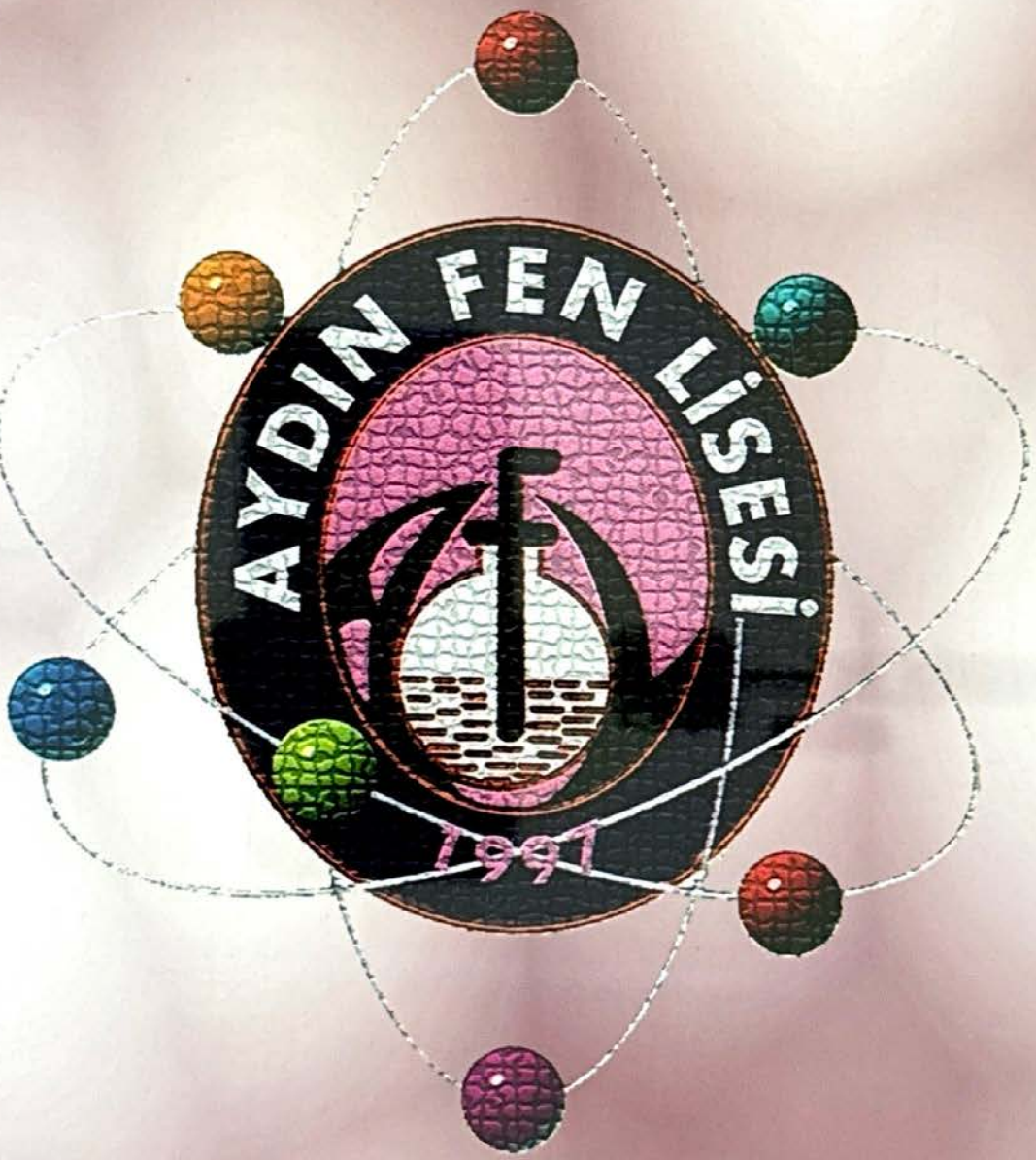
CEVAPLAR

A'LAR ÇOĞUNLUKTAYSA:
Milenyum olamayan o şanssız insanlardansınız. Okulun tecrübelilerisiniz. Düşülen ilk sıkıntıda soluğu sizin kapınızda almaları bundan olsa gerek.

B'LER ÇOĞUNLUKTAYSA:
Ruhunuz 2000'lerde yaşamakta, bedeniniz de öyleyse dalga geçenlerden Allah kurtarsın. Uslu birer çocuk olursanız bir gün siz de üst dönem olabilirsiniz.

C'LER ÇOĞUNLUKTAYSA:
"Lord Of The AFL"densiniz. Her şeyi yapmakta özgürsünüz ama ruhunuz test kitaplarına zincirlenmiş. YGS'de başarılar dileriz.

'DE
KAOS

AYDIN FEN LİSESİ
1991